

1st April 1963]

V.—GOVERNMENT MOTION

DISCUSSION ON THE EDUCATIONAL PATTERN—cont.

MR. DEPUTY SPEAKER: Now the discussion on the motion on the Educational Pattern as enunciated in the note placed on the Table of the House on the 25th March 1963, will continue.

திரு. கே. பி. பழனி: மதிப்பிற்குரிய மாமன்ற உதவி தலைவர் அவர்களே, கல்விக் கொள்கை ஆலோசனைக் குழு சமர்ப்பித்து சபைமுன் வைக்கப்பட்டுள்ள குறிப்பின்மீது என் கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். 'அடுத்து வரும் தேர்தலைப் பற்றி சிந்திப்பான் அரசியல்வாதி, அடுத்து வரும் சமுதாயத்தைப் பற்றி சிந்திப்பான் அரசியல் ஞானி' என்று கூறினார் சிந்தனைச் சிற்பி ப்ளேட்டோ. அந்தக் கருத்திற்கு இணங்க அரசியல் ஞானியாகிய நமது முதல் அமைச்சரவர்களும், மற்ற அமைச்சர்களும், அதிகாரிகளும், வருங்கால சமுதாயம் வளமாக, வகையாக வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினால், சிறந்த பல ஆலோசனைகளை நம் முன் வைத்திருக்கிறார்கள். நேற்றைய முன் தினம் விவாதத்தில் இந்தக் குறிப்பிலே உள்ள குற்றங்களைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்குப் பதிலாக, ஒரு சில கனம் அங்கத்தினர்கள், ஆத்திரமாக, ஆவேசமாக உரத்த குரலில் பேசினார்கள். "சொத்தையான கருத்துக்களை வைத்துக்கொண்டு வாதாடுபவர்கள் சப்தம் போட்டுப் பேசுவது ஒரு வகையான பழக்கம்" என்று உலக கவி ஷேக்ஸ்பியர் ஓர் இடத்தில் சொல்லுகிறார். "Sound and fury signify nothing". இவர்களைப்பற்றி அவ்வாறுதான் எண்ணத் தோன்றுகிறது. கருத்துக்களை வாதங்களில் நடுநிலை கொண்டு எடுத்துரைக்க வேண்டும் என்று அன்பர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கனம் உதவி சபாநாயகர்: கனம் அங்கத்தினர் "பர்சனல் ரெஸ்பான்ஸ்" செய்யாமல் இருந்தால் நல்லது.

திரு. கே. பி. பழனி: Nothing personal, Sir. இந்தக் குறிப்பில் பல்வேறு விதமான சிறந்த அம்சங்கள் இருக்கின்றன. நம் கல்வித் திட்டமானது, பல ஆண்டுகளாக, உயர்நிலைப் படிப்பு 11 ஆண்டுகள் கொண்டு இருந்தது; இடையில் 10 ஆண்டுகளாக மாற்றப்பட்டு, மீண்டும் 11 ஆண்டுகளாக இப்பொழுது குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே குழுவியுள்ள நமக்கு நன்றாகத் தெரியும், பல்வேறு மாநிலங்களிலிட நம் மாநிலத்திலே கல்வித் தரம் சிறந்ததாக இருக்கிறது என்று. அதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் உண்டு. ஏனைய மாநிலங்களில் உயர்நிலைப் படிப்பு 10 ஆண்டுகளாகவே இன்றும் இருக்கிறது. 11 ஆண்டுக் கல்வி முறையால் தரம் உயருகிறது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. அப்படித் தரமும் திறனும் வாய்ந்த 11 ஆண்டுகள் மீண்டும் கொண்டு வருவது சீரான அம்சம். இந்தக் குறிப்பில் உயர்நிலைப் பள்ளியில் 11-வது ஸ்டாண்டர்டை வைத்தால் சிரமங்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது. இன்று நம் மாநிலத்திலே பார்த்தால் ஏறத்தாழ ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன.

[திரு. கே. பி. பழனி]

[1st April 1963]

உயர்நிலைப் பள்ளி வைப்பதால் அதிகப்படியான செலவினங்கள் ஏற்படுகின்றன என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. கல்லூரிகளில் எம்.ஏ. பயின்ற ஆசிரியர்கள் உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்குத் தேவைப்படுகின்றனர் என்பதால், அவர்களுக்கு அதிகப்படியான ஊதியம் கொடுக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. ஆகவே, 11-வது ஸ்டாண்டர்டை கல்லூரியில் சேர்ப்பது அவசியம் என்று ஒரு கருத்து சிபாரிசு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. உயர்நிலை வகுப்பில் படிக்கக்கூடிய மாணவன் பள்ளியிலிருந்து தன்னைவிட மேம்பட்ட மாணவர்களுடன், கல்லூரி மாணவர்களுடன் பழகி சிந்தனை வளர வழிவகை இருக்கிறது என்ற காரணத்தினால், அந்த வகுப்பானது கல்லூரியிலே சேர்க்கப்படுவது நல்லது என்ற கருத்தே அது. சபை முன் வைக்கப்பட்டிருக்கும் குறிப்பிலே, 8-வது ஸ்டாண்டர்டை தொழில் கல்வி வாய்ப்பு உள்ளதாகச் செய்யவேண்டும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. பாக்டரி சட்டத்தின்படி, அப்படி தொழில் பயிற்சி பெற்ற மாணவர்களுக்குப் பல வகையான வேலை வாய்ப்புகள் கிட்ட இடம் இருக்கிறது. இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய திட்டத்தின்கீழ் பட்டம் பெறுவோர், புகழுக வகுப்பில் நல்ல சூழ்நிலை உருவாக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறார்கள். அது வரவேற்கத்தக்க ஒன்றாகும்.

சமூக அறிவு தூல் இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது, வசலாறு, புவி தூல் என்று. அந்தப் பாடங்களில் நல்ல ஆர்வமும், பயிற்சியும் பெற, அவற்றைக் கட்டாயப் பாடமாகவும், தேர்வு முக்கியத்துவம் உள்ளதாகவும் செய்யவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, பயிற்சி மொழிப் பிரச்சனை. இங்கு குழுமியுள்ள அன்பர்களில் ஒரு சிலர் பொதுக் கூட்டங்களிலும் சரி, நம்முடைய மாமன்றத்திலும் சரி குறிப்பிட்டு வருகிறார்கள். ஏதோ காங்கிரஸ் காரர்கள் தமிழ் மொழிக்கு விரோதிகள் போலவும், தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியில் அக்கறை அற்றவர்கள் போலவும், இந்தி மொழி இந்த நாட்டில் வளர்வதற்கு ஆதரவு கொடுத்து, தமிழ் மொழியை அழிப்பதற்கு ஆதரவாக இருப்பதுபோலவும் கருதிப் பேசுகிறார்கள். இந்த மாமன்றத்தில் இருக்கக்கூடியவர்கள் நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

“யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல், வள்ளுவர்போல், இளங்கோவைப்போல், பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்த தலை”

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவது எங்கும் காணோம்.”

என்றெல்லாம் பாடிய பாரதியார் பாடல்களை அச்சடித்து வெளியிடுவதற்கு அன்னியர் ஆட்சி புரிந்த காலத்திலே தடை விதிக்கப் பட்ட காரணத்தினால், தமிழகத்தில் அச்சடித்து அந்த பாடல்களை வெளியிட யாரும் முன்வரவில்லை. அந்த நேரத்தில் அந்தப் பாடல்களை பர்மாவில் அச்சிட்டு, தமிழகத்தில் விற்று, சிறைக்குச் சென்றவர் ஏனையர் ஒருவரும் இல்லை. ஆனால், அவர் தமிழை வளர்த்த காங்கிரஸ்காரரில் ஒருவர்தான். காங்கிரஸ்காரர்கள்

1st April 1963] [திரு. கே. பி. பழனி]

அன்று மட்டுமல்ல, என்றும் தமிழை வளர்ப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையை இந்த மாமன்றத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய மொழிப் பிரச்சனை தமிழுக்கும், இந்திக்கும் உள்ள பிரச்சனை அல்ல என்பதை நாம் நன்றாக எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். தமிழ் மொழியினுடைய வளர்ச்சிக்காக வழி வகைகள் அத்துணையும் நமது அரசாங்கம் செய்துவிட்டது. இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய பிரச்சனை, அகில இந்திய மொழியாக, அகில உலக அந்தஸ்து பெற்றிருக்கிற ஆங்கில மொழி இருக்க வேண்டுமா, அல்லது இந்தி மொழி இருக்கவேண்டுமா என்பது தான். எவ்வாறு தேசிய இனம் என்று பேசுகிறோமோ, தேசிய நாகரீகம் என்று பேசுகிறோமோ, தேசியப் பண்பாடு என்று பேசுகிறோமோ, தேசியக் கலை என்று பேசுகிறோமோ, தேசியக் கலாசாரம் என்று பேசுகிறோமோ, அதைப் போல தேசிய மொழி ஒன்று தேவை. அந்தத் தேசிய மொழி இந்தி மொழியாக இருக்க வேண்டுமா, அல்லது அன்னிய மொழியாகிய ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டுமா என்பதுதான் நாட்டிலுள்ள பிரச்சனை. அதனை முடிவு செய்யவேண்டிய பொறுப்பு டெல்லி பாராளுமன்றத்திற்கு இருக்கிறது. தமிழ் மொழியை வளர்ப்பதற்கான வழிவகைகள் அத்துணையும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. எனவே, தமிழை அழிக்கக் கூடிய அளவுக்கு நமது அமைச்சர்கள் முன்னதாக இருக்கிறார்கள் என்று எண்ணுவது போலியான கருத்து, அரசியல் கட்சி, மன மாச்சரியங்களின் காரணமாகப் பேசப்படுகிற கருத்து என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நாட்டில் இருக்கக்கூடிய போதனா மொழிப் பிரச்சனையைப் பொறுத்த அளவில் தமிழ் மொழி கல்லூரிகளில் போதனா மொழியாக இருப்பதற்கான வழி வகைகள் அத்துணையும் நம் முடைய அரசாங்கம் செய்திருக்கிறது. எந்த ஒரு கல்லூரியும் தமிழ் மொழியைப் போதனா மொழியாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது என்று சொன்னால், அதற்கு நாங்கள் குறுக்கே நிற்க மாட்டோம் என்ற கருத்தை நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் திட்டவாட்டமாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். இந்தக் குறிப்பிலும் திட்டவாட்டமாக அந்தக் கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே நேரத்தில் இதற்கு எதிராக வாதித்துப் பேசுகிற கனம் அங்கத்தினர்கள் ஆங்கில மொழிக்கு இன்று இருக்கக்கூடிய முக்கியத்துவத்தைக் குறைக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆங்கில மொழி போதனாமொழியாக இருக்கும் திட்டத்திற்கு இருக்கக் கூடிய அங்கீகாரமானது அகற்றப்படவேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். இங்கே நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ் மொழி ஒன்றுதான் போதனா மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், நம்முடைய மாணவர்கள் அத்துனை பேர்களும் தங்களுடைய பாடங்களை சமிழிலேயே பயிலுகிறார்கள் என்று சொன்னால், எதிர்காலத்தில் பி.ஏ., எம்.ஏ. அல்லது பி.இ. அல்லது எம்.பி.பி.எஸ்.

[திரு. கே. பி. பழனி]

[1st April 1963]

பட்டம் பெற்ற பிறகு கேரளாவிலோ, ஆந்திராவிலோ, வங்காளத்திலோ, அல்லது டெல்லியிலோ வேலை செய்யக்கூடிய வாய்ப்பை இழந்தவர்களாக ஆவார்கள். இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய கல்வித் துறை முன்னேற்றத்தில் ஆயிரக்கணக்கான, லட்சக்கணக்கான மாணவர்கள் எதிர்காலத்தில் பட்டம் பெறுவதற்கான வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. அதே நேரத்தில் பட்டம் பெற்ற அத்துணை மாணவர்களுக்கும் வேலை கொடுக்கக்கூடிய உத்தரவாதம் இன்று நமது மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் அரசாங்கம் கொடுக்கக்கூடிய சூழ்நிலையிலே இருக்கிறதா என்று பார்த்தால், நிச்சயம் இல்லை. இப்பொழுது நம்முடைய மாநிலத்தில் தமிழிலே பாடங்கள் போதிக்கப்பட்டால் அன்னிய மாநிலங்களுக்கும், அயல் நாடுகளுக்கும் சென்று மாணவர்கள் வேலை பார்ப்பதற்கு நம்முடைய அமைச்சர்கள் குறுக்கே நின்றதாக எதிர்காலத்தில் குற்றம் சாட்டப்படுவார்கள். அந்த உண்மையை உணர்ந்து, வருங்கால சமுதாயம் வளமாக வாழவேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தின் அடிப்படையில்தான் நமது மாநிலத்தில் ஆங்கில மொழியும் போதனாமொழியாக இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையை நமது அரசாங்கம் உருவாக்கியிருப்பது பாராட்டத்தக்க ஒன்றாகும் என்று எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இன்று நம்முடைய மாநிலத்தில் ஆதாரக் கல்வியானது போதிக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்த ஆதாரக் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் அவ்வளவு சிறப்பாக காந்தியடிகள் கனவு சண்ட வகையிலும், முறையிலும், நடைபெறாத காரணத்தினால் அந்த ஆதாரக் கல்வி நிலையங்களைக்கூட. இந்தக் கல்வித் திட்டத்தின்கீழ் கொண்டுவருதல், மாற்றம் செய்துவிடுதல் சாலச் சிறந்தது என்பதைத் தாழ்மையுடன் இந்த அமைச்சர் அவைக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஆரவது வகுப்பு முதல் எட்டாவது வகுப்பு வரையில் உள்ள வகுப்புகளில் 'கிராப்ட்ஸ்' என்று சொல்லக்கூடிய கைத்தொழில்களை பாடத்திட்டமாகச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும், அதற்கான திட்டத்தை அரசாங்கம் உருவாக்க வேண்டும் என்று நம்முடைய அமைச்சர் அவையைத் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மதிப்பிற்குரிய எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்களும் கட்சி காய்ப்பு எண்ணங்களைக் கடந்து, வருங்கால சமுதாயத்தின் நல்வாழ்வை உத்தேசித்து, அதற்கான எண்ணங்களைக் கருத்தில்கொண்டு, இந்தப் பிரச்சனையை நன்றாக ஆராய்ந்து, சிந்தனை செய்து முடிவுக்கு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. மீ. அழகர்சாமி: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சபை முன்பு வைக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய கல்வி சம்பந்தமான குறிப்பை நான் வரவேற்கிறேன். அது ஒரு சிறப்பான குறிப்பு. அரசியல் கண்ணோட்டத்தோடு அல்லாமல், நடு நிலையிலே இருந்து பார்க்கக்கூடியவர்கள் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய முறையிலே இந்தக் குறிப்பு அமைந்திருக்கிறது. குறிப்பாக, செகண்டரி

1st April 1963]

[திரு. மீ. அழகர்சாமி]

நிலையிலே போதனாமொழி தமிழாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த போதனாமொழி விஷயத்தில் ஒரு சில மாற்றங்களைச் சொல்ல நான் விரும்புகிறேன். எந்தெந்த பள்ளியில் போதனாமொழியை ஆங்கிலத்தில் வைத்துக்கொள்ள அனுமதி கேட்கிறார்களோ, அதற்கு அனுமதி கொடுக்கும் விஷயத்தில் கொஞ்சம் தாராள மனப்பான்மை காட்டவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். குறிப்பாக, விஞ்ஞானம், கணக்கு ஆகிய இந்த இரண்டு பாடங்களையாவது எல்லா செகண்டரி பள்ளிகளிலும் ஆங்கிலத்தில் போதித்தால் மாணவர்களுக்கு மிக நலமாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இது முடியாவிட்டாலுங்கூட குறைந்த பட்சம், எலெக்ட்ரிக் சப்ளைக்ட்ஸ் என்று சொல்லப்படுகிற அந்த சப்ளைக்ட்ஸையாவது ஆங்கிலத்தில் போதிப்பதற்கான வழிவகைகளைச் செய்யவேண்டும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். குறிப்பாகப் பார்க்கும்பொழுது, கிராமப்புறங்களில் இருக்கக்கூடிய எல்லா உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும், எலக்ட்ரிக் ஸப்ளைக்ட்ஸ்—பிளிக்ஸ், ஸயன்ஸ் போன்ற பாடங்களை போதிப்பதற்கான வாய்ப்பு இருக்காது. ஆகவே, அந்த மாணவர்கள் கல்லூரிகளில் செருவதற்கு ஒரு இடைஞ்சலாகக்கூட அது அமைந்துவிடும். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. (11-வது) வகுப்பிலே எலெக்ட்ரிக் ஸப்ளைக்ட்ஸ், விஞ்ஞானம், கணக்கு போன்ற பாடங்களை எடுத்து, தேர்ச்சி பெறுதலுக்கும்கூட இந்தப் பாடங்களை யெல்லாம் பி.யு.ஸி. வகுப்பில் எடுப்பதற்கான ஒரு வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த மொழிக் கொள்கையைப் பொறுத்தமட்டிலும், குறிப்பாக பார்ட் II மொழிக் கொள்கையைப்பொறுத்தமட்டிலும் செய்யப்பட்டிருக்கக்கூடிய ஒரு முடிவு மிகச் சிறந்த முடிவு என்று நான் கருதுகிறேன். தேசம் ஒன்று என்று நினைக்கக்கூடியவர்கள், நம்பக்கூடியவர்கள் எல்லோரும் இந்தக் கொள்கையை முழு மனதோடு வரவேற்பார்கள். கட்டாயமாக ஒரு தேசிய மொழி இருந்துதான் ஆகவேண்டும். அந்த மொழியானது ஆங்கிலமாக இருக்கவேண்டுமா அல்லது இந்தியாக இருக்கவேண்டுமா என்பது தான் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய பிரச்சனை. வேறு எந்தப் பிரச்சனையும் இதில் வருவதற்கு நியாயம் இல்லை. ஆகவே, இந்த தேசத்தைப் பிரிக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறவர்கள் இந்த மொழிக் கொள்கையிலே, குறிப்பாக இந்த மொழிக் கொள்கையிலே மாறுபட்ட கருத்து உடையவர்களாக இருப்பதிலே ஆச்சரியத்திற்கு இடமே இல்லை.

அடுத்து, சரித்திரம், பூகோளம் இந்த இரண்டு பாடங்களிலும் பரீட்சை இருக்கவேண்டுமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். குறிப்பாக சரித்திரத்தைப் பொறுத்தமட்டிலும், நம்முடைய மாணவர்கள் ஏனைய நாடுகளின் சரித்திரத்தை நன்கு தெரிந்திருக்கிறார்கள். ஏனைய நாடுகள் சுதந்திரம் அடைந்த வரலாற்றைப் பற்றி நன்கு தெரிந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், நம்முடைய நாடு எந்த முறையிலே சுதந்திரம் அடைந்தது என்பதை, சுதந்திரம்

[திரு. மீ. அழகர்சாமி]

[1st April 1963]

அடைந்த வரலாற்றை மாணவர்கள் கற்றுத் தெரிந்துகொள்ள வில்லை. ஆகவே, சரித்திர பாடத் திட்டத்தில், குறிப்பாக மாடேர்ன் ஹிஸ்டரி பாடத் திட்டத்தில் நம்முடைய நாடு சுதந்திரம் அடைந்த வரலாற்றினுடைய ஒரு பகுதி சிறப்பாக அமையவேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்து.

அடுத்து, ஒரு நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய மக்களுக்குப் பிற்கால சந்ததிகளை நல்ல மக்களாக உருவாக்குவதற்கு இந்தக் கல்வித் திட்டம் ஒரு சிறந்த அம்சமாக ஆகிறது. ஆகவே, இந்த நாட்டு மக்கள் வல்லவர்களாக, கெட்டிக்காரர்களாக இருந்தால் மட்டும் போதாது, நல்லவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்ற கருத்தினை மனதில் கொண்டு இந்தக் கல்வித் திட்டத்தினை அமைக்கவேண்டும். இன்றைக்கு நம்முடைய நாட்டிற்கு சுதந்திரம் தேடித்தந்த அண்ணல் காந்தியடிகள் அவர்களுடைய கோட்பாடுகளை மாணவர்களுக்கு, குறிப்பாக இளம் மாணவர்களுக்குப் போதிக்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய கருத்து.

அடுத்து, சில கனம் அங்கத்தினர்கள் இந்த இண்டர்மீடியட் வகுப்பைப் பற்றிக் கூறினார்கள். என்னுடைய அபிப்பிராயம் இந்த டிக்ரி கோர்ஸைப் பொறுத்தமட்டில், பட்டப்படிப்பைப் பொறுத்த மட்டில் கட்டாயம் 3 ஆண்டுகள் இருக்கவேண்டும். முன்பு இரண்டு ஆண்டுகள் இருந்தது போதாது. மூன்று ஆண்டுகளாக இருக்கவேண்டுமென்று ஒத்துக்கொண்டால் இண்டர்மீடியட் 2 வருஷம் இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இரண்டு வருஷங்கள் இருக்குமானால் ப்ரொபஷனல் காலேஜுக்குப் போகக் கூடியவர்கள் ஓர் ஆண்டு அதிகமாகப் படிக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. இந்த பி.யூ.சி. என்பது டிக்ரி கோர்ஸ் அல்லது ப்ரொபஷனல் காலேஜுகளுக்குப் போகக்கூடிய முறையில் ஒரு என்ட்ரான்ஸ் படிப்பாக அமைகிறது. ஆகவே பி.யூ.சி. இருந்தால் போதும். இண்டர்மீடியட் அவசியம் இல்லை என்பது என்னுடைய கருத்து.

அடுத்தபடியாக, இந்த டெக்ஸ்ட்புக்குகளைப் பொறுத்தமட்டிலும் அவற்றைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் இருக்கக்கூடிய ஒரு குறையைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு ஒவ்வொரு யூனியனுக்கும் ஒவ்வொரு விதமான புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு யூனியனில்—அந்த மெம்பர்களை நான் குறை கூறுவதாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது—அந்தப் புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்குத் தகுதி இல்லாதவர்கள் கையிலே இன்று இந்த வேலை ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நான் வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தப் புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது ஜில்லா அளவில் இருக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு ஜில்லாவில் இருக்கக்கூடிய எல்லாப் பள்ளிகளுக்கும், குறிப்பாக இப்போது பிரைமரி, அப்பர் பிரைமரி என்றெல்லாம் வரப்போகிறது; இந்த இரண்டு பகுதிக்கும் 8-ம் கிளாஸ் வரையில் இருக்கும் புத்தகங்களை ஜில்லா முழுமைக்குமாக வைக்கவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும். குறைந்தபட்சம், என்னுடைய

1st April 1963] [திரு. மீ. அழகர்சாமி]

அபிப்பிராயம், இதில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் அந்தப் புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கக்கூடிய குழுவினோடு அங்கத்தினராக இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். இந்த முறையில் இல்லாமல் இருப்பது நல்லது என்பது எனது கருத்து. அந்தத் துறையில் இருக்கக்கூடியவர்கள், அந்தத் துறையில் பல ஆண்டுகளாக வேலை செய்து அனுபவம் பெற்றிருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்கள் இந்தக் குழுவில் அங்கம் வகிப்பது பொருத்தமாக இருக்கும் என்ற எனது கருத்தைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கடைசியாக, இதில் ஒரு சிறந்த அம்சம் ஹையர் கிரேடை ஒழித்துவிடப் போகிறார்கள். இப்போது ஒருவர் ஒரு கிராமத்தில் 8-ம் கிளாஸ் படிக்கிறார்; படித்துவிட்டு இரண்டு வருஷங்கள் ட்ரெயினிங் போய்விட்டு வந்த அந்த உபாத்தியாயர் கையில் பிள்ளைகளை ஒப்படைக்கிறோம். அதில் பிரயோசனம் இல்லை. அவர்களுக்குப் போதிக்கக்கூடிய திறமை இல்லை. அவர்களைப் பற்றிக் குறை சொல்லிப் பிரயோசனம் இல்லை. அவர்கள் 8-ம் கிளாஸ் வரைதானே படித்திருக்கிறார்கள்? அவர்களிடம் எதிர்பார்க்கக்கூடியது இவ்வளவுதான். மாணவர்களுக்குக் கல்வி போதிக்கக்கூடிய முறையில் எதிர்பார்க்கக்கூடிய திறமை அவர்களிடத்தில் இல்லை. ஆகவே, இந்த ஹையர் கிரேடை ஒழித்திருப்பது மிகவும் வரவேற்கத்தக்க ஒன்றாக இருக்கிறது. இப்போது ஏராளமான மாணவர்கள் வருகிறார்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரை படித்து நல்ல அம்சங்கள் பெற்று, 350, 400 என்ற வகையில் அம்சங்களைப் பெற்று துற்றுக்கணக்கான மாணவர்கள் செலக்ஷனுக்கு வருகிறார்கள். ஆகவே எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. தேர்ச்சி அடைந்த மாணவர்கள் வேண்டிய அளவுக்குக் கிடைப்பார்களா என்ற சந்தேகத்திற்கு இடமில்லை. அந்தமாதிரி எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. படித்த மாணவர்கள், “நாங்கள் ஹையர் கிரேடு படிக்கக்கூடத் தயாராக இருக்கிறோம். எங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று, நல்ல அம்சங்களைப் பெற்று தேர்ச்சி அடைந்தவர்கள் எல்லாம் வருகிறார்கள். ஆகவே இந்த ஹையர் கிரேடை ஒழிப்பது வரவேற்கத்தக்கது என்று சொல்லிக் கொண்டு எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. காஞ்சி மணிமொழியார் : சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற கல்வித் திட்டத்தின்மீது சில கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

MR. DEPUTY SPEAKER : Let the hon. Member first move his amendment. He can speak afterwards.

திரு. காஞ்சி மணிமொழியார் : என் பெயரால் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிற ஒரு திருத்தத்தை நான் பிரேரேபிக்கின்றேன் :—

“ In the amendment given notice of by Sri K. B. Palani for the words ‘ while approving the Educational Pattern enunciated in the note is also of the opinion that History and Geography should also be subjects for examination ’ substitute the following :—

“ is of opinion that History and Geography should also be subjects for examination.”

[1st April 1963]

SRI RAMA. ARANGANNAL : I second the amendment, Sir.

MR. DEPUTY SPEAKER : The motion and the amendments are before the House for discussion.

திரு. காஞ்சி மணிமொழியார் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் என் பெயரால் கொடுத்திருக்கிற திருத்தம், நில தூல், சரித்திரம் ஆகிய இரண்டையும் பரிட்சைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதாகும். இதைப்பற்றி எனக்கு முன்னால் பேசிய ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த கனம் உறுப்பினர்கள்கூட வற்புறுத்திச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இதிலே பெரும்பாலும் ஆட்சேபணை இருப்பதற்கில்லை என்று கருதுகிறேன். சரித்திரமும், நில தூலும் மிகமிக முக்கியமான பாடங்களாகும். நாங்கள் படிக்கிற காலத்திலே சரித்திரம், “பி. குரூப்” என்ற பிரிவிலே சேர்க்கப்பட்டு அதில் வெளிநாட்டு சரித்திரங்களெல்லாம் மிகத் தெளிவாக எங்களுக்கு உணர்த்தப்பட்டன. சரித்திரம் எவ்வளவு படிக்கிறோமோ அவ்வளவுதான் நாட்டு உணர்ச்சியும், நாட்டின் மீது பற்றும் ஏற்படக்கூடும். வெளிநாடுகளில் எப்படி எப்படி அந்த நாடுகள் சுதந்திரம் பெற்றன என்பனவற்றை அறிந்து, அதன் மூலம் இந்த நாட்டுக்குத் தேவையான பெருமைகளையும் சிறப்பையும் தேடித் தரும் அளவுக்கு உணர்ச்சியை ஊட்டக்கூடிய பாடம் சரித்திரப் பாடமேயாகும். ஆகையினாலே, சரித்திரமும், நில தூலும் கண்டிப்பாக பரிட்சைக்கு, தேர்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பொதுவாக எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்த நாங்கள் பேசுகிறபோது ஏதோ தமிழுக்கு இந்தியால் ஆபத்து வந்துவிட்டது என்று நாங்கள் சொல்வதாக ஆளுங்கட்சியினரால் எடுத்துக் கூறப்பட்டது. உண்மையிலேயே தமிழுக்குத் தடை மட்டுமல்ல, இளம் குழந்தைகள், சிறு குழந்தைகள் மீது பல மொழிகளைச் சமத்தி, தாங்கமுடியாத சூழ்நிலை அவர்கள் மீது ஏற்றி அதனால் கல்வியின் தரத்தைப் பாழாக்கக் கூடாது என்பதுதான் நாங்கள் எடுத்து வைக்கிற கருத்தாகும். ஒரு சிறு குருவியின் மீது ஒரு குண்டுமணியை வைத்தால் தாங்கக் கூடும். அதன் மேல் பணங்காயை வைப்போமானால் தலை நசுங்கித்தான் போகும். பணங்காயைவிட பூசணிக்காயை வைத்தால் அந்தக் குருவியின் கதி என்ன ஆகும் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இன்றைக்கு மும்மொழிக் கொள்கை புகுத்தப்பட்டிருக்கிறது. சிறு மாணவர்கள் 3 மொழிகள் மட்டுமல்ல, அதற்கு மேலும் அவர்கள் விருப்பமாக 2 மொழிகளை எடுத்துக்கொள்ள வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் பார்த்தால், சிறு மாணவர்கள் எழுத்தைப் படிப்பதிலும், சொற்களை நெட்டுரு பண்ணுவதிலும் மொழிகளைக் கற்றுக்கொள்வதிலும் பல காலம் செலவழித்துக் கொண்டே போவார்களானால் வேறு வகையில் வளர வேண்டிய அறிவு நிச்சயமாக தடைப்படுகிறது என்பதுதான் எங்களுடைய வாதமாகும். எவ்வளவுதான் சிறந்த அறிவுள்ள மாணவனாக இருந்தாலும் வேற்று மொழிச் சொற்களை மனப்பாடம் செய்து கொண்டு அதிலே காலம் கழித்தால் மற்ற பாடங்களில் எப்படி திறமையைக் காட்ட முடியும் என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

1st April 1963] [திரு. காஞ்சி மணிமொழியார்]

ஆகவே பல மொழிக் கொள்கையைப் புகுத்துவதால் தமிழகத்தின் அறிவு வளர்ச்சி மிகுந்துவிடும் என்று சொல்லிவிட முடியாது. நமது தமிழகம் மற்ற மாநிலங்களை எல்லாம்விட அறிவுத் துறையில் மிகவும் சிறந்தது என்று எல்லோராலும் பாராட்டக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறோம். அதற்குக் காரணமென்ன? அப்போதெல்லாம் இங்கே இரண்டு மொழித் திட்டம் இருந்தது. தமிழ், ஆங்கிலம் என்ற இரண்டு மொழிகள் மட்டும் நன்றாக கற்றுக் கொடுக்கப்பட்ட காரணத்தினால் இங்கே பல அறிஞர்கள் வெளிவந்து மற்ற மாநிலங்களுக்கு வழி காட்டக்கூடியவர்களாக, மற்ற மாநிலங்களெல்லாம் போற்றக்கூடியவர்களாக இரண்டு மொழிகளிலும் வல்லுநர்களாக ஆக வாய்ப்பு இருந்தது. அந்த இரண்டு மொழிகளில் கூட தமிழைத் தனியாக எடுத்துப் படித்திருக்கிறார்கள் சிலர். அந்த முறையிலே பயின்று தமிழிலே தனி ஆற்றல் பெற்று வந்திருக்கிறார்கள். இரண்டு மொழி படிக்கிற காலத்திலிருந்த சிறப்பு, அந்தத் தரம், இன்றைய தினம் நிச்சயமாக, இந்த மாணவர்களிடத்திலே இல்லை என்பதை நன்றாக அறிவோம். மாணவர்கள் இன்றைக்கு பழைய காலத்தைப் போல சிறந்த அறிவைப் பெற்றிருக்கவில்லை என்பதை உணர வேண்டும். ஆகையால்தான், நாங்கள் 'மும்மொழிக் கொள்கை தேவை இல்லை' என்று சொல்கிறோம்; 'இந்தி தேவை இல்லை இந்த நாட்டுக்கு' என்றும் கூறுகிறோம். இந்தி மொழி பயில்வதால் எத்தனையோ நன்மைகள் ஏற்படக்கூடும் என்று அமைச்சர் அவர்களும், ஆளுங்கட்சியில் உள்ளவர்களும் பொதுக் கூட்டத்தில் எவ்வளவோ எடுத்து வைத்தாலுங்கூட, மாணவர்கள் அதை விரும்பிப் படிக்கவில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. சில நாட்களுக்கு முன்னால்தான் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லும் நேரத்தில் "மாணவர்கள் கேள்வித் தாள்களுக்கு விடை எழுதுவதற்குத் தரப்படுகிற விடைத் தாள்களை வெறும் தாங்களாக மடித்துக் கொடுத்துவிட்டார்கள். ஆகவேதான் பரீட்சை தேவை இல்லை என்று நான் உத்தரவிட்டிருக்கிறேன்" என்று சொன்னார்கள். வெறும் தாள்களை ஏன் மடித்துக் கொடுத்தார்கள்? மடித்துக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? அவர்களுக்கு அந்தப் பாடத்தில் விருப்பம் இல்லை; படிக்கவேண்டும் என்கிற ஆசை இல்லை; அதனால் வெறும் தாள்களை மடித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : சரித்திரம், பூகோளம் இவற்றுக்கு பரீட்சை வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் திருத்தம் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். அதை நான் வரவேற்கிறேன். அதிலே விருப்பம் இருக்குமானால், பரீட்சை இல்லாவிட்டால் என்ன? 'பரீட்சை வேண்டும்' என்று கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் ஏன் கோருகிறார்கள் என்று நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. காஞ்சி மணிமொழியார் : நாங்கள் சொல்லி வருவதெல்லாம், இந்தி தமிழகத்திற்கு ஒரு வேற்று மொழி. அதிலே பயிலு

[திரு. காஞ்சி மணிமொழியார்] [1st April 1963]

வதற்கு மாணவர்களுக்குக் கஷ்டம் இருக்கிறது. மற்றப் பாடங்களை யெல்லாம் உயர்நிலைப் பள்ளி வரையில் தமிழில் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற திட்டம் இப்பொழுது வந்திருக்கிறது. ஆகவே, அந்தப் பாடங்களைப் படிப்பதிலே மாணவர்களுக்கு எந்த விதமான சிரமமும் இருக்க முடியாது. கருத்துக்களைத் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள வாய்ப்பு அவர்களுக்கு இருக்கிறது. ஆனால், இந்தியைப் பொறுத்தவரையில், ஒவ்வொரு சொல்லையும் தனித் தனியாக மனப்பாடம்செய்து தீரவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது. ஆங்கிலம் எப்படியோ அதுபோல் இந்தி ஒரு வேற்று மொழியாக இருப்பதால், ஒவ்வொரு சொல்லையும் தெரிந்து மனப்பாடம் செய்து நெட்டுரு பண்ணித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவனாக இருக்கிறான். ஆகவே, அவர்களுக்குக் கஷ்டம் இருக்கிறது, மும்மொழிக் கொள்கை தேவை இல்லை என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். நாங்கள் மட்டுந்தான் இப்படிச் கருதுகிறோம் என்பது அல்ல. உண்மையிலேயே, மந்திரிகளுக்குப் பின்னால் இருக்கிறவர்கள் கூட, நிச்சயமாக அந்தக் கருத்தோடுதான் இருப்பார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். நம்புகிறேன் என்பதல்ல, சக்தியும் சிவமுமாக இங்கே வீற்றிருக்கிற திரு. தட்சிணாமூர்த்தி கவுண்டர் அவர்கள் அன்றைக்குப் பேசுகிறபோது, தானே சொல்லாமல் தன்னுடைய மகன்மீது அந்தப் பாரத்தைப் போட்டு விட்டு ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். தன்னுடைய மகனைக் கேட்டபோது, 'ஆங்கிலம் தேவை, தமிழும் தேவை, ஆனால் இந்தி வந்தாலும் வரட்டும் போனாலும் போகட்டும்' என்று சொன்னதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? இந்தக் கருத்து மகனுடைய கருத்தாக சொல்லப்பட்டு இருந்தாலும், அவருக்குள்ளே இருக்கும் அந்தக் கருத்துத்தான் கொஞ்சம் வெடித்து அப்படி வந்திருக்கிறது என்று சொல்வதைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. அதை அவர்களால் தெளிவாகச் சொல்ல முடியவில்லை, நாங்கள் தெளிவாகச் சொல்கிறோம். அவ்வளவுதான். ஆகவே, மும்மொழிக் கொள்கை நம்முடைய நாட்டின் இளைஞர்கள் உண்மையிலேயே அறிவுத் துறையில் வேகமாக வளர ஒரு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கிறது என்பதை நான் தெளிவாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

சரியாகப் பதிலைந்து நாட்கள் கூடக் கழியவில்லை, இந்தியில் பரீட்சை தேவையில்லை எனச் சொல்லி. அதற்குள்ளே, 'இப்பொழுது இந்தி பரீட்சை உண்டு' என்று புதுத்தப்பட்டிருக்கிறது. பதிலைந்து நாட்களுக்குள்ளே என்ன மாற்றம் திடீர் என்று ஏற்பட்டது? மாணவர்கள் மந்திரியின் காலில் விழுந்து, 'எங்களுக்குப் பரீட்சை வைத்தே தீரவேண்டும், பரீட்சை வைத்தால் பக்கம் பக்கமாக எழுதிக் குவிக்கத் தயாராயிருக்கிறோம்' என்று சொல்லி ஏதாவது மனுக் கொடுத்துக்கொண்டனரா? எந்தக் காரணத்தினால் இப்படித் திடீர் என்று பரீட்சை வைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் மந்திரி அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது? என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். இதைக் கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்த்து, மீண்டும் அந்தப் பரீட்சையை எடுத்துவிட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

1st April 1963] [திரு. காஞ்சி மணிமொழியார்]

இந்தியை கடைசி வரையில்—9, 10, 11-வது வகுப்புகளிலும்—கொண்டுபோவதைக் காட்டிலும், 6, 7, 8-வது வகுப்புகளோடு முடித்து விட்டால் நிச்சயமாக பொதுத் தேர்வு எழுதவேண்டிய ஒரு நிலையாவது அவர்களுக்கு ஏற்படாது. ஆகையால் அதைத் குறைத்து, அதற்குப் பதிலாகப் பூகோளத்தையும், சரித்திரத்தையும் அங்கே பாடமாக வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று நான் கருதுகிறேன். சர்க்காருடைய மும்மொழிக் கொள்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு திட்டம் என்று சொல்லப்படுமானால், எட்டாம் வகுப்போடு அந்தச் சனியனைத் தொலைத்துவிடுங்கள். எட்டாவது வகுப்பை முடித்துக்கொண்டு மேலே போகிறவர்களுக்கு ஒரு பாடம் குறையட்டும்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : “எட்டாவதோடு இந்தியை முடித்துத் தொலைத்துவிடலாம்” என்று கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். எட்டாவதிலும் பரீட்சை இருக்கிறது. எட்டாவதில் இந்தப் பரீட்சை எழுதி, அதிலும் பாஸ் மார்க் வாங்கவேண்டியிருக்கிறது என்பதையும் கனம் அங்கத்தினருக்கு நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

திரு. காஞ்சி மணிமொழியார் : எட்டாவதோடு இந்தியை முடித்துவிடவேண்டும். அங்கே கூட பரீட்சை தேவை இல்லை என்று நான் சொல்கிறேன். எந்த இடத்திலும் இந்தியைப் பொறுத்தவரையில் பரீட்சை கூடாது. பரீட்சை குறையவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அதைத் தள்ளவேண்டும் என்று சொல்கிறேன். இப்பொழுதிருக்கும் பாடத் திட்டப்படியே மாணவன் ஏழு பாடங்களில் தேர்வு எழுதவேண்டியவனாக இருக்கிறான். ஏழில் ஒன்று குறைந்தால் மிகவும் நலமாக இருக்கும். ஏழில் ஒன்றைக் குறைத்து, அதற்குப் பதிலாக நில நூல், சரித்திரம் ஆகிய இரண்டையும் பரீட்சைக்குரிய பாடத் திட்டமாக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

அடுத்தபடியாக, பயிற்சி மொழியைப்பற்றிப் பேசினார்கள். இப்பொழுது 11-வது வகுப்பு வரையில் பயிற்சி மொழி தமிழில் இருக்கும் என்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தமிழை பயிற்சி மொழியாக எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் கட்டாயமாகக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். விதி விலக்கு அளிப்பதென்பது மாணவர்களுடைய உள்ளத்தை வேறு திசையில் திருப்புவதாக அமையும். அன்றைக்குச் சொல்கிறபோதுகூட கல்வி அமைச்சர் அவர்கள், ‘கோவையில் தமிழில் சொல்லிக்கொடுக்கப்படுகிற காரணத்தாலும், ஆங்கிலத்திலே சொல்லித் தரப்படவில்லை என்கிற காரணத்தாலும், கோவையை விட்டுவிட்டு பொள்ளாச்சிக்குப் போய்ப் படிக்கிறார்கள்’ என்று சொன்னார்கள். பொள்ளாச்சியில் அப்படி ஆங்கிலம் இருக்கும் காரணத்தால்தான் மாணவர்கள் அங்கு தாவுகிறார்கள். அந்த நிலைமைக்கு இடம் தரக்கூடாது. எல்லா இடங்களிலும் 11-வது வகுப்புவரை தமிழில் நிச்சயமாக இந்த ஆண்டில் துவக்கப்படும் என்று நிர்ணயித்து, ‘ஆங்கில மீடியம் கிடையாது’ என்று செய்து

[திரு. காஞ்சி மணிமொழியார்] [1st April 1963]

விட்டால் மாணவர்கள் எந்தப் பள்ளியிலும் படித்து திறமை பெறுவார்கள். அந்த நிலைமையை உண்டாக்கவேண்டும்.

மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் போதிக்கப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது. அதை நான் வரவேற்கிறேன்; ஆனால், அதற்கான ஸிலபஸ் விரைவிலே தயாரிக்கப்படவேண்டும். சென்ற ஆண்டில் நான்காம் வகுப்புக்கு ஸிலபஸ் இல்லாத காரணத்தால், ஐந்தாம் வகுப்பின் முதல் அரையாண்டு பாடத்தை நான்காம் வகுப்புப் பாடங்களாகப் போதித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, 3, 4, 5 வகுப்புகளுக்கு ஸிலபஸ் உடனே தயாரிக்கப்படவேண்டும்.

முதலில் 11 ஆண்டுப் படிப்பு என்று இருந்தது. பிறகு அது 10 ஆண்டுகளாகக் குறைக்கப்பட்டது. மீண்டும் 11 ஆண்டாக உயர்த்தப்படுகிறது. அதைக் குறைப்பதனால் கல்வியின் தரம் குறைகிறது; குறைப்பதை ஆசிரியர்கள் விரும்பவில்லை என்று கூறப்படுகிறது. அதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். இருந்தாலும், கூடியவரை 11 ஆண்டுக் கல்வியை 10 ஆண்டுகளிலே முடிக்கக் கூடும். என்றுதான் நான் நம்புகிறேன். ஏனென்றால், நாம் ஒரு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் பள்ளிக்கூட நாட்களை 30 நாட்கள் வீதம் ஒவ்வொரு துறையிலும் உயர்த்தியிருக்கிறோம். துவக்கப் பள்ளியிலும் அதிகப்படுத்தியிருக்கிறோம். உயர்நிலைப்பள்ளியிலும் 30 நாட்கள் உயர்த்தியிருக்கிறோம். கல்லூரிக்கும் உயர்த்தியிருக்கிறோம். ஏழு ஆண்டுகளுக்குக் கணக்கெடுத்தால் 210 அதிக நாட்களை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். 210 நாட்கள் என்பது கிட்டத்தட்ட பள்ளி ஆண்டு ஒன்றுக்குச் சமம் ஆகும். ஆகவே, எட்டு ஆண்டுப் படிப்பை ஏழுாண்டுகளிலேயே நிச்சயமாகப் போதிக்க முடியும். எட்டாண்டுக் கல்வியை ஏழுாண்டுகளிலேயே முடித்து, மொத்தமாக பத்து ஆண்டுகளில் உயர்நிலைப்பள்ளிப் படிப்பை முடித்துவிட்டால், பல துறைகளுக்கு வசதியாக இருக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன். டெல்லி பல்கலைக்கழகத்தில் கரஸ்பாண்டென்ஸ் கோர்ஸ் இருக்கிறது. அதற்கு இங்கிருந்து பல பேர் போகிறார்கள். இங்கிருந்து போகிறவர்கள் பி.யு.ஸி. படித்தால்தான் போகமுடியும். மற்ற மாநிலங்களில் உள்ளவர்கள் போல், பத்து ஆண்டுகள் படித்து முடித்துவிட்டால், 11-வது ஆண்டு அங்கே போய்ச் சேர்ந்து படிக்க வாய்ப்பு இருக்கும்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: பத்து ஆண்டுகள் ஹையர் செகண்டரி கோர்ஸ் என்று வைத்திருந்ததே அதையே நம்முடைய உயர்நிலைப் பள்ளியில் வைத்துவிடவேண்டுமென்று கனம் அங்கத்தினர் கருதுகிறாரா?

திரு. காஞ்சி மணிமொழியார்: ஹையர் செகண்டரி கோர்ஸ் இருந்தால் அது எல்லாவற்றிற்கும் வசதியாக இருக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

கனம் உதவி சபாநாயகர்: கனம் அங்கத்தினர் சீக்கிரம் உரையை முடித்துவிடவேண்டும்.

1st April 1963]

திரு. காஞ்சி மணிமொழியார் : கடைசியாக, ஆதாரக் கல்வியைப் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஆதாரக் கல்வி பற்றி ஆராய்வதற்காக 1937-ஆம் ஆண்டில் முதன் முதலாக கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது. அப்போது ஆதாரக் கல்வி மகாத்மா காந்தியடிகளால் புகுத்தப்பட்டது. இப்போது 25 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இந்த 25 ஆண்டு காலத்தில் அதனால் ஏற்பட்ட நன்மை என்ன என்பதைச் சீர்தாக்கி ஆராய்ந்து பார்க்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். எந்தத் திட்டமும் புகுத்தப்பட்ட பிறகு, 10, 15 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அதனால் ஏற்பட்ட பலனைப் பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டும். அதைப் பற்றி ஆராய்ந்து கருத்துத் தெரிவிப்பதற்காக திரு. அரியநாயகம் அவர்களை நியமித்திருப்பது உண்மையிலேயே வரவேற்கத்தக்கது. பொதுவாக ஆதாரக் கல்வியினால் நாட்டிலே நன்மை ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்று பார்த்தால், பொதுவாக அதனால் நன்மை ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நான் பல பள்ளிகளைப் பார்த்தேன். அதிலே உள்ள ஆசிரியர்கள் உண்மையிலேயே அதிலே பற்றுக் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. எந்த எந்தத் தொழில்கள் இந்த நாட்டில் பயன் இல்லாமல் இருக்கின்றனவோ, பரம்பரையாக எந்தத் தொழில்களைச் செய்து வாழ்க்கை வசதி இன்றித் திண்டாட வேண்டிய நிலை இருக்கிறதோ, அந்தத் தொழில்கள்தான் ஆதாரப் பள்ளிகளிலே சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகின்றன. நூல் தூற்றல், தறி நெய்தல், தச்சு வேலை, போன்ற தொழில்கள் அங்கே கற்றுக்கொடுக்கப்படுகின்றன. அந்த வேலைகளைச் செய்து வருகின்றவர்கள் மாதம் 30 ரூபாய் சம்பாதிப்பதற்கு கூட மிகவும் சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த வருமானத்தை வைத்துக் கொண்டு குடும்பத்தை நடத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். பலர் அதை விட்டு விட்டுப் போகவேண்டுமென்று விரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, அங்கே சொல்லிக் கொடுக்கப்படக் கூடிய தொழில்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படக் கூடிய தொழில்கள் அல்ல. உண்மையிலேயே, ஆதாரக் கல்வியைப் பயின்று வெளி வந்த மாணவர்கள் யாராவது அந்தத் தொழிலை மேற்கொண்டிருக்கிறார்களா? ஆகவே ஆதாரக் கல்வி பயனற்றதாக இருக்கிறது. அதை யாரும் விரும்பவில்லை. ஆசிரியர்களும் விரும்பவில்லை. அதை நடத்துகிறவர்களைக் கேட்டால் 'பயனற்றதாகத்தான் இருக்கிறது, அதனால் தொந்தரவு செய்கிறார்கள்' என்று சொல்கிறார்கள். ஆகவே, அதற்காக ஏன் கோடி கோடியாகப் பணத்தைச் செலவு செய்யவேண்டும்? அந்தக் கல்விக்காக ஆசிரியர்களுக்கு மறு பயிற்சி கொடுக்கவேண்டும், ஏராளமான நிலங்களை வாங்கவேண்டும். ஆகவே, ஆதாரக் கல்வியை எடுத்து விட்டால் அரசினருக்கு பெருந்தொகை மிச்சமாகக் கூடும் என்று தெரிவித்து என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*** திரு. ஆர். எஸ். ஆறுமுகம் :** கனம் உபதலைவர் அவர்களே, கல்வி முறையிலே அவசியமான மாற்றத்தைச் செய்து அந்த அறிக்கை இந்தச் சபை முன்னால் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கல்வி, நாட்டு மக்களின் அறிவு பெருக மிகவும் முக்கியமானது. அதன்

[திரு. ஆர். எஸ். ஆறுமுகம்]

[1st April 1963]

காரணமாகத்தான் நமது அமைச்சர் அவர்கள் மிகுந்த அக்கறை எடுத்து அவ்வப்போது என்னென்ன சீர்த்திருத்தங்களைச் செய்ய வேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் செய்து வருகிறார்கள். 'கல்வி முறையிலே அடிக்கடி திருத்தம் செய்யலாமா? நல்லதா?' என்று பலர் கண்டித்துப் பேசினார்கள். எட்டு ஆண்டுப் படிப்பை ஏழாண்டாக மாற்றியதன் காரணமாக மாணவர்களுக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டங்களை உணர்ந்து, அதை மாற்றியமைக்க முற்பட்டால் அதிலே என்ன தவறு இருக்கிறது என்பதை என்னாலே புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அப்பா வெட்டிய கிணற்றுத் தண்ணீர் உப்பாக இருந்தாலும் அதையேதான் சாப்பிடுவேன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பது நல்லதாகாது. ஆகவே, காலத்திற்கேற்ப, தான் இயற்றிய சட்டமாக இருந்தாலும், தான் கொண்டுவந்த திட்டமாக இருந்தாலும் அதிலே கஷ்டங்கள் இருக்குமாயின் அதை மாற்றி வருங்காலச் சந்ததிகளுக்கேற்ப அமைப்பதிலே தவறு இல்லை என்பதை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். நல்ல

காரியத்திற்காக எந்தத் திருத்தத்தையும் செய்யலாம். 'ராஜாஜி அவர்கள் குலக் கல்வித் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார், அவர்களை நாங்கள் ஒழித்து விட்டோம்' என்றெல்லாம் பேசினார்கள். அது அப்படி அல்ல. அந்தக் கல்வித் திட்டம் நாட்டு மக்களுக்கு நல்லது அல்ல என்று நாங்கள் எதிர்த்தோம். அந்தக் கல்வித் திட்டம் நாட்டுக்கு அவசியமாகத் தென்படவில்லை என்று கருதி அதைத் தடுப்பதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தோம். அவரை வெளியேறச் செய்தது கூட நாங்கள்தான் என்பதனையும் இங்கே ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

இந்தி விஷயமாக அதிகமாகப் பேசப்பட்டது. இந்தி இந்த நாட்டின் தேசிய மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று அரசியல் சட்டத்திலேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அதோடு மாத்திரமல்ல. இந்த நாட்டுக்கு விடுதலை வாங்கித் தந்த காந்தியடிகள் குஜராத்தியாக இருந்த போதிலும் இந்தி மொழி அதிகமாகப் பேசப்பட்டு வருகிற மொழி என்ற காரணத்தினால் அது தான் தேசிய மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று அவர்களே கூறியிருக்கிறார்கள். எந்த நாட்டை எடுத்துக் கொண்டாலும் அந்த நாட்டுக்குத் தேசிய மொழி என்று ஒன்று இருக்கும்போது இந்தியா தேசம், பாரத நாடு என்று சொல்லப்படுகிற இந்த நாட்டுக்குத் தேசிய மொழி அவசியமில்லை என்று சொல்வது நல்லதாக இருக்காது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தியை இந்த அமைச்சரவை ஒப்புக்கொண்ட காரணத்தால் இவர்கள் மத்திய சர்க்காரிடம் அடிமைத் தனமாக இருக்கிறார்கள் என்று யாராவது கருதினால் அது நல்லது அல்ல என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அரசியல் சட்டப்படி 1965-ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு ஆங்கிலத்தின் இடத்தை இந்தி பெற வேண்டுமென்று திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் நமது மாநில சர்க்கார், 'இப்போதே அதை மாற்றுவது நல்லது அல்ல, மக்கள் அதற்குரிய பக்குவமடையவில்லை, ஆகவே, தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரை, தென்னாட்டைப் பொறுத்தவரை ஆங்கிலமே தொடர்ந்து இருக்கவேண்டும்' என்று மத்திய சர்க்காருக்குத் தெரிவித்ததன்

1st April 1963]

[திரு. ஆர். எஸ். ஆறுமுகம்]

காரணமாகத்தான் மத்திய சர்க்காரும் அந்தத் தன்மையை மாற்றிக்கொண்டு தென்னாடு விரும்பும் வரை ஆங்கிலமே இருக்கட்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நமது சர்க்காரை அடிமைத்தனமாக நடந்து கொள்கிறது என்று சொல்வது அர்த்தமல்ல.

நம்முடைய தமிழ்நாட்டைத் தவிர மற்ற எல்லா மாகாணங்களிலும் இந்திக்கு அதிகமாக ஆக்கமும், ஊக்கமும் அளித்து வருகிறார்கள். தமிழ் நாட்டிலிருந்து அடுத்த இடங்களுக்குச் சென்றால், ஆந்திராவிலே ஹைதராபாத்துக்குச் சென்றால் அங்கே இந்தியில் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கேரளத்திலும், கன்னடத்திலும் அங்குள்ள மாணவர்கள் முன்னுக்கு வரும் வகையில் இந்தியைக் கற்றுக் கொள்ள ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு இந்தி மொழியைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டாமென்று சொன்னாலும் என்றாவது ஒரு நாள் இந்த நாட்டுக்குத் தேசிய மொழியாக இந்தி மொழி வரத்தான் போகிறது. ஆகவே, இந்தியை இப்போது மாணவர்கள் கற்றுக்கொள்ளவில்லையானால், எதிர்காலத்தில் பாதிக்கப்படுகிறவர்கள் வருங்கால சந்ததியினர்தான். அதை யெல்லாம் ஏன்னைப் பார்த்து, இந்திக்கு ஆக்கம் அளித்து அதற்குப் பரிட்சை வைக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்திருப்பது பாராட்டுக்குரியதாகும். எதிர்க்கட்சி அன்பர்களும் அதற்கு எதிர்ப்பு அதிகம் தெரிவிப்பது நல்லதல்ல. வருங்கால தமிழ் சந்ததியார்களுக்கு அது தீமை செய்வது போலாகும்.

அடுத்தபடியாக, நமது அமைச்சர் அவர்கள் நல்ல அனுபவம் பெற்றவர்கள். அவர்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றும் இல்லை. புத்தக விற்பனை சம்பந்தமாக ஒரு வார்த்தை சொல்லி முடித்துக் கொள்கிறேன். நமது சர்க்காராலே புத்தகங்கள் வெளியிடப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் அந்தப் புத்தகங்கள் விற்பனைக்காக ஒரு சில கடைகளுக்குத்தான் கொடுக்கப்படுகிறது. அதனை எல்லோருக்கும் விற்பனைக்குக் கொடுக்க வாய்ப்பு இருந்தால் நல்லது. புத்தக விற்பனை உரிமையை எல்லோருக்கும் கொடுப்பதன் மூலம் வாங்குபவர்களுக்கு கிடைப்பதற்கு எளிதாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு இந்திக்கு இன்னும் அதிகமான முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திருமதி பி. கே. ஆர். லக்ஷ்மிகாந்தம் : கனம் சட்ட மன்ற உப தலைவர் அவர்களே, கல்வி முறை பற்றிய குறிப்பின் விவாதத்தில் நானும் கலந்து கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பு பெற்றமைக்காக நன்றி, வணக்கம். நேற்று முன்தினம் பேசிய கனம் எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர் அவர்கள் மிக ஆவேசத்தோடு, அனால் கக்கும் பாணியில், 'இந்தி எதற்காக? ஏன் இந்தி படிக்கவேண்டும்? ஏன் இந்தி புகுத்தப்படுகிறது?' என்றெல்லாம் பேசினார்கள்.

அப்படிப் பேசுவது மட்டுமல்லாமல், 'இந்தியைத் திணித்தால், புகுத்தினால் உங்கள் ஆட்சி கவிழ்ந்து விடும், உங்கள் ஆட்சி நிலை நிற்காது' என்றெல்லாம் சபதம் செய்தார்கள். அவர்கள் இந்தக் கலியுகத்தின் துர்வாச முனியா என்று நான் அவர்களைத்

[திருமதி பி. கே. ஆர். லக்ஷ்மிகாந்தம்] [1st April 1963]

தங்கள் மூலம் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். இந்தக் கலியுகத்தில் போடுகிற சபதம் எல்லாம் எங்களைச் சாராது, இந்த கனல் கக்கும் மொழிகள் எல்லாம் எங்களை விழுத்தாது, நாங்கள் வீழ மாட்டோம். நாட்டிற்கு நன்மையே செய்கிறோம் என்று தங்கள் மூலம் எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இந்தி எங்கே திணிக்கப்படுகிறது? இந்தி திணிக்கப்படவில்லை. வேண்டுமென்றால் இந்தியைப் படிக்கலாம், இல்லையெனில் இந்திய மொழிகளில் ஏதாவது ஒன்றையாவது கற்றுக் கொள்ளலாம் என்றுதான் சொல்லப்படுகிறது. இந்தி அவர்களுக்கு வேண்டியதில்லை என்றால் அதை விட்டு விடலாம், அதற்குப் பதிலாக இந்தி படிக்க விரும்புகிறவர்களை, 'ஏன் படிக்கவேண்டும்? எதற்காகப் படிக்க வேண்டும்?' என்று கேட்பது நியாயமா? படிக்க இஷ்டப்படுகிறவர்கள் படிக்கட்டும், மார்க்குகள் வாங்க விரும்புகிறவர்கள் மார்க்குகள் வாங்கட்டும். அதன்மூலம் இந்திய சர்க்கார் கொடுக்கிற ஸ்பெஷல் ஸ்காலர்ஷிப்பை வாங்க விரும்புகிறவர்கள் அதை வாங்கிக் கல்வி அறிவு பெறட்டுமே! அதில் ஏன் ஒரு சில அரசியல் கட்சியினர் குறுக்கிடவேண்டும்? ஒரு அரசியல் கட்சியை வளர்ப்பதற்காக 'மாணவர்கள் இந்தி படிக்கவேண்டாம்' என்ற கெட்ட ஒரு அறிவினைப் புகட்டாதீர்கள் என்று தங்கள் மூலம் நான் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்த நாட்டில் இந்தி மட்டுமல்ல, வேறு எதைப் படிக்கவேண்டுமானாலும் அதற்கு வசதி செய்து தர வேண்டியது சர்க்கார் கடமை. ஆகவே நம் தேசிய மொழியான இந்தியைப் படிக்க வசதி செய்து தரப்பட்டால், 'இந்தி திணிக்கப்படுகிறது', 'புருத்தப்படுகிறது' என்றெல்லாம் பேசுவது வருங்கால மாணவர்களுக்கு ஒரு நல்ல படிப்பிணையாக இருக்காது. அதை ஒரு அரசியல் கட்சி தங்கள் அரசியல் கொள்கையாக வைத்துக்கொண்டு இந்த நாட்டு மாணவர்களைக் கெடுக்கவேண்டாமென்று தங்கள் மூலம் கேட்டுக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். என் கருத்தைக் கூற வேண்டுமானால், இந்தியில் பரிட்சை வைத்து குறைந்தது இவ்வளவு மார்க்குகள் வாங்க வேண்டுமென்று வைக்க வேண்டும். இந்தியைத் திணிக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் மார்க் வைக்காமல் பரிட்சை எழுதி அந்த மார்க்கை மாடரேஷனுக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்கிறார்களே தவிர இவ்வளவு குறைந்த மார்க்குகள் வாங்க வேண்டுமென்று இந்தக் குறிப்பில் கூறவில்லை. இந்திக்கு குறைந்தது 15 மார்க்காவது வைத்து அதை பரிட்சைக்கு எடுத்துக் கொள்ளலாம். நல்ல முறையில் இந்தி படிக்க விரும்புகிறவர்களுக்கு அது உற்சாகம் அளிக்கக்கூடிய ஒரு முறையாக இருக்கும் என்ற என் கருத்தை இந்த மன்றத்தின் முன் நான் எடுத்துக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். இந்தி திணிக்கப்படவில்லை, அதற்குப் பதிலாக எந்த ஒரு மொழியை வேண்டுமானாலும் படிக்கலாம். ஆகவே இந்தி என்றிருப்பதை எதிர்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இந்த அறிக்கை நல்ல முறையில் ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டு, நன்கு திருத்தியமைக்கப்பட்டு மாணவர்கள் நல்ல அறிவு பெற, நல்ல படிப்பு முறை இருக்கும் விதத்தில் இந்த அறிக்கை

1st April 1963] [திருமதி பி. கே. ஆர் லக்ஷ்மிகாந்தம்]

தயார் செய்யப்பட்டு சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நல்ல முறையில் இந்த அறிக்கை அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை மாற்றாமல், மேலும் மேலும் இதை மாற்றாமல், குறைந்தது 25 ஆண்டுகளுக்காவது இதே முறை இருக்கவேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்திக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அடிக்கடி கல்வி முறை மாற்றப்படுவதால் பெற்றோர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. அதோடு, கல்வி நிலையங்களில் எதை எந்த நேரத்தில் மாற்றுவார்கள், எதை எப்படி செய்வது என்று தெரியாமல் முழிக் கிறார்கள். ஆகவே இப்போது வகுக்கப்பட்டிருக்கும் முறையில் சிறு சிறு மாற்றங்கள் மட்டும் செய்து கொண்டு, குறைந்தது இதை 25 ஆண்டுகளுக்கு மாற்றக் கூடாது, இது நீடித்திருக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, 10 ஆண்டுப் படிப்பு என்பதை 11 ஆண்டுப் படிப்பு என்று மாற்றியமைத்திருப்பது மிக மிக நல்ல முறையாகும். பதினான்கு வயதில் படிப்பை முடிப்பது இப்போது 15 வயதாகும். அப்படி ஓர் ஆண்டு கூடுதலாக இருப்பதால் அதிகமாகப் படித்து நல்ல அனுபவத்தையும், நல்ல கல்வி அறிவையும் மாணவர்கள் பெற முடியும். ஆகவே, 10 ஆண்டுகள் என்பதை 11 ஆண்டுகள் என்று மாற்றியிருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன். 'சோஷியல் ஸ்டடிஸ்' என்பதற்குப் பதிலாக 'பூகோளம்', 'சரித்திரம்' என்று வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது நல்ல முறையாகும். அதை எல்லோரும் பாராட்டினார்கள். நம் நாட்டு பூகோளம், பிற நாடுகளின் பூகோளம் ஆகியவற்றை அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பளிக்கிறது இந்த முறை. சில ஆண்டுகளாக வரைமுறை இல்லாது 'சோஷியல் ஸ்டடிஸ்' என்று வைத்து, எதைக் கற்றுக்கொள்வது, எதைக் கற்றுக் கொள்ளாமல் இருப்பது என்று தெரியாமல் இருந்த ஒரு நிலைமாரி இப்போது சரித்திரம், பூகோளம் என்று வைத்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. இதற்கும் பரீட்சை வைத்தால் நலம் என்ற என் கருத்தை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஆங்கிலம்—தமிழ். தமிழ் மூலமாகத்தான் கல்வி போதிக்கப்படவேண்டுமென்று தமிழ் நாட்டில் பலர் கூறுகிறார்கள். தமிழ் மூலம் படிக்க விரும்புகிறவர்கள் தமிழ் மூலம் படிக்கட்டும். ஆனால் ஆங்கிலம் மூலம் படிக்க விரும்புகிறவர்களுக்கு ஆங்கிலம் மூலம் படிக்க வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு முக்கிய விஷயம். ஜனநாயக நாட்டில் தமிழ் மூலம்தான் படிப்பேன் என்று விரும்புகிறவர்களுக்கு அதற்கு வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கிலத்தில் படிக்க விரும்புகிறவர்களுக்கு அதற்கான வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அம்முறையில்தான் இந்தக் கல்விக் கொள்கை வகுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். ஆங்கிலம் மூலம் படிக்கக்கூடாது என்று ஒரு சில கட்சியினர் கூறுகிறார்கள். அது தவறு. ஆங்கிலத்தில் படிக்க விரும்புகிறவர்கள் அப்படிப் படிக்கட்டுமே. ஏன் அதைத் தடுக்க வேண்டும்? தமிழ் மூலம் படிக்க விரும்புகிறவர்களுக்கு தமிழ் மூலம் படிக்க சதந்திரம் கொடுத்திருக்கும்போது, ஆங்கிலத்தில் படிக்க விரும்புகிறவர்களுக்கும் ஆங்கிலத்தில் படிக்க சதந்திரம் இருப்பதுதான் சரி.

[திருமதி பி. கே. ஆர். லக்ஷ்மிகாந்தம்] [1st April 1963]

கல்லூரிகளில் தமிழ் மூலம்தான் கல்வி கற்பிக்கப்படவேண்டும், அதை ஒரு சட்டமாக இயற்ற வேண்டுமென்று ஒரு சில கட்சிக் காரர்கள் கூறுகிறார்கள். ஏன் அப்படிச் செய்யவேண்டும்? தமிழில் படிக்க வசதி செய்து தரவேண்டுமென்று சொல்வது நியாயம். தமிழில் படிக்க விரும்புகிறவர்களுக்கு அதற்குள்ள வசதி கல்லூரிகளிலும் செய்து தரப்படுகிறது. அதற்கு அப்படி வசதி செய்து தராவியல் சர்க்காரைக் குறை கூறலாம், குற்றஞ்சாட்டலாம். அதற்கு வேண்டிய வசதிகளோ செய்து தரப்பட்டிருக்கின்றன. ஆங்கிலத்தின் மூலம் படிக்க விரும்புகிறவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் படிக்க வசதி செய்யப்படவேண்டியதும் நியாயம்தான். ஆக, நம் குழந்தைகளுக்கு மூன்று மொழிகள் கற்பிக்கப்படவேண்டுமென்ற மும்மொழிக் கொள்கையாக இருக்கிறது இது. சிலர் இக்கொள்கை தவறு, குழந்தைகள் மீது மூன்று மொழிகள் நினைக்கப்படுகின்றன என்று கூறுகிறார்கள். “இளைமையில் கல்” என்று சொல்லும் வாக்கியத்தை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. குழந்தைகளாக இருக்கும்போது அவர்கள் பல மொழிகளைக் கற்றுக்கொள்ளும் திறமையுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். வயதான பிறகு இத்திறமை அதிகமாகயிருப்பதில்லை. ஆகவே, குழந்தையாக இருக்கும்போது இந்த மூன்று மொழிகளைக் கற்றுக் கொள்வது சலபம், அது அவர்களுக்கு ஒரு சமையாக இருக்காது, ஒரு பாரமாக இருக்காது. ஆகவே குழந்தைகளுக்கு மூன்று மொழிகள் கற்றுக் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்று இருப்பது மிக மிக வரவேற்கத்தக்க ஆம்சம் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

ஹையர் கிரேட் முறையை ஒழித்துவிட்டு, சிறிய வகுப்புகளுக்கும் கூட செகண்டரி கிரேட் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களைப் போட வேண்டுமென்ற முறையைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று பல தடவை நான் இந்த மன்றத்திலே எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறேன். அது போல், கொண்டுவந்திருக்கும் இந்த ஏற்பாடானது மிக மிக நல்லது. இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்ததற்கு கனம் அமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்டி அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. க. ர. நல்லசிவம் : மதிப்பிற்குரிய உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைய தினம் கல்விக் கொள்கையிலே ஒரு மாறுதல் ஏற்படுகின்ற நேரத்தில் எனக்குப் பேச சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததற்கு உண்மையிலேயே நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். கல்விக் கொள்கை என்று சொல்லும்போது, நாட்டு மொழி, மற்றும் பல்வேறு விஷயங்களில் நம்முடைய கண்ணோட்டம் செல்வதற்குக் கல்விக் கொள்கை ஆதாரமாக விளங்குகிறது. எனக்கு முன்னால் பேசிய மதிப்பிற்குரிய கனம் அங்கத்தினர்கள் கூறியது போல கல்விக் கொள்கை அடிக்கடி மாற்றப்படுவது வருந்தத்தக்க ஒன்றாகும். குறைந்த பட்சம் 10 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை, திட்டமிட்ட முறையில், கல்விக் கொள்கை பரிசீலிக்கப்பட்டு, அதன் பிறகு மாற்றம் ஏற்படுவது நன்றாக இருக்கும். பதினைந்து ஆண்டு காலமாக, நேரம், காலம் இல்லாமல், பல்வேறு தடவைகளில்

1st April 1963] [திரு. க. ர. நல்லசிவம்]

கல்விக்கொள்கையில் குழப்பம் ஏற்பட்டு, புதிய மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், மாறுதல்கள் எல்லாம் பயன் அளித்து இருக்கின்றனவா என்று பார்த்தால், பயனை விட, குழப்பம் அதிகமாக இருக்கும் நிலைமையைத்தான் நமது சர்க்கார் செய்திருக்கிறது. கல்விக்கொள்கை தேசத்தின் கருத்தோட்டத்தின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்றால், இல்லை என்பது தான் என்னுடைய குற்றச்சாட்டு.

பொது மொழியைப் பொறுத்த வரையில் நம்முடைய தமிழக சர்க்கார் கொண்டிருக்கும் கருத்து சரியானதுதான் என்பதைப் பற்றி என்னுடைய கருத்தைக் கூற விரும்புகிறேன். பொது மொழி இந்தி என்று சொல்லும்போது, அதை ஒத்துக்கொள்ள முடியுமா? பொது மொழியாக ஒரு மொழிதான் இருக்க வேண்டுமா? நான்கு மொழிகள் இருக்க வேண்டுமா? என்பதைப் பற்றித் திட்டவட்டமான முடிவுக்கு வரவேண்டும். இங்கே இருக்கும் ஒரு சில கட்சிக்காரர்கள் வற்புறுத்துகிறார்கள் என்பதற்காக இப்படியும், அப்படியும் நெளிவது, எதிர் காலத்தில் இந்த நாட்டுக்கு நல்லதல்ல என்பதை நான் வற்புறுத்தி சொல்ல விரும்புகிறேன். நாடு ஒன்றாக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். நாடு ஒன்றாக இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள், தங்களுடைய கல்விக்கொள்கையை அதற்கேற்ப வகுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நாடு ஒன்றல்ல, பல்வேறு கெளரியாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டுமென்று சொல்லக்கூடியவர்கள், தங்களுக்கேற்ற மொழிக் கொள்கையை வகுத்துக்கொண்டு அதற்கேற்றவாறு தங்களுடைய கருத்தை வற்புறுத்துகிறார்கள். என்னைப் பொறுத்த வரையில், என்னுடைய கொள்கையை விட்டுக்கொடுப்பேனாவில், அது உண்மையிலேயே நாட்டுக்கும், நான் நம்பிக்கொண்டிருக்கிற கட்சிக்கும் செய்யும் துரோகமாகத் தான் இருக்கும். அதுமாத்திரமல்ல, இந்த நாடு ஒன்றாக இருக்கவேண்டுமென்றால், இரண்டு மொழி வைத்துத்தான் ஒன்றாக இருக்கவேண்டுமென்று நான் சொல்ல வரவில்லை. பொது மொழி ஒன்றாக இருக்கவேண்டுமா? நான்கு மொழிகள் இருக்கவேண்டுமா? என்பது ஒரு பிரச்சனை. 14 மொழிகளில், நான்கு மொழிகள் பொது மொழியாக இருக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது என்றால், அப்படியாவது துணிந்த கருத்தாகச் சொல்லுங்கள். ஒரு மொழிதான் இருக்கவேண்டும், அதுவும் இந்தியாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தார் சொல்வதாக இருந்தால், அதைக் கற்றுக்கொள்வதற்கு ஒரு நிச்சயமான வழிவகையை சர்க்கார் வகுத்தாக வேண்டும். அதைப் பரீட்சைக் குரிய மொழியாகவும் சர்க்கார் ஆக்கவேண்டும். இதுவும் இல்லை, அதுவும் இல்லை, எது தான் இருக்கிறது என்று தெரியவில்லை. நாடு ஒன்றாக இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள், இதிலே ஒரு நிச்சயமான கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இதிலே ஒரு தடுமாட்டம் இருக்குமானால், தெளிவற்ற நிலை இருக்குமானால், நாட்டின் ஒற்றுமையை வலுப்படுத்துவதாக இருக்காது. இதிலே தெளிவான கண்ணோட்டத்தோடு, கொள்கைக்காக நிற்க வேண்டுமென்ற கண்ணோட்டத்தோடு இருக்கவேண்டும். சில சமயங்களில் எதிர்ப்பு இருக்கலாம். ஆட்சியைக் கவிழ்த்துவிடுவதாகச் சொல்லும் அளவுக்குக் கூட எதிர்ப்பு இருக்கலாம். ஆனால்,

[திரு. க. ர. நல்லசிவம்]

[1st April 1963]

எதிர்ப்புக்காக நம்முடைய கொள்கையை விட்டுவிட முடியாது என்கிற ஒரு குறிக்கோளைத் தமிழக சர்க்கார் சிந்தித்துப் பார்த்தால் இதைப்பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட முடியும்.

மறுபடியும் சொல்கிறேன், பொது மொழியாக ஒரு மொழி வேண்டுமென்று சொல்கிறோம் என்றால் அதை நிலைநிறுத்த வேண்டும். அதிலே பலவினம் இருக்கக்கூடாது. ஏதாவது ஒரு மொழியைப் பொது மொழியாக ஆக்கவேண்டும். தமிழைக்கூட பொது மொழியாக ஆக்கலாம் அல்லது வடக்கிலுள்ள ஒரு மொழியையாவது வைத்து விடலாம். அஸ்ஸாமிய மொழியையாவது வைத்து விடுங்கள். இதை ஏன் தமிழக சர்க்கார் துணிவாகச் சொல்லக் கூடாது? இந்த முறையிலே இதைப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பொது மொழியைப் பொறுத்த வரையில் தெளிவற்ற நிலையில் இருக்கவேண்டாம். தமிழகத்து மாணவன் நம்முடைய நாட்டில் எங்கே வேண்டுமானாலும் பதவி பெற வேண்டுமென்றால் வடக்கே போய் அவன் பதவி பெறவேண்டுமென்றால்—வடக்கே பிரதான மொழியாக இருக்கும் இந்தி மொழி அறிவு அவனுக்கு அவசியமாகிறது. இந்தி வேண்டுமென்ற வெறி எங்களுக்கு இருப்பதாக சிலருக்குக் கற்பனை ஒன்று இருக்கிறது. அதை வைத்துக்கொண்டுதான் அதற்கு நான் பதில் சொல்கிறேன். நாங்கள் சொல்வதெல்லாம், இந்த நாட்டில் இருக்கும் மொழிகள் தான் இந்த நாட்டு மக்களை ஆளக்கூடிய மொழிகளாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறோமே தவிர, இந்தி தான் வந்து தீர வேண்டும், இந்தி இல்லாவிட்டால் நாடே அழிந்து விடும் என்கிற கருத்து எங்களுக்கு அடியோடு இல்லை. நாங்கள் சொல்வதெல்லாம் தேசிய மொழி இந்தி என்றால், அதற்குரிய இடத்தைக் கொடுத்து, 'பரீட்சை உண்டு' என்று சொல்லுங்கள். அதற்குள்ள தொல்லையையும் அனுபவிப்பார்கள். அரசாங்கத்தினுடைய கொள்கையை தேசியக் கட்சிகள் தோளோடு தோள் நின்று ஏற்றுக்கொள்ளும். ஏன் இதிலே கோழைத்தனம் இருக்க வேண்டும்?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் கூறும் கருத்துக்களைப் பற்றி நான் விளக்கம் கூறவேண்டும், அல்லது அரசாங்கத்தின் நிலைமையை எடுத்து விளக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கு முன், ஒன்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். கனம் அங்கத்தினர் அவர்களைப் பொறுத்த வரையில் பொது மொழி, அல்லது ஆட்சி மொழியாக எந்த மொழி இருக்கவேண்டும் என்று, அவர்கள் கருதுகிறார்கள்? அதைத் திட்டவாட்டமாகத் தெரிவித்து விட்டால் அதற்குப் பிறகு நான் அரசாங்கத்தின் கருத்தைத் தெரிவிக்க முடியும்.

திரு. க. ர. நல்லசிவம்: நான் தெளிவாகச் சொல்வேன், இந்த இடத்தில் எங்களுக்குக் குழப்பம் கிடையாது. பொது மொழியாக ஒரே மொழிதான் இருக்கவேண்டும். பொது மொழியாக இந்தி இருப்பது நல்லது என்று நம்புகிறோம். நான்கு பொது மொழிகள் கூடாது. எங்களுடைய கொள்கையைப் பொறுத்த வரையில், பொது மொழியாக ஒரே மொழிதான் இருக்கவேண்டும்,

1st April 1963]

[திரு. க. ர. நல்லசிவம்]

அதுவும் இந்தியாகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்றுதான் நாங்கள் சொல்கிறோம். இதிலே ஒளிவு, மறைவுக்கு இடமில்லை. அந்த நிலையிலே சரியாக நிற்கவேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய வாதமே தவிர, வேறென்றும் இல்லை. தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், இந்திக்கு எதிர்ப்பு இருக்கிறது என்றால், குறிப்பாக நான் சொல்கிறேன், அந்தக் கட்சிகளை விட, இன்றைக்கு இங்கே ஆளும் கட்சியாக இருக்கும் கட்சிதான் அதற்குப் பொறுப்பாக இருக்கிறது. தாய் மொழி மூலமாகப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும், அப்படிப்பட்ட நிலை உருவாக வேண்டுமென்று சொல்லும்போது, இன்றைக்கு ஆளும் கட்சியாக இருக்கும் காங்கிரஸினுடைய முன்னாள் தலைவர்கள், “தேசிய மொழி ஒன்று வேண்டும், அது இந்தியாகத் தான் இருக்கவேண்டும், அதன் மூலம் தான் நாட்டின் ஒற்றுமையைக் காப்பாற்ற முடியும்” என்று சொல்லி வந்தார்கள். அது அந்த தலைமுறையினுடைய கருத்து. ஆனால், இன்றைக்கு இருக்கும் தலைமுறை அதை பொறுத்த வரை தெளிவாக இல்லை. இன்றைக்கு தேசிய மொழிக்கு, பொது மொழிக்கு, எதிர்ப்பு இருப்பதற்கு அடிப்படைக் காரணம் அதுதான். இந்தி வேண்டாமென்று சொல்லக் கூடியவர்கள்தான் இதற்குப் பிரதான காரணம் என்பதை என்னால் ஒத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

பயிற்சி மொழியைப் பொறுத்த வரையில், கல்லூரிகளில் 1963-64-ல் தமிழைக் கொண்டுவரப் போவதாக, இதே சர்க்காருடைய கொள்கைதான் முன்பு வகுக்கப்பட்டது. அது ஏன் மாற்றப்பட்டது? அப்படி என்ன ஆங்கிலத்திற்குத் திடீரென்று புதிய சக்தி வந்து விட்டது? ஆங்கிலத்திற்கு உரியவனே இன்று முன்னுவது, நான்காவது வல்லரசாகப் போய் விட்டான். வெவ்வேறு மொழிகளைக் கொண்ட அரசுகள் இன்றைக்கு உலகத்தின் முன்னால் முதல் தர வல்லரசுகளாக வந்து விட்டன. அது மட்டுமல்ல, ஆங்கிலத்தில்தான் எல்லாம் இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொண்டு, நம் முடைய மொழியை நாம் வைக்க வேண்டிய இடத்தில் வைக்காவிட்டால், நம்முடைய மொழியில் ஒன்றும் வராது. வேற்று மொழிகளில்தான் எல்லாம் இருக்கும். உலகத்திலேயே இன்றைக்கு முன்னணியில் இருக்கும் சோவியத் ரஷியா, அமெரிக்கா, சீனா, ஜப்பான், ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளில் ஏதோ ஒரு மொழியின் மூலமாகத்தான் விஞ்ஞானம் முதலிய துறைகளில் அறிவைப் பெறுகிறார்கள். அவரவர்களுடைய தாய் மொழியின் மூலமாகத்தான், தேசிய மொழியின் மூலமாகத்தான், உலகத்திலிருக்கும் சகல அறிவுச் செல்வங்களையும் பெற முடியும் என்று அந்தந்த மக்கள் நம்புகிறார்கள். ஆகவேதான், உலகத்தில் முன்னோடி நாடுகளாக அவை இருக்கின்றன. ஆனால், நம்மைப் பொறுத்த வரையில், ஆங்கிலத்தின் மூலமாகத்தான் எல்லாவற்றையும் செய்ய முடியும்; இல்லாவிட்டால், ஒன்றும் முடியாது என்று நினைப்பதால்தான் நாம் பல தொல்லைகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். உண்மையிலேயே நம்முடைய மொழியை நம்பாமல், மற்ற மொழிகளை நம்புவது தான் பல சங்கடங்களுக்குக் காரணம் என்று நான் கருதுகிறேன். பயிற்சி மொழியைப் பொறுத்த வரையில், கல்லூரி அளவில் நிச்சயமாக சர்க்கார் தங்களுடைய கொள்

[திரு. க. ர. நல்லசிவம்] [1st April 1963]

கையை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். வேறு புதிய மாற்றங்கள் செய்திருப்பதை உண்மையிலேயே நான் வரவேற்கிறேன். சரித்திரம், பூகோளம், ஆகியவைகளைத் தனித்தனியாக வைத்து, அவைகளுக்குப் புதிய நிலையைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இது பாராட்டப்பட வேண்டியதுதான்.

கல்லூரிகளிலே தமிழைப் பாட மொழியாக ஆக்குவது என்பது சர்க்காருடைய முன்னாள் கொள்கையாக இருந்தது. அதற்குத் தேவையான ஆக்கமும், ஊக்கமும் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லியதும் இதே சர்க்கார் தான். 'முன்னால் இருந்த அமைச்சருக்குத் தமிழ் பேரில் அக்கரை இருந்தது, இப்போது இருக்கிறவருக்கு தமிழ் பற்றி அக்கறை இல்லை' என்கிற பிரசாரத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. ஒரே சர்க்கார்தான் இந்தக் கொள்கைக்கு எல்லாம் காரணமாக இருந்தது, எந்தத் தனிப்பட்ட அமைச்சரும் காரணமாக இல்லை என்று நான் பரிபூரணமாக நம்புகிறேன். இந்த சர்க்கார் தங்களுடைய கொள்கையாக, ஆங்கிலத்தின் மீது வைத்திருக்கும் மோகத்தை ஒழித்துவிட்டு, கல்லூரிகளில் தமிழைப் பாடமொழியாக ஆக்குவதற்கு எவ்வளவு சீக்கிரம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். கல்லூரிகளில் தமிழைப் பாடமொழியாக ஆக்காத வரையில் நிச்சயமாக ஜனங்களுடைய எதிர்ப்பு இருக்கத்தான் செய்யும்.

11-00
a.m.

அடுத்தபடியாக, இந்த ஆங்கிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் எத்தனை நாள் நாம் இந்த ஆங்கிலத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோமோ அத்தனை நாள் நம் மொழி வளரப் போவதில்லை. நம் முடைய மொழி வளரவேண்டுமானால், பிற மொழியின் ஆதிக்கம், பிற மொழியின் தலையீடுகள் குறைந்தால்தான் தமிழ் வளர முடியும். இன்றைக்குத் தமிழைப் பற்றி எவ்வளவோ பேசப்படுகிறது. பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக தமிழ் இருந்து வருகிறது என்று சொல்லுகிறோம். ஆனால், தமிழை இன்றைக்கு உலக மொழிக்கு ஈடாகக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொன்னால், தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக, தமிழை ஆட்சி மொழியாக, இன்னும் எல்லா வகையிலும் தமிழை ஏற்றி வைத்தால்தான் முடியும். இன்றைக்கு என்ன சொல்லப்படுகிறது? இன்றைக்கு தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக வைப்பதற்குப் பல்வேறு புத்தகங்கள் கிடையாது என்று சொல்லப்படுகிறது. பலர் தமிழில் படிக்க முன்வரவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். நாம் எல்லாவிதமான ஆக்கமும், ஊக்கமும் கொடுத்தால் உற்சாகப்படுவார்கள். அந்த மாதிரி ஊக்கம் கொடுக்காவிட்டால் நம்முடைய நாட்டில் போதிய வளர்ச்சி காண முடியாது. நம்முடன் சண்டை போடுகிறானே, அவமானப்படுத்தினானே அவன் ஆங்கிலத்தை வைத்துக்கொண்டா செய்தான்? ஆங்கிலத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற காரணத்தினால் நாம் என்ன செய்து விட்டோம்? இதில் கூடியவரையில் தயக்கம் காட்டக் கூடாது. ஏன் அரசாங்கம் தயக்கம் காட்டுகிறது என்று தான் புரிய வில்லை. அரசியல் வஞ்சனத்தோடு நான் சொல்ல வில்லை. உண்மையிலேயே இன்றைக்கு எண்ணியெண்ணிப் பார்த்தால் நூற்றுக்கு ஒருவர் அல்லது இருவர் ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். பாக்கி இருக்கிற 98 பேர்களுக்கு ஆங்கிலம்

1st April 1963]

[திரு. க. ர. நல்லசிவம்]

தெரியாது. அவர்களுக்குத் தமிழ்தான் தெரியும். அவர்களுடைய நிலை என்ன என்று கேட்கிறேன். பாட மொழியாக ஆங்கிலத்தை வைத்துக் கொள்வதில் கவலை இல்லை. வேண்டுமானால் ஆங்கிலத்தைப் பாட மொழியாகக் கற்றுக் கொடுக்கட்டும். ஆங்கிலம் என்ன, ரஷ்ய மொழியை வேண்டுமானாலும் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். லட்சம் லட்சமாகச் செலவழித்து மற்ற மற்ற மொழிகளைச் சொல்லித் தாருங்கள். ஆனால் ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழியாக இருப்பது மக்களுக்கு விரோதமாக இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டு, ஆட்சி மொழியாக, பயிற்சி மொழியாக தமிழைக் கொண்டுவர வேண்டும், அதற்கு உரிய திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்தாவது எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன் : கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்திருக்கக்கூடிய கல்வி அறிக்கையில் சிறப்பான அம்சங்கள், பல காரணக் கிடக்கின்றன. இந்த அரசாங்கம் இப்போது கொடுத்திருக்கக் கூடிய குறிப்பைப் பார்த்த பிற்பாடு, இது முன்பு இருந்த கல்விக்கொள்கையை மாற்றுவதாக நான் கருதுவில்லை. இவைகளைக் கல்விச் சீர்திருத்தங்களாக நான் ஏற்கிறேன். கொள்கையில் சீர்திருத்தமே வேண்டாமென்று கனம் அங்கத்தினர் திரு. நல்லசிவம் அவர்களும் மற்றவர்களும் சொல்ல மாட்டார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். முன் இருந்ததற்கும் இதற்கும் ஒருமைப்பாடுகள் காரணக் கிடக்கின்றன. கல்லூரிப் படிப்பை முடிக்க மூன்று வருஷப் படிப்பு இருக்கவேண்டும் என்பது முன்பே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது, இப்போதும் அந்த நிலைதான் இருக்கிறது. ஹையர் செகண்டரி படிப்பைச் சேர்த்துப் பார்த்தால் கூட, முன்பே ஏற்றுக்கொண்டது மொத்தத்தில் செண்டரி கல்வி முடிய 11 ஆண்டு படிப்பு. அதே நிலைதான் இப்போதும் இருக்கிறது. கல்லூரியிலே தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரண்டும் இருக்கலாம் என்று இருக்கிறது. மத்தியிலே பி.யூ.ஸி. என்ற பெயரிலோ அல்லது எந்தப் பெயரிலோ ஒரு வகுப்பு வைத்து மத்தியில் தங்கி மீண்டும் புனராலோசனை செய்து போக ஒரு வாய்ப்பு இருக்கும் என்று ஒரு வருஷம் கொடுத்து, இந்த முறையில் ஒரு சீர்திருத்த அறிக்கையாக இதை நான் கருதுகிறேன். இந்த அறிக்கையில் இருக்கக் கூடிய சிறந்த அம்சங்கள் 1-வது வகுப்பு முதல் 11-வது வகுப்பு வரையில் ஒரு சீரான கல்வி அமைப்பு, மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலப் பயிற்சி, ஓர் ஆண்டு அவகாசம் பாடத் திட்டங்களை நல்ல முறையில் அமைக்கக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது மட்டுமல்லாமல் குழந்தைகள் கல்லூரிக்குச் செல்லும்போது அவர்களை நாம் நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாக்க முடியுமா? கனம் அம்மையார் சுட்டிக்காட்டியபடி தமிழ் விருப்புகிறவர்கள் இருக்கலாம். ஆனால் தமிழில்தான் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று அவ்விதம் நிர்ப்பந்தப்படுத்த முடியாது. புதிதாக அமைந்திருக்கிற கல்லூரிகளில் ஆங்கிலத்தில் படிக்க வசதி, தமிழில் படிக்கிறவர்களுக்கும் வசதி; தனியார் இஷ்டத்திற்குத் தகுந்தபடி, விருப்பத்திற்குத் தகுந்தபடி உதவிகள் கொடுத்து, கல்லூரிப் படிப்பு முடிக்கிற வரையில் தமிழில் கற்றுக்

[திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்] [1st April 1963]

கொடுக்க வாய்ப்பைக் கொடுத்திருப்பது—இவ்வளவு சிறந்த அம்சங்களைக் கொண்ட கல்வி அறிக்கை இது. திராவிட முன்னேற்றக் கழக அங்கத்தினர்கள் பேசியபோதெல்லாம் மூன்று மொழிகளை ஏற்கிறார்களா என்று தெரிவித்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் மூன்று மொழிக் கொள்கையை ஏற்பதாக இருக்குமானால், இந்தியைப் பொறுத்த மட்டில், இந்தி இல்லாவிட்டாலும் திராவிட மொழி என்று எதையேனும் கற்கவேண்டுமென வலியுறுத்தியிருக்கவேண்டும். ஆனால், அவர்களுக்குத் தமிழ் நாட்டில் உள்ள செல்வங்கள் மீது, குழந்தைகள் மீது நம்பிக்கைக் குறைவு இருப்பதாக நான் கருதுகிறேன். திறமையைப் பற்றி சந்தேகப்படுவதாக நான் கருதுகிறேன். ஆனால் நம் செல்வங்கள் திறமையைப் பற்றி நான் சந்தேகப்படவில்லை. குஜராத், பீஹார், போன்ற மாநிலங்களில் 4 மொழி கூடக் கற்கவேண்டுமென்று பாட்டுத் திட்டங்களில் ஏற்பாடு செய்திருப்பதாக நான் அறிக்கையில் பார்க்கிறேன். ஜம்மு-காஷ்மீர், ஒரிஸா ஆகிய இடங்களைப் பார்த்தால் 5, 6 மொழிகள் கூட கற்க வாய்ப்பு இருப்பதாகப் பார்க்கிறேன். அப்படியிருக்கும்போது தமிழ் நாட்டுக் குழந்தைகள் மீது நிச்சயமாக நம்பிக்கை இருக்கிறது. பராவாயில்லை, அவர்களால் 3 மொழிகள் கற்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. அத்தகைய நம்பிக்கை இருந்து, அதற்கு உரிய அமைப்போடு, அதற்கு உரிய உருவோடு சிறந்த அமைப்போடு, சிறந்த கருத்துகளோடு இது வந்திருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். 3-வது மொழியாகக் கற்பதில் ஆங்கிலத்தோடு அன்னிய தேச மொழிகள் அத்தனைக்கும் சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். எனக்கு ஒரு அபிப்பிராயம். இதிலே ஆங்கிலமே தனியாக இடம் பெறலாம். பிற தேச மொழிகளையெல்லாம் சிறப்புப் பாடமாக, ஆய்வுநலாக எடுத்துக் கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படுத்தி, எத்தனை பாஷைகள் கற்க முடியுமோ, அத்தனையையும் சரளமாகக் கற்க வாய்ப்பும் வசதியும் கொடுக்கலாம். இப்போதுள்ள முறையில் இந்திக்கு பரீட்சை மாத்திரம் போதாது என்ற அபிப்பிராயம்கூட ஏனென்றால் திறமை குறைந்த பிள்ளைகளுக்குத் துணையாக நிற்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் இதற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே நேரத்தில் நல்ல திறமையுள்ளவர்கள் நமக்கு இது தேவையில்லை என்று அலட்சியம் செய்துவிடக் கூடிய சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்து விடக் கூடாது. திறமை உள்ளவர்கள் இதை அலட்சியப் படுத்தி, இதிலே ஸைபர் மார்க் பெற்றாலும் பராவாயில்லை என்று அதைப்பற்றி கவனம் செலுத்தாமல் போகலாம். அவர்கள் எதிர்க்காலத்தில் நம்பிக்கை வைக்கும் அளவுக்கு இந்தியில் மார்க் பெற வசதி செய்து கொடுத்தால் நலம். இதற்கும் குறைந்த பட்ச மார்க் வைப்பது நல்லது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கல்லூரியில் ஆங்கிலமா, தமிழா என்ற சர்ச்சை வெகு காலமாக இருந்து வருகிறது. ஆங்கிலத்தில் கல்லூரியில் பாடங்களைக் கற்றாலும் கூட, அந்தக் குழந்தைகள் தமிழில் பரீட்சை எழுத வாய்ப்புக் கொடுக்க முடியுமா என்று பரிசீலனை செய்யலாம். இன்னும் ஒரு யோசனை எனக்குத் தோன்றுகிறது. நான் கருதுகிறேன், நம்முடைய கொள்கையின் விளைவாக மற்ற ராஜ்ய பிள்ளைகளுக்கு, மற்ற பாஷை பேசக் கூடிய பிள்ளைகளுக்கு, தாய்மொழி அல்லது பிரதேச மொழி என்று சந்தர்ப்பம்

1st April 1963] [திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்]

கொடுக்கும்போது, தெலுங்கு மொழி பேசுகிறவர்கள் தெலுங்கை அவர்கள் முதல் பார்ட்டில் எடுத்துக்கொள்ள முடியும். இரண்டாவது பார்ட்டில் இந்தி எடுத்துக்கொள்ள முடியும். 3-வது பார்ட்டில் ஆங்கிலத்தை எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். இந்த நிலையில் அவர்கள் தமிழை அவட்சியப்படுத்தும் நிலை ஏற்படலாம். இப்படிப்பட்ட குழந்தைகள் தமிழை ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலை இருக்குமானால், தமிழை கற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்போடு இஷ்ட பாடமாக எடுக்கும். இடத்திலாவது இடம் அளிக்கும் அளவுக்கு அந்தக் குழந்தைகள் தமிழையும் அவட்சியம் செய்யாமல் எடுத்துக் கொள்ள வாய்ப்புக் கொடுக்க முடியும் என்று கருதுகிறேன்.

இன்றைய தினம் அறிக்கையிலேயும் சரி, அரசாங்கக் கொள்கையிலேயும் சரி, ஒரு ஆசிரியருக்கு 35 குழந்தைகள் இருக்கவேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள். திருநெல்வேலியில் ஒரு அமைப்பு இருக்கிறது. எத்தனையோ பஞ்சாயத்து யூனியன்களுடைய பள்ளிகளின் புள்ளிவிவரங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். இன்றைய தினம் ஒரு ஆசிரியருக்கு 26, 27 என்று பல பள்ளிகளில் இருக்கக் கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. இப்போது அரசாங்கம் வற்புறுத்தப் போகிறது—அல்லது ஆலோசனை சொல்லப்போகிறது, ஒரு ஆசிரியருக்கு 35 மாணவர்கள் இருக்கவேண்டும். நார்ப்புராவது ரோலில் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்போகிறார்கள். அந்த ஜில்லாவில் ஹையர் கிரேடு, செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்கள் வருடா வருடம் போதனா முன்றப் பயிற்சிப் பள்ளியிலிருந்து ஆயிரக் கணக்கில் ஆணும், பெண்ணு பெளரிவா இருக்கிறார்கள் இந்த மாதிரி, புதிய முறையில் அரசாங்கம் விரும்புவதுபோல் 35 பிள்ளைகள் வரும் அளவுக்கு இருக்கிற ஆசிரியர்களை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற நிலைமை ஏற்படுமானால், ஒரு ஆசிரியருக்குக் கூட, வரக் கூடியவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு இல்லாமல் போய் விடலாம் என்று அஞ்சுகிறேன். இது போன்ற இடங்களில் எந்த அளவு விசேஷ அமைப்புகள், விசேஷ நிலைமைகள் எய்டெட் பள்ளிகளிலோ அல்லது சர்க்கார் பள்ளிகளிலோ இருக்குமானால் அவற்றைப் பற்றி விசேஷ கவனம் செலுத்த முடியுமா என்று பார்க்கவேண்டும். அரசாங்கத்திலிருந்து கொடுக்கும் சர்க்குலர்களை ஆசிரியர்கள் படித்தால் கூட, இருக்கக் கூடிய சீனியர், ஜூனியர் டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் அவர்கள் சரிவர உணர்ந்து அவர்கள் உணர்வதை மாணேஜ்மெண்டார் உணர்ச் செய்ய முடியாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். நான் தெரிந்திருக்கிற எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் இவர்கள் கொடுக்கிற விளக்கத்தைப் பற்றி வேறு விதமாகப் புரிந்து எந்தெந்த இடத்தில் கஷ்டம் இருக்கிறது என்று என்னுடைய கவனத்திற்கு வந்திருக்கிறது.

அரசாங்க சர்க்குலரைப் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். 2-5-1962-ம் தேதியிட்ட, நெ. 1014 என்ற சர்க்குலர் எட்டாவது வரை உள்ள ஹையர் எலிமெண்டரி பள்ளியில் மூன்றாவது செகண்டரி ஆசிரியர் நியமனம் சம்பந்தமாக, மாணேஜ்மெண்ட் நினைப்பது ஒன்றாகவும், டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் கொடுக்கும் விளக்கம் வேறு விதமாகவும் ஆகிவிட்டது. ஆகவே, இம்மாதிரி சர்க்குலர்களை அனுப்பும் போது, அதற்கான விளக்கத்தோடு கூட அனுப்பினால், அரசாங்கத்தின், அதிகாரிகளின் எண்ணம் சரியாகப் புரிந்து

[திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்] [1st April 1963]

கொள்ளப்படும். இம்மாதிரி அரசாங்கத்தின் எண்ணத்தை சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாததால் பல இக்கட்டுகள் ஏற்படுகின்றன. ஒரு பள்ளியில் ஒரு வருஷத்திற்கு கிராண்டு கூட வாங்கி விடுகிறார்கள். ஆனால், அதற்குப் பிறகு, இரண்டாவது வருஷத்தில், இடையில் ஏற்படும் விளக்க வேறுபாட்டினால், கிராண்டு கொடுக்காத கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. தவறுகளை விலக்கும் முறையில், உத்தரவுகள் மூலம் விளக்கங்களைக் கொடுக்க முடியுமா என்று யோசிக்க வேண்டும்.

அது மட்டுமல்ல. கல்லூரி பாடத் திட்டத்தில் விஞ்ஞானம், கணிதம், என்ஜினியரிங், எகானமிக்ஸ் முதலிய பாடங்களில் இன்னும் குழப்பம் இருக்கக் கூடிய அளவுக்குப் பாடங்கள் இருக்கின்றன. மாணவர்கள் சிரமம் இல்லாமல் படித்து முன்னுக்கு வரும் வகையில் பாடத் திட்டங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும். இந்தப் புனிதமான சீர்திருத்தத்தை எல்லோரும் விரும்பி ஏற்பாடுகள் என்று நம்பி என் உரையை முடிக்கிறேன்.

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி அறிக்கை பற்றிய விவாதத்தில், நான் பிறந்த மண்ணுக்கும், என்னைப் பெற்று வளர்த்து பெருமைப்படுத்திய மண்ணுக்கும் நான் செய்யவேண்டிய கடமையை மனதில் இருத்தி இந்த மன்றத்திலேயும், இந்த மன்றத்திற்கு வெளியிலேயும், பல நாட்களாக மிக்கப் பொறுப்பு உணர்ச்சியுடன் கடமை ஆற்ற முன் வந்திருக்கிறேன் என்று உங்கள் மூலம் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த அறிக்கை பற்றிச் சொல்லும்போது, இந்த அறிக்கை இந்தியை ஏந்தி வந்திருக்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நான் அமைச்சரவர்களைப் பாராட்டின எதிரொலி மாயவில்லை, அதற்குள்ளே, என்னுடைய தூதிரிஷ்டமோ என்னவோ, இந்த அறிக்கை இந்தியை ஏந்தி வந்திருக்கிறது. அது பற்றி விரிவாக கனம் அங்கத்தினர் கருணாநிதி விளக்குவார்கள். நான் தமிழ் பாடமொழி பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். விட்ட இடத்தில் மீண்டும் தொடர்கிறேன். 1963-64-ல் கோயம்புத் தூரில் வைத்த தமிழ் திட்டம் முடிந்த முடிவான திட்டம். அது முன்மாதிரி கல்லூரி பரீட்சார்த்தத் திட்டம் அல்ல. அதற்கு இந்த சட்ட மன்றம் கட்டளை இட்டிருக்கிறது. எல்லாக் கட்சிக்காரர்களும் சம்மதம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதை அமல் நடத்த உத்தரவுகள் பிறப்பித்து இருக்கிறார்களா? இல்லை. இன்றைக்கு கடமையில் தவறவில்லையா? கட்டளையை மீறவில்லையா? இம்மாதிரி வினாவை எழுப்பினேன். கனம் நிதி அமைச்சர் அமெரிக்க, ரஷ்ய வான வெளி வீரர்கள் போல, எங்கெங்கோ நம்மை இழுத்துச் சென்றார்கள். கம்பனின் காதையையும், காரிதாசனையும், வால்மீகியையும், குமரகுருபரையும் சொன்னார்கள். குறிப்பிட்ட கல்லூரியில் தமிழை வைத்திருந்து, மதியழகன் போன்றவர்கள் தேறவில்லையா என்று கேட்டார்கள். அப்படிக்கல்லூரியில் வைத்திருப்பது தமிழ் இலக்கிய வகுப்பு; லிடர்ச்சர்; பூகோளத்தையும், சரித்திரத்தையும் பொருளாதாரத்தையும் பற்றியது அல்ல. மேல் சபையிலே கனம் அமைச்சர் சொன்னார்கள், “ஐயர் வருகிற வரையில் அமரவாசை காத்திருக்காது” என்று. அந்தப் பழமொழியை

1st April 1963] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

ஒத்துக் கொள்ளுகிறேன். ஆனால், நான் கேட்டதற்கும், இதற்கும் என்ன இணைப்பு? அது அமாவாசைக்கும் அப்துல் காதருக்கும் உள்ள இணைப்புத்தான். ஆகஸ்போர்டு, கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகங்களில் ஆங்கில லிட்ரச்சர் படிக்கிறார்கள், ஆனால், குறைவாகத்தான் படிக்கிறார்கள். சமஸ்கிருதத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள் அனுவையும், பராசரையும் படிக்க வேண்டாமா என்று கேட்டார்கள். அப்படி ஞான பண்டிதர்களாகவும், சமர்த்தர்களாகவும் இருக்கக் கூடியவர்கள் கோடியில் ஒருவர்தான் இருப்பார். அதிலெல்லாம் பாண்டித்தியம் பெறக் கூடியவர்கள், ஒரு பதஞ்சலி சாஸ்திரியாரும், ஒரு வரதாசாரியாரும், பெரும் நிபுணர்களும். அப்படிப்பட்டவர்கள் படிக்க வேண்டிய ஒன்றே தவிர, அது நாட்டு மக்களின் பொதுப் பிரச்சனை ஆகாது. நான் கேட்ட கேள்விக்கு, திருப்பி ஒரு கேள்வியை கேட்டார்கள்; “எனக்கு முன்னால் இருந்த அமைச்சர் எத்தனை கல்லூரிகளில் தமிழை வைத்தார்கள், நாவைது கும்பகோணத்திலும், கவீன் மேரியிலும் வைத்திருக்கிறேன்” என்று சொன்னார்கள். நாங்கள் திரு. சுப்பிரமணியத்தின் வாரிசு அல்ல. அந்தக் கேள்வியை அமைச்சர் திரு. சுப்பிரமணியத்திடம் கேட்க வேண்டும். கேட்க வேண்டியது மதியழகனை அல்ல; மனச்சாட்சியை. 1956-லிருந்து, அஷ்ஞ்சிவில்கம் செட்டிடார் காலத்திலிருந்து, மறுபடியும் மறுபடியும் எவ்வளவு மாறுதல்கள்; இதற்கு ஒரு நிலையான உத்தரவாதம் அமைச்சரவர்கள் தங்கள் ஆயுள் காலத்திலேயே கொடுக்கவேண்டும்—ஆயுள் காலம் என்று சொல்வது, காங்கிரஸ் கட்சி மந்திரி சபையின் ஆயுள் காலத்தைக் குறிக்கிறேன்; அமைச்சரவர்கள் ரோம்பவும் திடகாத்திரமாக, சுகபோக செளபாக்கியங்களுடன் நீண்ட நாள் இருந்து, நாங்கள் மந்திரி சபை அமைக்கும் நேரத்தில் எங்களுக்கும் நல்லாசி கூற வேண்டுமென்று (சிரிப்பு) கேட்டுக்கொண்டு, அடுத்து விவரத் திறகுப் போகிறேன்.

நூல்கள் பற்றிச் சொன்னார்கள், 40, 50 புத்தகங்கள்தான் இருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். எங்களுக்குப் பல எண்ணிக்கை புத்தகங்கள் வேண்டும். சினிமாவில் வேண்டுமானால்; ஆயிரம் புத்தகம் போட்டுவிடலாம் அதனால் பாட புத்தகம் போடுவதில் சிரமம் இருக்கிறது என்றார்கள்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : சினிமாப் புத்தகங்கள் வேண்டுமானால் எழுதி விடலாம். எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர்களாக இருந்தாலும், யாராக இருந்தாலும், விஞ்ஞானம், எகனமிக்ஸ் போன்ற சப்ஜெக்ட்களில் ஆயிரம் புத்தகங்கள் வெகு சிக்கிரத்தில் போட்டுக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : சினிமா புத்தகங்களும் சுலபம் அல்ல. எங்கள் தலைவர் அண்ணா போன்றவர்கள் எழுதிவிடலாம். நாளை அமைச்சரோ எழுதினால் ஒரு கொட்டகையிலே கூட வசூல் ஆகாது. (சிரிப்பு) பாட புத்தகம் சம்பந்தப்பட்டவரை, அமைச்சருடைய அரைகவலை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். இதிலே கோளாறு என்னவென்றால், ஊக்கம் அளிக்கப்படவில்லை. இப்பொழுதும், பரிசுகள் வழங்குவதனால், அந்தப் பொறுப்பை

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்] [1st April 1963]

ஏற்றுக்கொள்ளத் தயார். எனக்கு சம்பளம் வேண்டியதில்லை. பொறுப்பை இன்றைக்கே கூட ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன். அப்படிப் புத்தகங்கள் அமைத்துக் கொடுத்தால், அதற்கு முதல் பரிசு ரூ. 25,000, இரண்டாவது பரிசு ரூ. 10,000 மூன்றாவது பரிசு ரூ. 5,000, பிறகு நாலாவது பரிசு என்று ஏற்படுத்தவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் பல சப்ஜெக்ட்டுகளிலும் பல ஆயிரம் புத்தகங்களை அடைய முடியும். இதை எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் சொன்னார்கள் என்று தள்ளிவிடாமல் இருக்கவேண்டும். மூலக் கல்லூரிகளில் தமிழ் மொழிப் பாடம் வைத்திருக்கிறார்கள். பல பாடங்களுக்கும் புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. நல்ல எண்ணம் இருந்தால், இந்தப் பாடப்புத்தகங்களுையே, 40 கல்லூரிகளில் ஏன் வைக்கக்கூடாது? அதிலே என்ன இடைஞ்சல்? இந்த இடத்திலேதான் எங்களுக்குச் சந்தேகம் வருகிறது.

கல்லூரியில் தமிழ், உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழ், ஆனால் நடுவில் புகுமுக வகுப்பில், பி.யு.சி. வகுப்பில் இன்னும் ஆங்கிலம்—இது என்ன தமிழை வளர்க்கிற முறையா? அதே போன்று இன்றைக்கு தமிழ் மொழியை ஆட்சி மொழியாக நம்முடைய சர்க்கார் ஆக்கி இருக்கிறார்கள். நான்கு நாட்களுக்கு முன்பாகக் கூட மேலும் சில இலாகாக்களில் தமிழ் மொழியைப் புகுத்தி நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி இலாகாக்களிலே தமிழைக் கொண்டுவருகிற நேரத்தில் வேரிலே வென்னீர் ஊற்றி தழையிலே தண்ணீர் ஊற்றுவது போல் உற்பத்திஸ்தானங்களை அழித்துவிட்டிருக்கிறார்கள். ஆட்சி மொழி தமிழ் மொழி என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், கல்லூரிகளில் தமிழ் கிடையாது, வேறு மொழி இருக்கிறது. இதைக் கொஞ்சம் யோசிக்கவேண்டும். அதே நேரத்தில் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இதனால் தரம் குறைந்துவிடும் என்று சொன்னார்கள். 1961-வது ஆண்டு நிதி மந்திரி கனம் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள், 'தரம் குறையாது, இதற்கு உத்தரவாதம் அளிக்கலாம்' என்று 1963-வது ஆண்டு நிதி மந்திரிக்குப் பதில் சொல்லுகிறார்கள்.

காந்தியார் கல்லியைப் பற்றிச் சொன்னது எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. "நான் சர்வாதிகாரியாக இருந்தால், எல்லாப் பாடங்களையும் தாய் மொழியிலேயே ஆக்குவேன்; அதை போதிக்க முடியாது என்று சொல்லுகிற ஆசிரியர்கள் இருந்தால்; அவர்களை வேலையிலிருந்து நீக்குவேன். பாட புத்தகங்கள் இல்லையே என்று கவலைப் படமாட்டேன்" என்று சொல்லியிருக்கிறார். அதை இந்த நேரத்தில் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். பெரிய அறிஞர்கள், பெரிய நிபுணர்கள் இவர்களெல்லாம் இன்றைக்கு நாட்டில் இருக்கிறார்கள். டாக்டர் மு. வரதராசனார் இன்றைக்கு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் அன்னிய மொழி ஒரு பெரிய குறுக்குச் சுவர் என்று. அவர் ரொம்பப் பெரிய அறிவாளி பாண்டித்தியம் பெற்றவர். தமிழ் நாட்டில் முதல் இடம் வகிக்கக்கூடிய தமிழ் அறிவாளி என்று நாட்டு மக்களால் பாராட்டப்படுபவர்.

MR. DEPUTY SPEAKER: The hon. Member's time is up.

1st April 1963]

SRI K. A. MATHIAZHAGAN : Please give me five more minutes, I shall finish my speech within that time.

அதே போலத்தான் திரு. ஆர். சண்முகம் செட்டியார் ஜப்பான் நாட்டுக்குச் சென்றிருந்தபோழுது, அங்கு இருக்கிறவர்களை 'உங்களுக்கு ஆங்கிலம் தெரியாதா? என்று கேட்டார்களாம். அதற்கு அவர்கள் பதில் கூறினார்களாம் 'நாங்கள் 150 வருஷங்களாக அடிமைகளாக இல்லை' என்று சொன்னார்களாம். அதே போலத்தான் முதலில் இங்கிலாந்தில் வத்தீன் மொழியும், பிரெஞ்சு மொழியும் தான் இருந்தன. பிறகு கிராம்ஸெல் காலத்தில் தான் ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழியாக ஆகவேண்டும் என்ற ஒரு சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. அதற்குப் பின்னால் வந்த அரசு வம்சத்தினரின் ஆட்சி அந்த சட்டத்தை ரத்து செய்துவிட்டது. பிறகு மீண்டும் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. அதற்குப் பிறகு, கடந்த 250 ஆண்டுகளில் தான் ஆங்கிலம் இந்த நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறது. இதைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

'ஒற்றுமைக்காக இந்தி இருக்க வேண்டும், பல மொழிகள் இருக்க முடியாது' என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். ஒற்றுமைக்கும், இதற்கும் கலப்பே கிடையாது. சுவிட்சர்லந்து நாட்டில் பல மொழிகள் இல்லையா? 2, 3 மொழிகள் இல்லையா? கனடா நாட்டில் 2, 3 மொழிகள் இல்லையா? ஐக்கிய நாட்டுச் சபையில் பல மொழிகள் கிடையாதா? என்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்கிறேன். ஒற்றுமைக்கும், அதற்கும் ஒன்றும் சம்பந்தம் இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

14-வது நூற்றாண்டில் ஒரு சரித்திர புருஷர், மிகப் பெரிய சரித்திரப் புருஷர், டெல்லியில் இருக்கிற ஒரு சாம்ராச்சியத்தை ஆண்டவந்தார். அவர் பெயர் முகமது துக்ளக். அவர் ஒரு பெரிய படிப்பாளி—கலைகளில் பெரிய பாண்டித்தியம் பெற்றவர்—பிறகு இல்லாத அரிய ஞாபகசக்தி பெற்றவர்—உயர் கலைகளில் அன்பு உடையவர்—வான நூல், கணிதம், தர்க்க சாஸ்த்திரம் ஆகியவைகளில் வல்லுநர்—பெரிய பக்திமான்—சிறந்த மதப்பற்று உடையவர்—பிற மதங்களில் வெறுப்பு கிடையாது—பகைவரிடம் அன்பு காட்டும் இயல்புடையவர்—அரசாங்கத்தைக் காப்பாற்றுவதில் எப்பொழுதும் கண்ணும் கருத்துமாய் இருந்தவர்—நான் சுருங்கச் சொல்லவேண்டுமென்றால், நமது நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கு இருக்கிற அருங் குண நலன்கள் அத்துணையும் பெற்ற ஒரு சரித்திர புருஷர் இன்றைக்கும் அவரை ஒரு பெரிய சரித்திர மகாபுருஷர் என்று வரலாற்று அசிரியர்கள் பாராட்டுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சரித்திர மகாபுருஷர் ஒரு முறை ஒரு சிறிய தவறை செய்தார். தன்னுடைய அரசாங்கத்தின் தலைநகரத்தை டெல்லியிலிருந்து தேவகிரிக்கு மாற்றினார். அதனால் குழப்பங்கள்—பெரிய பயங்கரமான குழப்பங்கள்—ஏற்பட்டன. அதனுடைய விளைவை—நாட்டு நலனுக்கே பாதகம் ஏற்பட்டது—ஒரு பெரிய விளைவை—சரித்திரம் படித்த கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் அறிவார்கள். தாங்கபத்திராயின் தென்கரையில் விசயநகர சாம்ராச்சியம் நிர்மாணம் ஆயிற்று. டெல்லியிலிருந்து திராவிட நாடு பிரிந்தது. பாமினி ராச்சியம், கோல்கொண்டா, பிடார் பேரார்; அகமது நகரம்;

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்] [1st April 1963]

பிசப்பூர் போன்ற பல சிற்றாசுகள் தோன்றின. அவர்களுக்குப் பிடிக்காத இப்படிப்பட்ட ஒரு விளைவு ஏற்படக்கூடாது என்ற கருத்தில், நவீன துக்களக் என்ற பெயர் அவருக்கு வந்துவிடக் கூடாது என்ற நல்லெண்ணத்துடன் தான் நான் சொல்லுகிறேன்.

அமைச்சர் அவர்கள் கல்விப் பிரச்சனையை அரசியல் லாபத் திற்கு பயன் படுத்துவது 'ஹினஸ் க்ராம்'; அதிகக்கிரமமான குற்றம் என்று சொன்னார்கள். கல்விப் பிரச்சனையை அரசியலுக்குப் பயன்படுத்துபவர்கள் குற்றவாளிகளா என்ற விவாதத்தில் நான் ஈடுபட விரும்பவில்லை. ஆனால், ஒன்றே ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

Mr. Deputy Speaker, Sir, I would designate it as a most heinous crime to use educational problem to serve the whims and fancies of a few individuals however great, eminent, and powerful they may be.

தனிப்பட்டவர்களுடைய ஆசாபாசங்களுக்கும், விருப்பு வெறுப்பு களுக்கும் அவர்கள் எவ்வளவு பெரியவர்களாக இருந்தாலும், எவ்வளவு மேதாவிகளாக இருந்தாலும், எவ்வளவு அதிகாரம் படைத்தவர்களாக இருந்தாலும்—இந்தக் கல்விப் பிரச்சனையை உபயோகப்படுத்துவது மிகப் பெரிய அதிகக்கிரமமான குற்றம் என்று நான் சொல்வேன்.

நான் கடமையை ஆற்ற விரும்புவது எல்லாம் 50 வருட காலத் திற்கு, 100 வருட காலத்திற்குப் பின்னால் என்னுடைய கல்லறைக் குப் பக்கத்தில் ஒரு பேரளே, பேத்தியோ இருந்து, 'தமிழ் நாட்டு அத்தாணி மண்டபத்தில் தமிழை ஒழிக்க முயற்சி நடைபெற்றது, அந்த நேரத்தில் அந்த முயற்சிக்கு என்னுடைய பாட்டன் தன்னுடைய எதிர்க் குரலை எழுப்பாது வாய்மூடி மௌனியாக இருந்து விட்டான்' என்ற மாபழி என்னை சூழவிடக்கூடாது என்பதற் காகத் தான். இந்தத் திருத்தத்தை அமைச்சர் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்று மற்ற நேரத்தில் வற்புறுத்தியிருப்பேன். அவரது கடமையைச் செய்கிறார் என்று கருதினால், இந்தத் திருத் தத்தை ஏற்றுக்கொள்ளட்டும் என்று கூறி, இத்துடன் என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: கனம் துணைச் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் எப்பொழுதும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு பேசுபவர் இன்றைக்கு மிக அழகாகப் பேசினார்கள். அவருக்கு என்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். முகமது துக்களக்கைப்பற்றி அவர் ஒரு பெரிய சரித்திர புருஷர் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். இவர்கள் சரித்திரம் படித்தவர்கள். துக்களக்கை இவ்வளவு பாராட்டிப் பேசினது சரித்திரம் படிக்காதவர்களுக்கு ஒரு அறிவூட்டுதலாக இருக்கிறது. அதற்கு என் நன்றி.

* திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு: கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்லூரிக்குக் கீழ் மட்ட கல்வி புனர்நிர்மாண திட்டத்தை கல்வி இலாகா அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்ததற்கு

1st April 1963] [திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு]

நன்றி தெரிவித்து அவரை பாராட்ட விரும்புகிறேன். இந்த திட்டமானது பல்வேறு அரசியல் கட்சித் தலைவர்களின் எண்ணப்பாடுகளுடன் உடன்பாட்டுடன் வெளியாகி இருக்கிறது என்பது மகமூராக மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயம். இந்தக் கல்விப் புனர்நீர்மானத் திட்டத்தின் மீது இரண்டொரு வார்த்தைகள் பொதுவாகச் சொல்லிவிட்டு, மேலும் சில அம்சங்களைக் குறிப்பாக விவாதிக்க விரும்புகிறேன்.

இந்த நாட்டிலிருந்து ஆங்கிலேயர் வெளியேறின காலத்தில் நம்முடைய நாட்டிற்கு ஒரு கல்வித் திட்டம் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் ஏற்பட்டது. ஆங்கிலேயர்கள் குமாஸ்தாக்களை சிருஷ்டிக்கும் கல்வித் திட்டத்தை வைத்திருந்தார்கள். அதை மாற்றி ஒரு நல்ல திட்டமாக அமைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் நமக்கு ஏற்பட்ட நேரத்திலே, இந்த ராஜ்யத்தை காங்கிரஸ் கட்சியினர் மேற்கொள்ளவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்ட அந்த நேரத்தில், காந்தியடிகளினால் நல்லது என்று கருதப்பட்டு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு கல்வித் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, அந்த அடிப்படையிலே கல்வியியலை ஏற்று நடத்த முன்வந்திருக்கிறார்கள். பெருகிக்கொண்டிருக்கும் ஜனத்தொகை உள்ள இந்த நாட்டில், பல பேர்கள் ஊதியம் இல்லாது குலத் தொழிலைச் செய்துகொண்டிருக்கும் இந்த நாட்டில், மக்கள் வாழ்க்கையைச் செவ்வையாக நடத்துவதற்கு ஏதாவது ஒரு தொழிற்பற்று அவர்களுக்கு ஏற்படவேண்டும் என்ற காரணத்தினால் தொழிலை மையமாக வைத்து ஒரு கல்வித் திட்டம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு, அது நாட்டில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு நடைபெற்று வந்தது. ஆனால், அந்தத் திட்டத்தை முழுமனதுடன் ஏற்று நடத்த மனம் இல்லாது போனதினாலும், அந்தத் திட்டமானது சரியில்லையென்று அடிக்கடி வாயால் சொல்லிக்கொண்டு, சொல்வன்மையினால் பெயைக்கூட பொய்யாக அடிக்கக்கூடிய பலர் இருந்த காரணத்தினால் அந்தத் திட்டம் நல்ல முறையில் நடைபெறாமல் போய்விட்டது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு, இன்றைக்கு வேறு ஒரு திட்டம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் திட்டத்தினுடைய கொள்கையோ, கோட்பாடோ நல்லவை அல்ல அல்லது பொருத்தம் உள்ளவை அல்ல என்ற காரணத்தினால் கைவிடப்படவில்லை. ஆனால், அதை ஏற்று நடத்தும் ஒரு திறமையும், சக்தியும், மனோபாவமும் மக்களுக்கு இல்லை என்ற காரணத்தினால் தற்காலிகமாகக் கைவிடப்பட்டிருக்கிறது என்றுதான் கொள்ளவேண்டுமே தவிர, கொள்கை அளவிலே இந்தத் திட்டம் புறக்கணிக்கப்படவில்லை என்பதை நாம் மனதில் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே, ஆளும் கட்சியினர் தாங்கள் கொடுத்த ஒரு திட்டத்தை ஓரளவு மாற்ற முன்வந்திருக்கிறார்கள் என்றால் அது அவர்களுடைய ஏழ்மைத்தனத்தைக் காட்டுகிறது என்று மற்றவர்கள் எண்ணுகிறார்கள் என்றால், அது தப்பாகும், சரியல்ல. மக்களில் ஒரு சாரார் புரிந்து கொள்ள இயலாது என்ற காரணத்தினால் மாற்றி அமைக்க முன்வந்திருக்கிறார்கள் என்றால் அது பெருந்தன்மையைக் காட்டுகிறதே தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை. நிங்கள் உலக இருளை நீக்கும் காலத்து தனக்கு ஏற்பட்ட குறையைக் கருதாது செய்வதுபோல் ஆளும் கட்சியினர் இன்று தாங்கள்

[திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு] [1st April 1963]

11-30
a.m.

மேற்கொண்டிருக்கும் இந்த ஆதராக் கல்வியை ஓரளவு கைவிட வேண்டுமென்ற குறை ஏற்பட்டாலும்கூட அதைப் பொருட்படுத்தாமல் மக்களுக்கு பயன்படும் என்று எல்லோராலும் கருதப்படுகிற சில கொள்கைகளைக் கொண்டுவர முன்வந்ததற்காக ஆளும் கட்சியினருடைய தைரியத்தைப் பாராட்டவேண்டும். யார் விரும்பினாலும், விரும்பாவிட்டாலும் காங்கிரஸ் ஆட்சி நடத்த வேண்டுமென்று மக்கள் விரும்புவதால் காங்கிரஸ் சர்க்கார் இந்தக் கல்வித் திட்டத்தைப் புனர் நிர்மாணிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டதன் காரணமாக, தகுந்த முறையில் கல்வித் திட்டத்தை ஏற்படுத்தவேண்டும், மாற்ற வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு பேசவேண்டுமே தவிர, வேறு ஒன்றும் இல்லை. என்னேப் போன்றவர்கள் நான் என்று பேச வேண்டுமே தவிர, 'நாங்கள்' என்று பேச முடியாது. அரசியல் கட்சி ரீதியாக இந்தக் கொள்கையை விவாதிக்க ஆரம்பித்தால் அரசியல் கட்சித் தலைவர்களுக்குள் உடன்பாடு ஏற்பட்டும் மற்றவர்களுக்குள் உடன்பாடு ஏற்படவில்லை என்று ஏற்படக்கூடும். அரசியல் கட்சியின் கொள்கையை விட்டுவிட்டு தனிப்பட்டவர்கள் தங்கள் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லும் ரீதியில் இந்த விவாதம் அமைய வேண்டுமே தவிர, 'நாங்கள்' என்று சொல்வது பொருந்தாது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்கு மாற்றி அமைக்கப்பட்டிருக்கும் செகண்டரி அல்லது கீழ் மட்டப் படிப்பு என்ன படிப்பு என்று சொல்வதற்குத் தெரிய வில்லை. ஆங்கிலத்திலே "செகண்டரி" என்று சொல்கிறார்கள். தமிழிலே, "உயர்நிலைப்பள்ளி" என்று சொல்கிறார்கள். இதற்கும் அதற்கும் எந்தவிதமான பொருத்தமும் இருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. செகண்டரி எஜுகேஷன் என்று சொல்லுகிறபோது உயர்நிலைக் கல்வி என்று அதைப் பேசுவோமானால் கல்வியிலே ஆரம்பக் கல்வி என்று ஒரு தரம், உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் போதிக்கப்படும் கல்வி என்று வேறொரு தரம் என்ற வேற்றுமையை இந்தத் திட்டம் மாற்றி யிருப்பது பற்றி மிகவும் சந்தோஷப்படவேண்டும். முதலாவது வகுப்பிலே படிக்கும் பையனுக்கும் பதினொராவது வகுப்பிலே இன்று படிக்கப்போகும் பையனுக்கும் பதினொராவது வகுப்பிலே சொல்லிக்கொடுக்கும் பாடத்தை அனுசரித்து முதல் வகுப்பில் போதிக்கவேண்டுமென்ற நிலைமையை ஏற்படுத்தி இருப்பது மிகவும் பொருத்தமான காரியம் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகவே, ஆங்கிலத்திலே சொல்கிறார்கள் "இண்டக்ரிடேட்ட எஜுகேஷன்" என்று. தமிழிலே, 'இணைக்கப்பட்ட கல்வி' என்று வைத்துக்கொள்ளலாம். முதல் வகுப்பில் இருந்து பதினொராவது வகுப்பு வரை ஒரே ரீதி கல்வியாக போதிக்கப்பட்டு வரும் என்று நிச்சயமாகக் கொள்ளலாம். அது மிகவும் பிரயோசனமுள்ள கல்வியாக இருக்கும் என்பதைப்பற்றி யாதொரு சந்தேகமும் இல்லை. முன்னாலே ஆரம்பக் கல்வி ஒரு விதத்தில் திட்டமிட்டக் கல்வியாகவும், உயர்நிலைக் கல்வி வேறொரு திட்டமிட்டக் கல்வியாகவும் இருந்த காரணத்தினால் ஆரம்பக் கல்விக்கும் உயர்நிலைக் கல்விக்கும் பேதம் இருந்தது என்பது

1st April 1963] [திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு]

குறிப்பிடப்படவேண்டும். அதையெல்லாம் தவிர்த்து, எல்லாம் ஒரே முறைக் கல்வியாக ஏற்கப்பட்டுவிட்டதுபற்றி மிகவும் சந்தோஷப்படவேண்டும். ஆகவே புனர் நிர்மாணிக்கப்பட்ட இந்த திட்டத்தை நான் மிகமிக வரவேற்கிறேன். இந்தத் திட்டத்தை அமலாக்கும் முறையிலே முன்பு இருந்தபடி ஒரு ரீதியாகவும், இப்போதுள்ளபடி ஒரு ரீதியாகவும் சில வேற்றுமைகளைக் காண்கிறோம்.

முன்னால் பத்தாவது வகுப்பு என்று சொல்லப்பட்ட அந்த வகுப்பிலே, அதாவது பதினொருவது வகுப்பிலே ஆறு பாடங்கள் தான் பரீட்சை எழுத வேண்டியிருந்தது. தகுதி பெறுவதற்கு இன்றைக்குச் சில பாடங்கள் அதிகமாக எழுதவேண்டியிருக்கிறது. பாடங்கள் அதிகமாக எழுதவேண்டி வருவதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. ஆனால், தீர்வாக நாம் எதிர்பார்க்கும் அளவுக்கு அந்தப் பையன்களுக்குப் போதுமான அளவு அறிவு ஏற்படவேண்டுமென்று எண்ணுங்கால் ஆங்கிலமும், தமிழும், பொது விஞ்ஞானமும்; பொதுக் கணக்கும் 4 பாடங்கள். $4 \times 6 = 24$ பாட நேரங்கள் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். அப்பால் இந்திக்கு இரண்டு பாட நேரம் சொல்லிக்கொடுத்தால், அதற்கப்பால் உடல் பயிற்சிக்கு 4 பாட நேரம் விட்டுவிட்டு, அப்பால் நல்லொழுக்கத்திற்கு ஒரு பாடநேரம் விட்டுவிட்டு, பின்னால் நாம் தேர்தெடுக்கும் பாடங்கள் இரண்டுக்கும் சொல்லிக்கொடுக்கும் நேரம் மிகக்குறைந்துவிடும். அதை எப்படி சரிக் கட்டுவது என்பது ஆராய்ச்சிக்குரிய விஷயம். அதைக் கல்வித்துறை இயக்குநரும், கல்வித் துறையை நிர்வகிப்போரும் ஆராய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இல்லாவிட்டால், இந்தப் பாடங்களிலும் சரியான தேர்ச்சி பெற இடம் இல்லாமற்போய்விடும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

வாரத்திற்கு 35 பாட நேரங்கள் போதிக்கும் இந்த நேரத்தில் இந்தத் தேர்வு பாடங்களுக்கு நேரம் மிகமிகக் குறைவாக இருக்கிறது என்ற காரணத்தினால்தான் நான் இதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். அதை எப்படி மாற்றியமைத்து மக்களுக்குப் பூர்ணமாக அறிவு ஏற்படும்படியான, ஒவ்வொரு பாடத்திலும் அறிவு ஏற்படும்படியான முறையை ஏற்படுத்தவேண்டுமோ அந்த முறையில் கல்வித்துறை இயக்குநர் அவர்களும், கல்வித் துறை அமைச்சர் அவர்களும் கலந்து முடிவு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கு 'இன்டக்கிரேடெட் எஜுகேஷன்' என்று சொல்லும் இந்தப் பாடத் திட்டத்தைப் பற்றி மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்கிறேன் என்று சொன்னேன். அதிலே 6, 7, 8 வகுப்புகள் 5 வகுப்புகளைத் தொடர்ந்த வகுப்புகளாகக் கருதப்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், லொத்த பாடங்களும் இணைக்கப்பட்ட பாடங்களாக இருக்கும் என்று சொல்லப்படுகிறது. எட்டாவது வகுப்பிலே இருந்த சர்க்கார் பரீட்சையும் இன்று எடுக்கப்பட்டு விட்டது. ஆகவே, 6, 7, 8 வகுப்புகளில் படிக்கிறவர்கள் உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு வந்து சேர்வதற்கான திறமை பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று பாடத்திட்டத்தைத் தயாரித்தவர்கள் எண்ணு

[திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு] [1st April 1968]

கிறார்கள். நானும் அப்படித்தான் எண்ணுகிறேன். அப்படியானால் 6, 7, 8 வகுப்புகள் உயர்நிலைப் பள்ளிகளுடன் தொடர்பு கொண்ட பாட திட்டமாக ஒரு பாடதிட்டத்தைச் சொல்லிக்கொடுக்க இன்றைக்கு இருக்கும் சூழ்நிலை சரியாக இருக்குமா என்று நான் ஐயப்படுகிறேன். 6, 7, 8 வகுப்புகள் ஆரம்பப் பள்ளியின் தொடர்பாக உள்ளவை என்று கருதி விட்டால் ஆரம்பக் கல்வியின் ஆரம்ப காலங்களிலே இன்றைக்கு வைத்திருக்கும் விகிதாசாரமான, ஒரு ஆசிரியருக்கு 40 பிள்ளைகள் என்று பார்த்தால் 6, 7, 8 வகுப்புகளில் திறமையாக பாடம் கற்பிக்கப் போதுமான சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போய்விடும். அந்த மாதிரி முறையில் பள்ளிகள் நகரங்களில் இருந்தால் கவலை இல்லை. ஒரு வகுப்பில் 45 பிள்ளைகள் நிச்சயமாக இருப்பார்கள். இந்த முறையில் ஆரம்பக் கல்வியின் தொடர்ச்சியாக இருக்கும்போது கிராமாதிரிங்களில் விவசாயிகளுடைய பிள்ளைகள் விவசாயத் திற்கு உபயோகிக்கக் கூடிய நிலையில் இருந்து, இந்த வகுப்புகளில் படித்த பின்னால் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு அத்தகைய செலவல்லாமல் போய்ச் சேர வசதியுள்ள பள்ளிகளாக ஏற்பட்டு, ஆரம்பக் கல்வியை தொடர்ச்சியாக அமைத்து, ஆசிரியருக்கு 45 மாணவர்கள் என்று வைத்துவிட்டால், பல பாடங்கள் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டிய இந்த நெருக்கடி நிலையிலே, ஆசிரியர்களுக்குப் போதுமான சந்தர்ப்பமும் அவகாசமும் இல்லாமல் போய்விடும். அதனால் சூழ்நடைகள் நல்ல முறையில் படிப்பைப் பெறமுடியாது. உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஒன்பதாவது வகுப்பில் சேரும்போது தாம் குறைவாகப் போய்விடுமென்று எவர்க்குத் தோன்றுகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆகவே, நான் கேட்டுக்கொள்வது என்னவென்றால் விகிதாசாரம் ஒரு ஆசிரியருக்கு 40 என்று வைத்துக்கொண்டாலும்கூட, 6, 7, 8 வகுப்புகளில் அதைக் கொஞ்சம் தளர்த்தவேண்டும். ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியில் எட்டாவது வகுப்புக்கு மேலுள்ள பள்ளியாக இருந்தால் 6, 7, 8 வகுப்புகளுக்கு; வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியரும், மற்றபடி ஒரு தமிழ்ப் பண்டிதர், ஒரு சித்திர வல்லுனர், ஒரு உடற்பயிற்சி ஆசிரியர் எல்லோரும் இருப்பார்கள். ஆகவே இந்த நாட்டுக் கிராமங்களிலே இருக்கும் 6, 7, 8 வகுப்புள்ள ஆரம்ப பள்ளிக்கு தொடர்ச்சியாக இந்த வகுப்புகளோடு இருக்கும் பள்ளிகளுக்கு இந்த விகிதாசாரத்தை எடுத்துவிட்டு கொஞ்சம் சலுகை காட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மும்மொழிப் பாடத் திட்டத்தைப்பற்றி ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தி தேவையா? இல்லையா? என்பது கேள்வி. இந்த நாட்டிலே ஒரு பழமொழி உண்டு. அதாவது— 'We call our fathers fools but our wiser sons will call us so.' இன்றைக்கு நாம் எந்தப் பாடத் திட்டத்தை ஏற்படுத்தினாலும், எந்த நிலைமைகளை உருவாக்கினாலும், நாமே நமக்குத் தோன்றிய ஒரு எண்ணத்தைக் கொண்டு உருவாக்குகிறோமே தவிர, இருபது வருஷங்களுக்குப் பின்னால் வருபவர்கள் இதை எப்படி நினைப்பார்கள் என்ற எண்ணத்துடன் உருவாக்குவது இல்லை. ஆகவே,

1st April 1963] [திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு]

உருவாக்கியவர்களைக் குறை சொல்கிறவர்களும், தாங்கள் எதை உருவாக்க விரும்புகிறார்களோ, அதுவும் குறை சொல்லப்படும் காலம் பின்னால் இருக்கும் என்று எண்ணிப்பார்த்துக் குறை சொல்ல வேண்டுமே தவிர, தாங்களாகக் கற்பித்துக்கொண்ட கற்பனை ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை என்று குறை சொல்லக் கூடாது. இந்தி நல்லது; நாட்டுக்குப் பொது மொழி ஆகப் போகிறது; அவசியம் படிக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகிறோம். தாமரைத் தடாகத்தில் தேனை அருந்துவதற்கு வண்டுகள் வருகின்றன. அதுபோன்ற எண்ணம் இல்லாத சில பிராணிகளும் அந்தத் தடாகத்தில் இருக்கின்றன. தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர்—

“கூனிரால் பாய குவளை தவளாவாய்

தேனிரால் பாயும் திருநாடா”

என்று சொல்லியதுபோல், குட்டையைக் குழப்பியாவது தாமரைத் தடாகத்துப் பிராணிகளுக்கு இந்தத் தேனைக் கொடுக்கலாமா என்ற எண்ணத்திலே இந்தி இன்றைக்குக் கொடுக்கப் படுகிறது என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். இந்தி அவசியமான மொழி. இதைப் படிக்க முடியுமா என்கிற கவலை இல்லை. மக்களாய்ப் பிறந்தவர்கள் எல்லோரும் 100-க்குத் 90 பேர் அறிவாளிகளாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அறிவில் குறைந்தவர் அல்ல. 4,000, 10,000 பாட்டுகளைக்கூட மனப்பாடம் செய்திருக்கும் பெரியவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், என் போன்றவர்கள் இரண்டு பாட்டுக்கள்கூட பதிந்து வைத்திருக்க முடியாமலிருக்கலாம். சிலரால் முனையிலே ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது, முறையாகத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாது என்பதை வைத்துக் கொண்டு, சிறுர்களின் முனையிலும் ஏறுது என்று கொள்ள வேண்டியதில்லை. இந்தி என்பது சிறுர்களின் மூலையில் செலுத்தக்கூடிய வஸ்துதான் என்பதை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

(மணியடிக்கப்பட்டது.)

திரு. எ. சுவாமிதாஸ்: மதிப்புமிக்க உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி முறையைப்பற்றி எனது ஒருசில கருத்துக்களைக் கூறலாம் என்று நான் ஆசைப்படுகிறேன். பாடத் திட்டத்தைப் பொறுத்த அளவில், தமிழ், ஆங்கிலம், இன்னொரு மொழியோ—இந்தியோ ஏனைய பிராந்திய மொழியோ—கோர் ஸ்பெஷல்ட் களாக பொது விஞ்ஞானமும், பொதுக் கணிதமும், எலெக்ட்ரிக் சப்ளைக்கடாக சரித்திரமும், புலியியலும் இருக்கும் என்று கொடுத்திருக்கிறார்கள். இவற்றையெல்லாம் பொதுவாக எல்லா அசிரியர்களும் வரவேற்கிறார்கள் என்றுதான் நினைக்கிறேன். என்னைப் பொறுத்த அளவில், பாட அமைப்பு மிகவும் பாராட்டக் கூடியதாக இருக்கிறது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஆனால், எலக்ட்ரிக் பாடமாக பூகோளப் பாடமும், சரித்திரப் பாடமும் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதைக் கட்டாயப் பாடமாக வைத்து, அவற்றுக்கு தேர்வு வைக்கவேண்டுமென்று நான் கருதுகிறேன்.

[திரு. எ. சுவாமிதாஸ்]

[1st April 1963]

தமிழைப் பொறுத்தவரையில், தேர்வுக்கு 40 சதவிகிதம் மார்க் வேண்டும். ஆங்கிலத்திற்கும் இன்றைய அமைப்பில் தேர்வுக்கு 40 சதவிகிதம் தேவை இருக்கிறது. நான் ஒன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஆங்கிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் 40 சதவிகிதம் என்று இருப்பதை 35 சதவிகிதமாகக் குறைத்து மாற்றியமைக்கலாம். தமிழுக்கும் இரண்டு பேப்பர்கள் வைத்து, முதல் பேப்பரில் உரைநடைப் பாடம், செய்யுள் பாடம், அவை களோடு அமைந்த இலக்கணப் பாடத்திற்கும் பரீட்சை நடத்த வேண்டும். இரண்டாவது பேப்பரில் துணைப் பாடம் தவிர, பொதுவான இலக்கண அறிவு மானாவருக்கு இருக்கிறதா என்பதைச் சோதிப்பதற்காக பிழை திருத்தங்கள், சொற்பிழை திருத்தங்கள், வாக்கியப் பிழை திருத்தங்கள் ஆகியவற்றையும் வைத்துக் கொண்டு, பாடல்களுக்குப் பொருள் கேட்கலாம். பாடல்களின் சில கருத்துக்களைக் கொடுத்து, வேண்டுமென்றால் அதற்கேற்றவாறு பாடல்களை அமைக்கவும் செய்யலாம். இப்படி முதல் பேப்பர், இரண்டாம் பேப்பர் என்று கொடுத்திருக்கவேண்டும்.

அதேபோல், தமிழ்ப் பாடப் புத்தகங்களைப் பொறுத்தவரையில், பாடப் புத்தகக் கமிட்டியார் நன்கு சீர்தூக்கிப் பார்த்து, பாடப் புத்தகங்களை அமைக்கவேண்டும். ஏறத்தாழ ஏழு ஆண்டு ஆசிரியர் அனுபவம் எனக்கு இருக்கிறது. பல பாடப் புத்தகங்களைப் பார்க்கும்போது—கூரூப் தமிழ் பாடப் புத்தகங்களைத் தவிர—எஸ். எஸ். எல். வி.-க்கு வைத்திருக்கும் பாடப் புத்தகங்களில்கூட சொற் பிழைகள், இலக்கணப் பிழைகள், வாக்கியப் பிழைகள் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாகச் சொல்லப்போனால், ஆங்கிலத்தில் துணைப் பாடங்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. மொழிப் பாடப் புத்தகமாக வைக்கும்போது, அது நன்றாகச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கப்படவேண்டும். அதில் இலக்கணப் பிழையோ, சொற்பிழையோ இருக்கக் கூடாது. ஆங்கிலப் புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டால், தமிழ்ப் புத்தகத்தில் காணக்கூடிய அளவுக்கு ஆங்கிலப் புத்தகத்தில் சொற் பிழை, இலக்கணப் பிழை இல்லை. தமிழில் மட்டும் ஏன் இம்மாதிரி பிழைகளோடு பாடப் புத்தகங்கள் அமைக்கவேண்டும்? நல்ல அறிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் இருக்கிறார்கள். புலமை மிக்கவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுையெல்லாம் பாடப் புத்தகக் குழுவிலே கூடிய வரையில் அமைக்கவேண்டும். குறிப்பாகச் சொல்லப்போனால், அனுபவ மிகுந்த ஆசிரியர்களில் ஒருவருக்காவது பாடப் புத்தகக் கமிட்டியில் இடம் கொடுத்து, நன்றாகப் பரிசீலனை செய்த பிறகு தான் புத்தகங்கள் வெளியிடப்படவேண்டும்.

‘ஜெனரல் ஸயன்ஸ்’ என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் படிக்கிற காலத்தில், ‘ஜெனரல் ஸயன்ஸ்’ என்றாலும், அதிலே இரண்டு விடைத்தாள்கள் எழுதவேண்டும். முதல் பேப்பர், இரண்டாவது பேப்பர் என்று இருக்கும். முதல் பேப்பரில் கெமிஸ்ட்ரியும் ஃபிஸிக்ஸும் இருக்கும். இரண்டாவது பேப்பரில் பாட்டனி, ஸுவாலஜி ஆகிய இரண்டும் இருக்கும். அதே போல் இப்பொழுது தனித் தனியாகக் கொடுத்திருந்தால், பிற

1st April 1963]

[திரு. எ. சுவாமிதாஸ்]

காலத்தில் விஞ்ஞானம் படிக்க விரும்புகிறவர்களுக்கு உறுதுணையாக இருக்கும். பொதுப் பாடமாக ஜெனரல் ஸயன்ஸ் என்று போட்டு விட்டு, பட்டப் படிப்புக்குச் செல்லும்போது சில மாணவர்கள் என்ன பாடங்கள் படிக்கவேண்டுமென்று நிலை தெரியாமல் போய்விடுகிறார்கள். அத்தகைய கருத்தை மனதில் வைத்துக் கொண்டுதான் 'சோஷல் ஸ்டடீஸ்' என்று இருந்ததை புவியியல், சரித்திரம் என்று மாற்றியமைத்திருப்பது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது.

மொழியைப் பொறுத்தவரையில், எழுத்து வடிவமாக அமைப்பதற்கு 'காப்பி ரைட்டிங்' தேவை. அதையும் ஸிலபரிலே புகுத்த வேண்டும். பல பள்ளிக்கூடங்களில் ட்ராயிங் கற்றுக் கொடுப்பதில்லை. அதுவும் கட்டாயமாக இருக்க வேண்டும். எழுத்து வடிவமாக எழுதுவதற்கு காபி ரைட்டிங், படங்கள் (மேப்) அழகாக வரைவதற்கு ட்ராயிங் பயிற்சியும் தேவை. 'க்ராஃப்' பாடம் என்றிருப்பது ஆண் மாணவர்களுக்குத் தேவையில்லை என்று நான் கருதுகிறேன். சில பள்ளிக் கூடங்களில் 'க்ராஃப்' பிரியட்டில் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொடுக்கிறார்கள் ஆங்கில ஆசிரியர்கள். பெண்களுக்கு 'ஹோம் ஸயன்ஸ்' வைத்திருக்கிறார்கள். அது வரவேற்கத்தக்கது. பெண்களுக்கு ஹோம் ஸயன்ஸ் கட்டாயம் வேண்டும். பெண்கள் எந்தப் பாடத்தையும் எளிதாகக் கற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆண்களுக்கு கைத்தொழில் பயிற்சி வேண்டுமென்று க்ராஃப் பாடம் வைத்திருந்தாலும், அவர்கள் அதை ஊன்றிப் படிப்பது கிடையாது. ஆகவே, அவர்களுக்கு அத்தகைய க்ராஃப் பாடம் வைக்காமல் 'ட்ராயிங்' கட்டாயமாக வைக்கவேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

ஆங்கிலத்திற்கு 35 மார்க் இருந்தால் மிக எளிதாக இருக்கும். மாணவர்களுக்கும் நன்றாக இருக்கும். இந்தியைப் பொறுத்தவரையில், பல கருத்து வேற்றுமைகள் இந்த அவைக்குள்ளே இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. நாம் எந்தக் கொள்கையைப் புகுத்தவேண்டுமென்றாலும் திட்டவட்டமாக இருக்கவேண்டும். திட்டவட்டமாக இல்லாமல், 'இந்தியிலே மாணவர்கள் பரீட்சை எழுதவேண்டும், அதே நேரத்தில், பாஸ் ஆவதற்கோ, காலேஜ் அடமிஷனுக்கோ அந்த மார்க் தேவைப்படாது, மாடரேஷனுக்குத் தேவைப்படும்' என்றால், இந்தி மாணவர்கள் அதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, அதை ஊன்றிப் படிக்க இடமில்லாமல் போய்விடும். எந்தப் பாடமாக இருந்தாலும் ஒரு குறைந்த அளவாவது மார்க் வைத்துவிடவேண்டும். 20 சதவிகிதமாவது கட்டாயமாக மார்க் எடுக்க வேண்டுமென்று இருந்தால்தான் ஓரளவுக்காவது பாடத்தை ஊன்றிக் கவனிப்பார்களேயொழிய, மற்றபடி மாணவர்கள் கவனிக்கமாட்டார்கள். பரீட்சை இருந்து, குறிப்பிட்ட மார்க் எடுத்தால்தான் பாஸ் ஆக முடியும் என்று கட்டாயம் இருந்தால்தான் கற்றுக்கொடுக்கும் ஆசிரியரை மாணவர்கள் மதிக்கிறார்கள்.

செலக்ஷன் பரீட்சை வேண்டாம் என்பதை மாணவர்கள் வரவேற்பார்கள் என்றாலும்கூட, கற்றுக்கொடுக்கும் ஆசிரியர்

[திரு. எ. சுவாமிதாஸ்]

[1st April 1963]

கூடும் பள்ளிக்கூடங்களும் வரவேற்கக்கூடியதாக இல்லை. பத்தாவது ஸ்டான்டர்ட்டோ, பதினேராவது ஸ்டான்டர்ட்டோ, எதுவாக இருந்தாலும், படித்தாலும் படிக்காவிட்டாலும் இறுதிப் பரீட்சைக்கு தகுதியுடையவர்களாகிவிட்டோம் என்று எண்ணி, பல மாணவர்கள் படிக்காமலிருந்துவிட்டோம். பள்ளிக்கூடத்தில் கண்டிப்பும், கட்டுப்பாடும் இல்லையென்றால், மாணவர்கள் படிக்க மாட்டார்கள். கிராமாந்திரப் பகுதியில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளியில் இத்தகைய கட்டுப்பாடு இருந்தால்தான் மாணவர்களை ஓரளவுக்காவது படிக்க வைக்க முடியும். 'செலக்ஷன்' இருக்கிறது, நன்றாகப் படி, என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்குக் கட்டுப்பாடு இருந்தால்தான் பாடங்களைப் படிப்பார்கள். பட்டணத்து மாணவர்கள் வேண்டுமானால் தாங்களே படித்துவிட முடியும். ஆனால், கிராமப் பகுதியிலிருந்து வரும் மாணவர்களைப் பொறுத்த வரையில், அவர்களைக் கொஞ்சம் அச்சுறுத்தித்தான் படிக்க வைக்கவேண்டும். இல்லையென்றால் படிக்க மாட்டார்கள். ஆகவே, செலக்ஷன் முறையைப்பற்றி இன்னும் கொஞ்சம் பரிசீலனை செய்வது நல்லதாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன். பதினேராவது ஸ்டான்டர்ட்டில் வரும் மாணவர்களைப் பொறுத்தவரையில், செலக்ஷன் பரீட்சை இல்லாவிட்டால் அவர்கள் உயர்நிலைக் கவனிக்காமல் போய்விடுவார்கள் என்று நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

தனியார் பாடசாலைகளைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். தனியார் பாடசாலைகளைப் பொறுத்த வரையில் சென்னை மாகாணத்தில் பாடசாலைகளுக்குக் கிரான்ட் கொடுத்து வருகிறார்கள். கன்யாகுமரி மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் கையாளப்படக்கூடிய முறை நல்லபடியாக இருக்கிறது. அங்கு ஆசிரியர்கள் நேரடியாகவே அரசாங்கத்திலிருந்து சம்பளத்தைப் பெறும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. இங்கே அப்படி இல்லை. மாணேஜர்கள் ஓர் ஆண்டுக்குரிய கிரான்டை வாங்கிக்கொண்டு ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளத்தை எப்போதாவது கொடுத்தால் உண்டு, இல்லையென்றால் இல்லை என்ற நிலைமை இருக்கிறது. ஆனால் எங்கள் மாவட்டத்தில் அப்படி இல்லை. ஆசிரியர்கள் அரசாங்கத்திலிருந்து முதல் தேதியன்று பில் போட்டுச் சம்பளத்தை வாங்கிக் கொள்ளக் கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. இந்த முறையை எல்லா மாவட்டங்களிலும் புகுத்தினால் நன்மையாக இருக்கும்.

இன்னொன்றையும் நான் கூற விரும்புகிறேன். மாணேஜ்மெண்ட் பள்ளிகளில் கூடுதலாக தேர்வைப் பார்க்க முடியும். அதை மனதில் கொண்டு எந்த எந்த இடத்தில் நல்ல மாணேஜர்கள் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் மேலும் பள்ளிக்கூடங்களை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டால் அவர்களுக்கு அனுமதி கொடுத்து ஆதரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, பேசிக் ஸ்கூலைப் பொறுத்த அளவில் தொழில் மூலம் கல்வி என்ற நல்லெண்ணத்தோடு ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். தொழில் மூலம் கல்வி இதுகாறும் நல்ல முறையில் நடத்தப்பட

1st April 1963] [திரு. எ. சுவாமிதாஸ்]

வில்லை. தொழிற் கல்வி கட்டாயம் வேண்டும். அதை எப்படியாவது ஆறு முதல் எட்டு வகுப்பு வரையில் கட்டாயமாகச் செய்ய வேண்டும்.

பள்ளிக்கூடங்களில் லெபரடரிஸ் இருக்கின்றனவா என்பதை முதலில் கவனிக்கவேண்டும். அப்போதுதான் சயன்ஸ் போன்ற பாடங்களைக் கற்றுக் கொடுக்க வசதியாக இருக்கும். தற்போது பல பள்ளிக்கூடங்களில் லெபரடரிஸ் இருப்பதில்லை. இன்ஸ் பேக்ஷன் நேரத்தில் மட்டும் சில பொருள்களை வாங்கி வைத்து விடுகிறார்கள். சயன்ஸ் போன்ற பாடங்களையெல்லாம் நேரடியாக எக்ஸ்பரிமெண்ட் மூலம் கற்றுக்கொடுத்தால்தான் மாணவர்களின் மனத்தில் நன்றாகப் பதியும்.

ஹையர் கிரேடு டிரெயினிங்கை எடுத்துவிடப்போவதாகச் சொன்னார்கள். செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களே எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் இருக்கவேண்டும்.

(மணியடிக்கப்பட்டது.)

* திரு. மு. கருணாநிதி: சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று இந்த மாமன்றத்திலே வைக்கப்பட்டுள்ள கல்விக் கொள்கையைப் பற்றி என்னுடைய கருத்துக்களை எடுத்துக் கூற நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நேற்று முன் தினம், இந்தக் கொள்கையைப் பற்றி ஆளும் கட்சி உறுப்பினர் ஈரோடு நண்பர் அவர்கள் பேசும்போது, 'கல்வியைப் பிடித்திருந்த சனி தொலைந்தது' என்று சென்னார்கள். அவர் பேசிய அந்தத் தினம்கூட சனிக்கிழமைதான். சனி தொலைவதற்கு ஞாயிறு காரணமாக இருந்து கல்விக் கொள்கை என்ற திங்கள் இப்போது வந்திருப்பதாக அமைச்சர் அவர்கள் கூறக்கூடும். சனி தொலைவதற்குக் காரணமாக இருந்த ஞாயிறு என்பதற்குச் சூரியன் என்கூடப் பொருள் உண்டு. அந்தச் சூரியனை உதயசூரியன் என்று நான் குறிப்பிடுகிறேன் என்று அமைச்சர் அவர்கள் கருதிக்கொண்டால் அதை நான் மறுக்க விரும்பவில்லை. இந்தக் கல்விக் கொள்கை திங்களாக வந்திருக்கிறது என்று நாம் எண்ணிக் கொள்வோமானால்—திங்கள் என்றால் சந்திரன், அந்தச் சந்திரனிலே களங்கம் இருப்பது போல் கல்விக் கொள்கையிலே இருக்கின்ற களங்கங்களை நான் சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க முடியாது. நிலவிலே களங்கம் இருப்பதால் அந்நுடைய நேர்த்தி கெட்டு விடுவதில்லை என்று வாதிக்கலாம். நிலவிலே களங்கம் இருக்கலாம். ஆனால் கல்வியிலே களங்கம் இருக்கக் கூடாது. அந்தக் காரணத்தினால்தான் "கற்க கசடற. . . ." என்று பெரியவர்கள் கூறினார்கள். "எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்" என்று நம்முடைய நாட்டிலே பழமொழி வழங்கி வருகிறது. கண் எனத்தக்க எண்ணும் எழுத்தும் ஏறத்தாழ 15 ஆண்டு காலக் காங்கிரஸ் ஆட்சியில் பல்வேறு முன்றகளை அடிக்கடி மாற்றுகின்ற காரணத்தால் எப்பாடுபடுகின்றன என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. இந்த 15 ஆண்டு காலத்தில்

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1st April 1963]

கல்விக்காகச் செலவிடப்பட்டிருக்கின்ற தொகை ஏறத்தாழ 150 கோடி ரூபாய் அல்லது 200 கோடி ரூபாய் இருக்கும். ஆனால், இவ்வளவு பெருந் தொகையைக் கோடிக்கணக்கில் செலவிட்டும், ஏற்பட்டிருக்கின்ற திட்டங்கள் அடிப்படையிலே ஏற்பட்ட குழப்பமோ, மொழிக்கொள்கை அடிப்படையில் உள்ள குழப்பமோ நீங்கிற்று என்றால் இல்லை.

கடந்த 15 ஆண்டு காலமாக, முதல் தடவை ஏற்பட்டது காங்கிரஸ் சர்க்கார், அடுத்தது கழகத்தினுடைய சர்க்கார், அடுத்தது கம்யூனிஸ்டு சர்க்கார், அடுத்தது காங்கிரஸ் சர்க்கார் என்ற அளவிலே இங்கு சர்க்கார் அமையவில்லை. ஒரே நிலையான சர்க்கார் 15 ஆண்டு காலமாக ஆட்சிப் பொறுப்பிலே இருந்து கல்விக்காக 150 கோடி ரூபாய், 200 கோடி ரூபாய் அளவுக்குப் பெருந் தொகையைச் செலவழித்து, அதற்குப் பிறகும் இந்தத் துறையிலே குழப்பந்தான் மிச்சம் என்ற நிலைமை இருக்குமானால், உள்ள படியே எங்களுடைய வருத்தத்தை எப்படித் தெரிவிக்காமல் இருக்க முடியும்? எத்தனை வருஷம் படிப்பது என்பதிலே குழப்பம் ஏற்பட்டு, 11 ஆண்டாக இருந்தது 10 ஆக மாற்றப்பட்டு, மறுபடியும் 11 ஆண்டு என்ற நிலைமைக்குக் குழப்பமும் சரித்திரமும் புவியியலும், சமூகப் பாடம் என்கிற நிலைமையிலே மாற்றப்பட்டு, பிறகு சமூக இயல் பாடங்கள் சரியானவையாக இல்லையென்ற காரணத்தால் மறுபடியும் சரித்திரம், புவியியல் என்று செய்ய வேண்டுமென்ற குழப்பமும், விருப்பப் பாடம் இருந்து, இடையிலே நீக்கப்பட்டு மறுபடியும் வேறு உருவில் வந்திருக்கிற குழப்பமும், ஆறாம் வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் படித்தால் போதும் என்று சொல்லி, மறுபடியும் மூன்றாம் வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் படிக்கவேண்டுமென்ற இத்தகைய குழப்பமும், வடிகட்டும் முறை முதலிலே இருந்து பின்னர் நீக்கப்பட்டு, மறுபடியும் புதுத்தப் பட்டு, மறுபடியும் நீக்கப்படுகிற குழப்பமும், கல்வியைப் பொறுத்த அளவிலே கடந்த 15 ஆண்டு காலத்திலே ஏற்பட்ட பயங்கரமான குழப்பங்கள் ஆகும். பயங்கரமான குழப்பங்கள் என்று ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால், கல்வியிலே இளம் சிறார்கள், பிஞ்சு மனம் படைத்தவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பதுதான். அவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கின்ற இந்தத் துறையிலே அவர்களுடைய எதிர் கால வாழ்க்கையோடு விளையாட்டு நடத்துவது போல் வேதனையான விளையாட்டுக்களைக் கடந்த 15 ஆண்டுக் காலமாக ஏறத்தாழ 200 கோடி ரூபாய் செலவிலே நடத்தி வருவது முறைதானா, தர்மமா, நியாயமா, நேர்மையா என்பதை உள்ளபடியே சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

அன்றையதினம் புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள் பேசுகின்ற நேரத்திலே அமைச்சர் அவர்கள் குறுக்கிட்டு, 'அப்படியானால் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கின்ற மாற்றங்களை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையா?' என்று கேட்டார்கள். அது வேறு பிரச்சனை. இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றங்களைக் குறித்து எங்களுடைய கருத்தைத் தெரிவிக்கும் நேரத்தில், இப்படிப் பலவிதமான மாற்றங்களை, 15 ஆண்டு காலமாக ஒரே நிலையான சர்க்காராக

1st April 1963]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

இருந்தும் நீங்கள் செய்ததற்கு என்ன காரணம்? ஆளும் கட்சிகளும் உறுப்பினர் திரு. பழனி அவர்கள், 'இப்போது வந்திருக்கும் திட்டந்தான் ஒழுங்கான முறையில் போடப்பட்ட அருமையான திட்டம், இந்தத் திட்டத்தைத் தயாரித்தவர்கள் அறிஞர்கள் என்று புகழத்தக்கவர்கள்' என்று சொன்னார்கள். அப்படியானால் போன தடவை திட்டம் போட்டது யார்? இப்போது போடப்பட்ட திட்டந்தான் ஒழுங்கானது, அறிவுடைமைக்கு ஏற்ப போடப்பட்ட திட்டம், இதைப் போட்டவர்கள்தான் அறிஞர்கள் என்றால், இதற்கு முன்பு குழப்ப நிலைமையில் திட்டங்களைப் போட்டவர்கள் யார்? வேடிக்கையாக ஒவ்வொரு தடவையும் ஆளும் கட்சியின் சார்பிலே கல்வித் துறையிலே குழப்பங்களை ஏற்படுத்துவதும், கட்சிக் கட்டுப்பாட்டின் காரணமாக அதற்கு ஆளும் கட்சியினர் ஆதரவு கொடுப்பதும், அவ்வப்போது மாறுதல் களைச் செய்வதும் நியாயந்தானா? 'அப்படியானால் இந்த மாறுதலை, இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் மாறுதலை நீங்கள் விரும்பவில்லையா?' என்று புலவர் கோவிந்தனைப் பார்த்துக் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல விரும்புகிறேன். சாதாரண உதாரணத்தான். விட்டிலே சாப்பிடுகிற நேரத்தில் சமையல்காரன் குழம்பிலே புளியை அதிகமாகக் கரைத்து விட்டான் என்று சொன்னதும், அதைச் சரிக்கட்ட உப்பைப் போட்டு, உப்பு அதிகமாகிவிட்ட காரணத்தால் தண்ணீரைக் கொட்டி, பிறகு புளி, உப்பு இல்லாத காரணத்தால் மறுபடியும் அவற்றைப் போட்டு 'ஏற்றுக்கொள்ளுகிறீர்களா?' என்று கேட்டால், அன்றைய தினத்தில் வேண்டுமானால் சாப்பாட்டை ஏற்றுக் கொள்ளலாமே தவிர, சமையல்காரனைத் தொடர்ந்து ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா என்பதைப்பற்றி யோசிக்கத்தான் வேண்டும். இப்படிப்பட்ட குழப்ப நிலைமையில் 15 ஆண்டு காலமாக 200 கோடி ரூபாய் செலவழித்த பிறகு, இப்போது மாறுதல் செய்து ஒழுங்கான திட்டத்தை வகுத்து இந்த மன்றத்திலே வைத்திருக்கும் நிலையில், எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் அத்தனை பேருடைய உள்ளத்து உணர்ச்சிகளுக்கும் மதிப்பளித்து இந்தத் திட்டத்தை நிலையாக ஆக்குவதற்கு நீங்கள் முயற்சி எடுக்கவேண்டும் என்பதற்காகத் தான் நான் இதைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டினேன்.

கல்வித்துறை வட்டாரங்களில் புனர் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு 12-00
தான் இப்போது இத்திட்டம் வந்திருப்பதாக கொடுக்கப்பட்ட noon.
திருக்கிற இந்த அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. புனர் பரிசீலனை செய்யப்பட்டதின் அழகு எப்படியிருக்கிறது? புனர் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு மன்றத்திற்கு வந்த பிறகு சரித்திரத்திலும், புனியியலிலும் பரீட்சை வேண்டுமென்று திருத்தம் தரப்படுகிறது. இந்த வெள்ளை அறிக்கை வெளியான பிறகு தமிழகத்தில் உள்ள ஆசிரியர்களும், கல்வித்துறை நிபுணர்களும் அவர்கள் கோரிக்கைகளை அதற்குப் பிறகுதான் தெரிவிக்க நேரம் தரப்பட்டு சரித்திரத்திலும் புனியியலிலும் பரீட்சை வேண்டுமென்று வலியுறுத்துகிற நிலையில் திருத்தம் ஆளும் கட்சியினரால் இன்றையதினம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இப்போதாவது

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1st April 1963]

ஒழுங்கான முறையில் புனர்பரிசீலனை செய்யப்பட்டிருக்கிறதா? கலக்க வேண்டியவர்கள் அத்தனை பேர்களும் கலக்கப்பட்டிருக்கின்றனரா? அடிமட்டத்திலுள்ள ஆசிரியர்களின் எண்ணங்கள் சரியாக அறியப்பட்டிருக்கின்றனவா? என்ற ஐயப்பாடு திடீரென்று திருத்தம் வந்த பிறகு எனக்கு ஏற்படுகிறது. இத்திட்டப்படி மூன்றாம் படிவத்திலுள்ள மாணவனின் பாடத்திட்டங்கள் ஏறக்குறைய ஏழாம் வகுப்பு மாணவனுக்கு இருக்கிறது. மூன்றாம் படிவ மாணவன் ஒன்பதாம் வகுப்புக்குச் செல்லமுடிகிறது. ஏழாம் வகுப்பு மாணவனுக்கு மூன்றாம் படிவ பாடத்திட்டங்கள் அமல் படுத்தப் பட்டிருந்தாலும், ஏழாவதில் இருந்து எட்டாவதுக்குத்தான் செல்ல முடிகிறது. இனி ஒரு பரிதாப நிலை. சென்னை போன்றயிடங்களில் மூன்றாம் படிவத்தில் இடம் இல்லாததால் ஏழாம் வகுப்பிற்குச் சேர்க்கப்பட்டு இன்றைய தினம் கல்விக் கொள்கை மாற்றத்தால் மூன்றாம் படிவத்தில் இடம் இல்லாது ஏழாம் வகுப்பிற்குச் சென்ற மாணவன் எங்கே செல்வது என்ற கவலை மாணவர் வட்டாரத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் என்ன தீர்வு காணப்போகிறாரோ தெரியவில்லை. அவர்கள் பதிலில் அதைக் கூறுவார்கள் என்று ஆவலோடு நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

அடுத்து, வட்டார மொழிகளை போதகு மொழிகளாக ஆக்க வேண்டும், பயிற்சி மொழிகளாக ஆக்கவேண்டுமென்ற கொள்கை இன்று நேற்றல்ல ஏற்பட்டது. இந்த மன்றத்தில் உள்ள ஆளும் கட்சி கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு நான் நேரு மையோடு சொல்லிக் கொள்வேன். “நாஷனல் லாங்குவேஜ் பார் இந்தியா” என்ற புத்தகம் 1941-ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அதில் மதிப்பு மிகுந்த பண்டித நேரு அவர்கள் எழுதியுள்ள மொழிப்பற்றிய கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார், “பல்கலைக்கழகக் கல்வி அந்தந்தப் பிராந்திய, வட்டார மொழியில் இருந்து திரவேண்டும்” என்று கூறியிருக்கிறார்கள். இப்படி எடுத்துரைத்திருப்பது நேரு அவர்கள் மட்டுமல்ல. நாவலர் சோமசுந்தர பாரதி அவர்கள் 20-5-1948 இல் திருச்சி வாளுலியில் பேசும்போது குறிப்பிட்டார்கள் ‘ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ஜெர்மனி முதலிய பிறமொழிகளில் திறம்பட எழுதிய அறிவு நூல் அனைத்தையும் மொழி பெயர்த்து உதவத் துண்டுதல் வேண்டும். இன்னும் மேதைகள் ஆராய்ந்து தெளிந்த அரும்பொருள் பற்றி அவர்களைக் கொண்டு புதிய நூல்களை ஆக்குதல் வேண்டும். இருவகை நூல்களும் உயர்தரப் பள்ளிகள், பெரிய கல்லூரிகள் எங்கும் அருந்திறன் உடைய பேராசிரியரால் பயிற்றப்படுதல் வேண்டும். அயராது இந்த முறை கையாளின் உயர்தரக் கல்விக்கு ஆங்கிலப் பயிற்சியை ஐயிரண்டாண்டில் அறவே விடலாம்”. பத்து ஆண்டுகளில் ஆங்கிலப் பயிற்சியை அறவே விடும் அளவு இந்த நூல் எழுதப்படவேண்டுமென்று நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் கூறியிருக்கிறார் 1948-இல். 1947-இல் காங்கிரஸ் ஆட்சி அமைகிறது. அதற்கு முன்பே நேரு அவர்கள் எழுதிய

1st April 1963]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

புத்தகத்தில் அந்தந்த வட்டார மொழிகளில்தான் கல் லூரிப் பயிற்சி மொழி இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருக் கிறார்கள். ஒரு நாட்டில் தொழில்கள் வளரவும், திட்டங்கள் பெருகவும், அறிவு செழிக்கவும், ஆற்றல் பொங்கிடவும் அடிப் படையானது கல்வி. ஆக, பயிற்சி மொழி அந்தந்த வட்டார மொழியில், அந்தந்தப் பிராந்திய மொழியில் இருக்கவேண்டு மென்பது நேரு போன்ற பெரும் தலைவர்கள் ஒப்புக் கொண்ட உண்மை. ஆனால், கல்லூரிகளில் வட்டார மொழியில் கல்வி யைப் பரப்ப என்ன முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக் கிறது? முயற்சி எடுத்தோம்; ஆனால் அந்த முயற்சிகள் வெற்றி அளிக்கும் அளவிற்கு அவகாசம் இல்லாமல் போய் விட்டது, தயக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்றெல்லாம் இன்றைய தினம் நம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். அவர் களுக்கு நான் ஒன்று குரபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். கல் லூரித் தமிழ் குழு 1960-ஆம் ஆண்டில் இந்த மன்றத்தில் சமர்ப்பித்த செயல் நிலை அறிக்கையில் தமிழ் குழுத் தலைவர் திரு. ஜி. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் இந்த சட்டமன்றத்தில் சமர்ப்பித்த கல்லூரி செயல் நிலை அறிக்கையில் என்ன குறிப் பிடுகிறார்கள்? ஆசிரியர்கள் இந்த போதனை மொழியில் அக்கறை காட்டவில்லையா? அக்கேள்விக்கு திரு. தாமோதரன் அவர்கள் அறிக்கையில் அழகாகப் பதில் அளித்திருக்கிறார்கள். “தமிழில் கல்லூரிப் பாடங்களை நடத்துவதற்கு ஆசிரியர்களின் ஆர்வமும், தகுதியும் எந்த நிலையில் இருக்கின்றன என்பதை அறிந்து கொள்ளக் குழு விரும்பிற்று. அதன்படி ராஜ்யத்தில் உள்ள எல்லாக் கல்லூரிகளுக்கும் சுற்றறிக்கை அனுப்பப்பட்டது. பல்வேறு கல்லூரிகளிலிருந்து வந்த பதில்கள் கல்லூரித் தமிழ் குழுவினருக்கு மிகவும் உற்சாகமூட்டக் கூடியவை களாக இருக்கின்றன. தமிழில் பாடங்களை நடத்துவதற்கு ஆசிரியர்கள் ஊக்கம் காட்டியிருக்கின்றனர். ஓரளவேனும் தயக்கம் இருக்கக் கூடும் என்று நினைத்த குழுவினருக்கு இந்த மகிழ்ச்சியான முடிவு எதிர்பாராததாக அமைந்தது” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள் அக்கறையோடு இதை வரவேற்கிறார்கள் என்பதற்கு இதை விட வேறு என்ன சான்று வேண்டும்? கலைச் சொற்கள் கிடைக்கவில்லையா? தமிழ் பயிற்சி மொழியை, ஆர்வத்தோடு பரப்ப கலைச் சொற்கள் கிடைக்காமல் போய் விட்டனவா? அதுபற்றியும் திரு. தாமோ தரன் அவர்கள் இந்த அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். “கல்லூரித் தமிழ்க் குழுவினரின் முதல் கவனம் கலைச் சொல் லாக்கத்தில்தான் சென்றது. கல்லூரிகளில் இருந்தும் கல்வி நிபுணர்களிடமிருந்தும் பட்டியல்கள் உரிய காலத்தில் திரும்பி வந்தன. அனுபவமும் ஆராய்ச்சியும் கொண்ட கல்வி நிபுணர் கள் தங்கள் கருத்துக்களையும் திருத்தங்களையும் தெளிவாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். கல்வித் துறையில் ஈடுபட்டுள்ள பெரு மக்கள் இவ்வாறு ஒத்துழைத்த செயல், குழுவினருக்கு மிகவும் ஊக்கம் ஊட்டுவதாக இருந்தது” என்று கூறியிருக்கிறார்கள். பிறகு என்ன வேண்டும்? அப்படிக்கிடைத்த கலைச் சொற் களைப் பரப்ப வழியில்லாமல் போய் விட்டதா? அதற்கும்

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1st April 1963]

பதில் தருகிறார். “இவ்வாறு முடிவு செய்யப்பட்ட கலைச் சொற்களை ஒன்று சேர்த்து சென்னையில் உள்ள அரசாங்க அச்சுக் கூடமும், கோவை கலைக் கதிர் அச்சுக்கூடமும், 14 பட்டியல்களை மூன்றே வாரங்களில் அச்சிட்டுக் கொடுத்தன” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். பிறகு என்ன? பாட நூல் வெளியிட கலைச் சொற்கள் அமைய வழி காணவில்லையா? “பாட நூல்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்காக ஒவ்வொரு பாடத்திற்கும், ஒவ்வொரு குழு நியமிக்கப்பட்டது. இந்தக் குழுக்கள் தகுந்த பாட நூல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து தெரிவித்தது. முதலாண்டில் புத்தகங்களுக்கு அதிக கிராக்கி இருக்கமுடியாது என்பதால் பிரசுரகர்த்தாக்கள் தயக்கம் காட்டினர். 1963-ல் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் தமிழ் பயிற்சி மொழி ஆகும்போது புத்தகங்களுக்கு நல்ல கிராக்கி இருக்குமென்று குழு உறுதி கூறியது”. புத்தகங்களை வெளியிட்டார்களா? இடையில் ஒன்று சொல்லப்படுகிறது. லண்டன் போன்ற நகரங்களில் உள்ள இந்திய நாட்டு பிரசுரகர்த்தாக்கள் பிரதிநிதிகள் காட்டிய தாமதத்தால் மொழி பெயர்ப்பிற்கான உரிமை கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. அது பற்றி கூறும்போதும், “மொழி பெயர்ப்பு உரிமை பெறுவதற்கு சில நூல்களுக்குத் தாமதம் ஏற்பட்டது. ஆனால், இப்படி நேர்ந்து விட்டால் என்ன செய்யலாம் என்று ஒரு மாற்றுத் திட்டத்தை குழு முதலிலேயே எண்ணி வைத்திருந்தது. அதன்படி அந்தந்தப் பாடத்தில் சிறந்த புலமையும் தெளிவும் கொண்ட நிபுணரைத் தேர்ந்தெடுத்து தமிழில் புத்தகம் எழுதச் செய்வது என்று முடிவாயிற்று. குழுவின முயற்சி வீண் போகவில்லை. வெளியிடுவோரும் நூல் ஆசிரியர்களும் காட்டுகின்ற ஆர்வத்தை பார்க்கும்போதும் அரசாங்க ஆதரவையும் தாராள மனப்பாங்கையும் காணும்போதும், ஜன் மாதத்துக்குள் சிறந்த நூல்களை வெளியிடுவதில் வெற்றி காணமுடியும்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். 1960 ஜூனுக்குள் நூல்கள் வெளியிடுவதில் வெற்றி காணலாம் என்று கூறியிருப்பதுபோல் நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றனவா? 52 புத்தகங்களின் பட்டியல் என்னிடம் இருக்கிறது. பொருளாதாரம், பொது அறிவியல், வரலாறு, இந்திய அரசியல் அமைப்பு . . . இன்ன பிற 52 நூல்களின் பட்டியல் என்னிடம் இருக்கிறது. 1961-62-இல் அரசாங்கச் செலவில் 57,883 ரூபாய் செலவில் 37 புத்தகங்கள் தயாராயிருக்கின்றன. ஆக கலைச்சொற்கள் இல்லாமையினால் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாகப் பரப்ப இயலவில்லை என்று சொல்வது சரியான காரணமாகாது. செயல் நிலை அறிக்கை கடைசியாக ஒன்று குறிப்பிடுகிறது. நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் பேச்சிலே குறிப்பிட்ட வாசகத்திற்கான பதில்தான் அது. ‘சிக்கல்கள் அதிகம் இருக்கின்றன, பிரச்சனைகள் அதிகம் இருக்கின்றன, நிறைவேற்ற முடியவில்லை’ என்று அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். 1960-ஆம் ஆண்டில் கல்லூரிக் தமிழ்க் குழு செயல் நிலை அறிக்கையில்—

“பல்கலைக் கழகப் போதனை மொழியாகத் தமிழை ஆக் குவதில் உள்ள பிரச்சனைகளையும் சர்க்கார் அறியாமல் இல்லை, சிக்கல்களை நினைத்துக் கொண்டிருந்து செயலிலே தளர்ந்தால்

1st April 1963] [திரு. மு. கருணாநிதி]

குடியாட்சித் தத்துவம் வெறும் ஏட்டுச் சரைக்காய் ஆகி விடும். மேலும் ஆக்கச் சிந்தனை வளர்வதற்கு இந்நாட்டு மக்களுக்கு என்றுமே வாய்ப்பு ஏற்பட முடியாமல் போய் விடும்” என்று அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இவ்வளவுக்கும் பிறகு செயல் நிலைக் குழுவினுடைய தலைவர் ‘சிக்கல்களைப் பற்றி கவலைப் படாதீர்கள், குடியாட்சித் தத்துவத்தை உணருங்கள்’ என்று சொன்ன பிறகும் கூட, தளரா உள்ளம் படைத்த நம்முடைய அமைச்சர் பெருந்தகை இதிலே தயக்கம் காட்டுவானேன்? உள்ளபடியே செயல் முறையிலே ஏற்பட்ட தயக்கமாகக் கருதவில்லை. சிந்தனையிலே ஏற்பட்ட தயக்கமாகத்தான் நான் அதை கருதுகிறேன்.

அன்றைக்கு ‘இரண்டு அமைச்சர்களுக்குள்ளேயே போராட்டம்’ என்று குறிப்பிட்ட போது, ‘எங்களுக்குள்ளேயே போராட்டத்தை மூட்டிவிட விரும்புகிறீர்களா? அதைக் கொஞ்சம் விளக்குங்கள்’ என்று கனம் உறுப்பினர் புலவர் கோவிந்தன் அவர்களைப் பார்த்து அமைச்சர் அவர்கள் கேட்டார்கள். நான் அதை விளக்க விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய பழைய கல்வி அமைச்சராக இருந்த திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் இந்த மன்றத்தில்தான் விராவேசத் துடன் பேசினார்கள்.

“என்றாவது ஒரு காலத்தில் இந்த மாநிலத்திலுள்ள பல் கலைக் கழகங்களில் ஏதாவதொன்றில் ஆங்கிலம் போதனா மொழியாக இல்லாமல் போகுமேயானால் அந்த இடம் தமிழ் மொழிக்குக் கிடைக்குமே தவிர இந்திக்கு அல்ல என்பதை இந்த அரசாங்கம் திட்டவாட்டமாகக் கூற விரும்புகிறது” என்று பழைய கல்வி அமைச்சரவர்கள் இந்த மன்றத்திலே தான் வீரக் குரல் எழுப்பினார்கள். இப்படி வீர நெஞ்சத் தோடு

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: நானும் கல்வி அமைச்சர் பொறுப்பை ஏற்ற இரண்டு நாட்களுக்குள்ளாக இவ்வாறு வீர முழக்கம் செய்யாவிட்டாலும், இதை அப்படியே திட்டவாட்டமாகத் தெரிவித்தேன். தியாகராயக் கல்லூரியில் கல்லூரி ஆசிரியர்கள் மாநாட்டில் பேசும்போது நான் இதை நன்றாகச் சொன்னேன்.

திரு. மு. கருணாநிதி: இந்தி அளவிலே அதைக் கூறி இருக்கலாம். தமிழைப் பயிற்சிமொழி ஆக்கவேண்டுமென்று கூறவில்லை என்பதைக் குறித்து நான் வருத்தம் தெரிவிக்காமல் இருக்க முடியாது.

இன்றைய கல்வி அமைச்சர் அவர்களின் தயக்கத்திற்குக் கூறும் காரணங்களில் ஒன்றிரண்டை நாம் ஆராயவேண்டும்.

“பிராந்திய மொழிகளோடு ஆங்கில மொழியும் கல்லூரிகளில் பயிற்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக் குழுவினர் ஆலோசனை வழங்கி இருக்கிறார்கள். ஒரு சிலர் வற்புறுத்துவதுபோல் பல்கலைக் கழகத்தில்

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1st April 1963]

தமிழ் மட்டும் பயிற்சி மொழியாக இருந்தால் மாணவர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள்”. இது நம்முடைய அமைச்சர் அவர்களின் திருக்கரத்தால் எழுதப்பட்ட வாசகங்கள். ‘பயிற்சி மொழிப் பிரச்சனை’ என்ற பெயரால் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியினுடைய வெளியீடாக வந்திருக்கும் புத்தகத்தில்தான் அவர் இப்படிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இதற்கு உடனடியாகப் பதிலை இன்றைய கல்வி அமைச்சருக்கு அன்றைய கல்வி அமைச்சர் மூலமாகத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். “பயிற்சி மொழிப் பிரச்சனை” என்கிற இன்றைய கல்வி அமைச்சருடைய புத்தகமும், “தமிழால் முடியும்” என்கிற அன்றைய கல்வி அமைச்சருடைய புத்தகமும் இருக்கின்றன, இரண்டு புத்தகங்களையும் நான் இங்கே பேச வைக்க விரும்புகிறேன்.

இன்றைய கல்வி அமைச்சர் கூறிய அந்த வாசகத்திற்கு அன்றைய கல்வி அமைச்சர் தந்திருக்கும் பதில் என்ன?

“ஆங்கிலம் வளமுள்ள மொழி, உலகிலெல்லாம் வியாபித்துள்ள மொழி, ஆனால் நம்முடைய கல்வி பயனுள்ளதாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு மொழியையும் பயன் படக் கூடிய முறையிலே உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும், என்கிறபோது தாய் மொழியல்லாத ஒரு மொழி இருக்கிறவரையில் கருத்துக்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. சிந்தனை சக்தி வளர்ச்சி ஏற்படாது. அந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது ஆங்கிலத்திற்கு இடமில்லை. வட்டார மொழிதான் போதனை மொழியாக அமையவேண்டுமென்பதில் யாருக்கும் அபிப்பிராயபேதம் இருக்க இடமில்லை” என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

அடுத்து இன்றைய கல்வி அமைச்சர் இன்னொரு இடத்தில் “ஒரு சிலர் வற்புறுத்துவது போல் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் மட்டும் பயிற்சி மொழியாக இருந்தால் தேசிய ஒருமைப்பாடு பாதிக்கப்படும் . . . பல்கலைக் கழகங்கள் எல்லாம் தனித் தனி ஸ்தாபனங்கள் ஆகி பிரிவு மனப்பான்மை வளர இடம் ஏற்பட்டு விடும்” என்று ‘பயிற்சி மொழிப் பிரச்சனை’ என்கிற புத்தகத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

அன்றைய கல்வி அமைச்சர்—“சர்வகலாசாலை போதனை மொழி பற்றி அகில இந்திய ரீதியிலும் சிந்திக்கப்பட்டது. சர்வ தேச மொழி என்ற முன்றயில் ஆங்கிலத்தை ஒரு மொழியாகக் கற்பது அவசியம் என உணரப்பட்டாலும், ஆங்கிலத்தில் பாடங்களைப் போதிப்பது கூடாது” என்று ‘தமிழால் முடியும்’ என்கின்ற புத்தகத்தில் கூறி இருக்கிறார்.

இன்றைய கல்வி அமைச்சர் என்ன கூறுகிறார்?

உலகில் உள்ள எல்லா நாடுகளும் தங்களுடைய நாட்டுக் குழந்தைகளுக்கு அந்தந்த நாட்டுத் தாய்மொழியுடன் பிற மொழிகளையும் கற்றுத் தருகிறார்கள். எகிப்து நாட்டில் அராபிய மொழியுடன் ஆங்கிலம் கற்றுத் தரப்படுகிறது. ரஷ்ய

1st April 1963] [திரு. மு. கருணாநிதி]

நாட்டில் பல பிரதேசங்களில் ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் பார்க்கும் போது தமிழ் நாட்டில் மொழிப் பிரச்சனை அர்த்தமற்றது என்றே தோன்றும்,” என்று கூறியிருக்கிறார்.

இதற்கு அன்றைய கல்வி அமைச்சர் கூறுவதென்ன?

“உலகில் உள்ள எந்த நாடுகளைப் பார்த்தாலும், அவரவர்களுடைய மொழியிலே பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும்போது, ஆங்கில மொழியையும் கூடவே கற்றுக் கொள்ள முடியும் என்று ஏற்படுகிறது. ஆங்கிலத்தைப் போதான மொழியாக இல்லாமலே கற்றுக் கொள்ள முடியும் என்பதை அவர்கள் நிரூபித்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய குழந்தைகளுக்கு அறிவுக் குறைவா? திறமைக் குறைவா? என்று தான் தான் கேட்கிறேன்”. என்று அன்றைய கல்வி அமைச்சர் இன்றைய கல்வி அமைச்சரைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்.

‘பரீட்சார்த்தமாகக் கோவையில் தமிழைக் கல்லூரிப் பயிற்சி மொழியாக்கும் திட்டத்திற்குப் போதிய மாணவர்கள் வரவில்லை’ என்பது இன்றைய கல்வி அமைச்சரவர்களுடைய வாதம். இன்றைய கல்வி அமைச்சருடைய இந்த வாதத்தை, அன்றைய கல்வி அமைச்சர் எப்படித் தீர்த்து வைக்கிறார்?

“இப்பொழுது நாம் தமிழ் மொழியை ஆட்சி மொழியாக ஆக்கி, சட்டம் வகுத்து அது ஆட்சி மொழி ஆகிக் கொண்டும் வருகிறது, கூடிய சீக்கிரம் எல்லா விவகாரங்களும் இங்கு தமிழிலேயே நடக்கும். அப்படியிருக்கும் போது ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் இந்த நிர்வாகத்தை எப்படி நடத்த முடியும்? முடியாது. ஆகவே தமிழ் படித்தவர்களுக்குத்தான் உத்தியோகத்தில் முதல் இடம் கொடுக்கப் போகிறோம் என்றால், தானாகவே இதற்கு முக்கியத்துவம் வந்து விடும்” என்று அன்றைய கல்வி அமைச்சர் அருமையாகப் பதில் சொல்கிறார்.

இன்றைய கல்வி அமைச்சர் “நக்கீரர், திருமுருகாற்றுப் படையில், ‘தமிழகம் உவப்ப, பாரதம் உவப்ப’ என்று கூறவில்லை. ‘உலகம் உவப்ப’ என்று தெளிவாக்கியதின் மூலம் அவருடைய உலகக் கண்ணோட்டத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்” என்று சொல்கிறார்.

இதற்கு அன்றைய கல்வி அமைச்சர்—

“மொழியைப் பற்றிப் பேசும்போது—உலகத்தைப்பற்றிப் பேசியவர்கள், நாட்டை மறந்து விட்டார்கள், நாட்டைப் பற்றிப் பேசியவர்கள் உலகத்தை மறந்துவிட்டார்கள் என்பது என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம்” என்று கூறியிருக்கிறார்.

இதை நான் எடுத்துச் சொல்வதற்குக் காரணம், “பயிற்சி மொழிப் பிரச்சனை” என்ற பெயரில் நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் வெளியிட்டிருக்கும் புத்தகத்தில் சில கருத்துக்களைக் கூறியிருக்கிறார்கள் என்பதற்காகத்தான். உள்ளபடியே சட்ட மன்றத்தில் அவரைக் காணும் நேரத்தில் மென்மையான குரலில், சில நேரங்களில் எதிர்க் கட்சிகளைக் குத்த வேண்டுமென்பதற்காக உபயோகிக்கும் சில வார்த்தைகளைத் தவிர,

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1st April 1963]

அத்தனை வார்த்தைகளும் தென்றலாக விழும். அப்படிப்பட்ட கல்வி அமைச்சரை இங்கே சந்தித்திருக்கிறேன். ஆனால், 'பயிற்சி மொழிப் பிரச்சனையில்' சந்தித்திருக்கிற கல்வி அமைச்சராக இருக்கிற அவர் மிக மிக முரட்டுத்தனம் வாய்ந்த கல்வி அமைச்சராக இருக்கிறார். (எதிர்க்கட்சித் தரப்பில் ஆரவாரம்).

சட்டமன்றத்திலே சொல்லும் நேரத்தில் என்னென்ன மொழிதான் இங்கே அனுமதிக்கப்படலாம். எந்த அளவுக்கு நாகரிகமாகத் தாக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். ஆனால், நான் அவருடைய இந்தப் புத்தகத்திலே தேடி எடுத்த வார்த்தைகளைச் சொல்கிறேன். தமிழை போதனா மொழி ஆக்கவேண்டுமென்று வலியுறுத்துகிற கட்சியைப் பற்றி அவர் குறிப்பிட்டிருக்கும் வாசகங்கள் என்ன? 'வழி இல்லாதவர்கள்', 'இழிதகையாளர்', 'மூடத்தனம் கொண்டவர்', 'மாமேதையர்', 'பேதைகள்', 'தேம்பி அழும் திருக்கூட்டத்தார்' என்கிற இத்தகைய வாசகங்கள் வெட்கக்கேடான நிலைமையை உண்டாக்கியிருக்கின்றன. எதிரே காணும் நேரத்தில் மென்மையாகவும், மிருதுவாகவும் பழகிக் கொண்டிருக்கும் நம்முடைய கல்வி அமைச்சரா அப்படி எழுதினார் என்று நாங்கள் வியப்படையும் அளவுக்கு அந்த நூலில் இத்தகைய வாசகங்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. சோஷலிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும், தமிழரசுக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும், கம்யூனிஸ்டிக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், தமிழை போதனா மொழி ஆக்கவேண்டுமென்று கல்வி அமைச்சருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார்கள். அந்தக் கடிதத்தில் இரண்டொரு இடங்களில் பிழைகள் இருந்தன. அந்தக் கடிதத்தைப் புத்தகத்தில் எடுத்துப் போட்டு 'ஒழுங்காகத் தமிழில் கடிதம் எழுதத் தெரியாதவர்கள், தமிழ் போதனா மொழியைப் பற்றிப் பேசுவதா?' என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அதற்குக் கோபமா படுவது? இந்த நிலைமை இருக்கிறதே என்று வருத்தம் அல்லவா படவேண்டும்? இப்படிப்பட்ட கடிதங்கள் எழுதப்படுகிற நிலைமை இருக்கிறதே, தமிழுக்குச் சரியான ஆக்கமும் ஊக்கமும் கொடுக்கப்படவில்லையே என்று வருத்தம் அல்லவா பட்டிருக்கவேண்டும்? இப்படியா புத்தகத்தில் போட்டு உலகத்திற்குக் காட்டுவது 'எங்களுடைய தமிழின் இழிநிலையைப் பார், தமிழ் தாழ்ந்து கிடக்கும் கோரத்தைப் பார்' என்று உலகத்திற்கு எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பவர்கள் எழுதிய அந்தப் புத்தகத்திலாவது பிழை இல்லாமல் இருக்கிறதா? 'தெய்வீகம்' என்பதற்கு 'தெய்வீகம்' என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் போல 'உலக வழக்கு' என்பதற்கு 'உலகவாழ்க்கை' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. அதற்காக "இந்தப் புத்தகத்தை எழுதியவருக்குத் தமிழ் அறிவு இருக்கிறதா?" என்று கேட்டு விடுவது? அந்தக் கடிதத்திலே வந்த பிழையைக் காட்டுவதற்கு, மந்திரியினுடைய மனதிலே இருக்கும் பிழைகளைச் சேர்த்து, 'உங்களுக்குத் தமிழை வளர்க்க என்ன யோக்கியதை

1st April 1963]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

இருக்கிறது?’ என்று கேட்கும் முறையில் ‘மூடத்தனம்’, ‘இழிதகையாளர்’ என்றெல்லாம் மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது உள்ளபடியே என் போன்றவர்களுடைய உள்ளத்திலே மிகுந்த வேதனையை அளித்திருக்கிறது என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது.

கடைசியாக, நான் இங்கே கொடுத்திருக்கும் திருத்தத்தைப் பற்றி ஓரிரு வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். இந்தி மொழியில், அதாவது இரண்டாவது மொழியில், இந்தி அல்லது இந்திய மொழிகளில் ஒன்று என்ற பகுதியில் பொதுத் தேர்வு இருத்தல் ஆகாது என்ற திருத்தத்தை நான் இங்கே கொடுத்திருக்கிறேன். அதை வலியுறுத்தவும் போகிறேன். அந்தத் திருத்தத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் நேரத்தில் திரு. மணி மொழியார், பேசும்போது ‘இந்தியிலே பரீட்சை வேண்டாமென்று சொல்கிறீர்களே, சரித்திரத்திலே புவியியலிலே பரீட்சை வேண்டுமென்கிறீர்களே, என்ன அர்த்தம்?’ என்று அமைச்சர் அவர்கள் கேட்டார்கள். நான் அப்போது குறிக்கிவது முறையல்ல. இப்போது அதற்குப் பதில் சொல்ல விரும்புகிறேன். ‘ஆறு வயது பெண்ணுக்கும் அறுபது வயதுக் கிழவனுக்கும் திருமணம் வேண்டாம்’ என்றால் உடனே அப்படித் திருமணம் வேண்டாமென்று சொன்ன வீணைப் பார்த்து, ஒரு வாலிபமான பையனுக்கும், யவ்வளமான மங்கைக்கும், திருமணம் நடைபெறும் நேரத்தில், ‘அன்றைக்கு ஆறு வயதுப் பெண்ணுக்கும், அறுபது வயது கிழவனுக்கும் திருமணம் வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டு இப்போது மாத்திரம் எப்படி ஒத்துக்கொள்கிறாய்’ என்று கேட்பது? (சிரிப்பு)

இந்திப் பரீட்சை கிடையாது என்று நீங்கள் முதலில் சொன்னீர்களே, கனம் சபாநாயகர் மூலமாக நான் கனம் கல்வி அமைச்சரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்படிச் சொன்ன நேரத்தில் எல்லாப் பாடங்களுக்கும் பரீட்சையை எடுத்துவிட்டா சொன்னீர்கள்? எந்தப் பாடத்திற்கும் பரீட்சை கிடையாது, இந்திக்கும் கிடையாது என்று சொன்னீர்கள்? மத்திய அமைச்சர் லால்பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் டில்லி ராஜ்ய சபா மன்றத்தில், ‘என்ன காரணம் பற்றியோ தமிழ் நாட்டில் இந்திப் பரீட்சையை எடுத்து விட்டார்கள்’ என்று கோபத்தோடு குசகமாக எடுத்துக்காட்டி, ‘இது தேசிய ஒருமைப் பாடு தீர்மானத்திற்கு ஒத்தது அல்ல, அதற்கு முரணானது’ என்று சுட்டிக் காட்டிய பிறகு, நமது அமைச்சர் பெருந்தகை அவர்கள் இங்கே நிருபர்களுிடத்தில் பேசியபோது வீரத்துடன் பதில் சொன்னார்கள். என்ன சொன்னார்கள்? இந்திப் பரீட்சை கிடையாது என்று சொன்னார்கள். அதற்காகப் பாராட்டுதலை இந்த மன்றத்தில் பெற்றார்கள். இந்திப் பரீட்சை கிடையாது என்று கூறிய அவர், அதற்கு முன்பு பத்திரிகை நிருபர்களைக் கண்டு பேசிய நேரத்திலே இந்திப் பரீட்சை கூடாது என்பதற்குச் சில நல்ல பல காரணங்களை

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1st April 1963]

எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார். “இரண்டாவது பாகத்தில் மொழிப் பரீட்சை வேண்டாமென்று செய்ததற்குக் காரணம் முக்கியமானது, இந்தப் பரீட்சையில் குறைந்த பட்ச மார்க் வாங்க வேண்டுமென்று விதி கிடையாது. அந்த விதி செய்த பிறகு பரீட்சைக்குச் செல்லும் மாணவன் அந்தப் பரீட்சையில் ஒன்றுமே எழுதாமல் வெறும் காகிதத்தை மடித்துக் கொடுத்து விட்டுப் போகிறான். இது அந்த மொழியை அவமதிப்பதாகும். இம்மாதிரியான பரீட்சை கேலிக் கூத்து வேண்டாம் என்றுதான் பரீட்சை ரத்து செய்யப்பட்டது. இம்முறை புதிதல்ல; முன்பு படிக்கும்போது ‘பி’ க்ளூப் பாடத் திட்டம் இருந்தது; அதில் பரீட்சை கிடையாது” என்றெல்லாம் ஆதாரங்களை தேடி, அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்தார் நிருபர்களிடத்தில். அதுமாத்திரமல்லாமல் ஜனவரி மாதம் 7-ம் தேதி நிருபர்களுக்கு அளித்த பேட்டியில் “இந்தப் பரீட்சையில் தேறுவதற்காகக் குறைந்தபட்ச மார்க் இருக்கவேண்டும் என்பது தமது சொந்த கருத்து என்றும், அவ்வாறு குறைந்தபட்ச மார்க் நிர்ணயித்தால் பின்வழியாக இந்தியைப் புகுத்த சர்க்கார் முயற்சிப்பதாக ஆட்சேபம் கிளம்பும் என்றும், தற்சமயம் சர்ச்சை எதுவும் தோற்றுவிக்கத் தாம் விரும்பவில்லையென்றும் ஆகவே இந்தப் பரீட்சையைக் கைவிடுவது பொருத்தமானது என்றும் பத்தவத்சலம் குறிப்பிட்டார்” என்று பத்திரிகைகளில் வந்திருக்கிறது. பிறகு ஏன் இப்போது சர்ச்சையைக் கிளப்புகிறார்கள்? லால் பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் அங்கே சர்ச்சையைக் கிளப்பிய பிறகு, அதை மூடி மறைக்க வேண்டிய நிலைமைக்கு, குழப்பத்தைத் தீர்க்க வேண்டிய நிலைக்கு அத்தகைய நெருக்கடிக்கு ஆளாக்கப்பட்டார்களா? அந்தக் குழுவில் அமர்ந்து வலுவூட்டிய பெரியவர்களுள் மிக முக்கியமானவர்கள், டாக்டர் ஏ. எல். முதலியார் அவர்களிடம் ஜனவரி 13-ல் நிருபர்கள் பேட்டி கண்டபோது, அவரும் சொல்லியிருக்கிறார், இரண்டாவது பிரிவு மொழியில் பரீட்சை நடத்தும் திட்டம் கைவிடப்பட்டது பற்றி கேட்கப்பட்டபோது அவரும் சொன்னார், “குறைந்தபட்ச தரம் இருந்து வருவதுதான் பிரச்சனை. இல்லை யேல் பரீட்சைகள் வெறும் ஏமாற்று வித்தைதான். முன்பெல்லாம் ‘க்ளூப்’ பாடங்களில் பரீட்சைகள் எதுவும் நடந்தது இல்லை” என்று தான் அவரும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். கடைசியாகச் சொல்லுவேன், அமைச்சர் அவர்கள் பரீட்சை வைப்பதற்குக் காரணங்களை வலியுறுத்தும்போது பரீட்சையில் தேறியவர்கள், நல்ல எண் எடுத்தவர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் இருக்கிறது. ஆகவே பரீட்சை இருந்தால்தானே நல்ல எண்களை எடுத்து ஸ்காலர்ஷிப் பெற முடியும்? என்று அவர்கள் கேட்டார்கள். இதுவே இந்தியைத் திணிப்பதற்கு மத்திய சர்க்காரால் நடத்தப்படுகிற ஒரு மறைமுகமான தூண்டுகோல் அல்லவா? அதைப்பற்றி யோசித்துப் பார்க்க வேண்டாமா? நாம் அந்தத் தூண்டுகோலுக்கு பலியாக வேண்டுமா? இதன் மூலமாக இந்தி திணிக்கப்படவில்லை என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா? மறைமுகமாகத் திணிப்ப

1st April 1963]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

தற்கு இதுவும் ஒரு வழி இல்லையா? வேறு மாநிலங்களில் இந்தி கட்டாயமாக இருக்கிறது, இங்கே அப்படிக்கட்டாயம் இல்லை என்று கூறினால் அம்மாதிரியாக இருக்கக் கூடிய நிலைமைக்குக் காரணம் யார்? 1937-ம் ஆண்டு முதல் நடைபெற்று வருகிற இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் விளைவாகவும், இயக்கம் கொண்ட போர்க்கோலமும், இரண்டு மூன்று பேர்கள் பிணமாக ஆனதும், தாய்மார்கள் காராக்கிருகத்தில் தொல்லைகள் அனுபவித்ததையும் மறந்து விட முடியுமா? அந்தப் போராட்டங்களின் விளைவுகளையும் பொருட்படுத்தாமல் இப்போது மறைமுகமாக இந்தி திணிக்கப்படுகிறது. நமது குடியரசுத் தலைவர் மதிப்புக்குரிய டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் கல்கத்தாவில் ஜனவரி 20-ல் நிகல்பாரத வங்க பாஷா பிரச்சார சமீதியின் புதுக் கட்டடத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டியபோது குறிப்பிட்டிருக்கிறார், “இந்தியைப் பரப்ப இப்போது முயற்சி செய்யப்படுவதால் அதன் எதிர்காலம் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டியதில்லை. இந்தி பேசப்படாத பிரதேசங்களிலும் ஹைஸ்கூலில் இந்தி கட்டாயமாகப் போதிக்கப்படுகிறது. துளசிதாசர், மீராபாய் நூல்களைப் பரப்பினால் மேலும் இந்தி பரவும்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆகவே இந்தியைப் பரப்புவதற்கான மறைமுக முயற்சிகள் நாட்டிலே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. அதற்குத் துணை போக வேண்டும் என்று ஹிந்தியில் பரீட்சை வைப்பது, நல்ல எண் எடுக்கவேண்டுமென்று சொல்வது, மாடரேஷன் என்றெல்லாம் மழுப்புவது அத்தனையும் மறைமுகமாக ஹிந்தியைத் திணிக்க நீங்கள் போகிற துணையே அல்லாமல் வேறு அல்ல.

கடைசியாகக் கேட்டுக்கொள்வோம், நமது கல்வி அமைச்சரை எல்லா மாநிலங்களிலும் இருக்கிற அமைச்சர்கள் வயதோடு ஒப்பிடும்போது, அறிவோடு ஒப்பிடும்போது, அனுபவத்தோடு ஒப்பிடும்போது, தியாக உள்ளத்தோடு ஒப்பிடும்போது அவர்களிலே யாருக்கும் தாழ்ந்த கல்வி அமைச்சர் இல்லை; உங்கள் குரலை உயர்ந்த குரலாக ஆக்கிக் கொண்டு, மத்திய அமைச்சர் திரு. லால் பகதூர் சாஸ்திரி அவர்களுடைய குரலை மங்க அடிக்கிற விதத்தில் கிளப்பி, இந்திப் பரீட்சை கிடையாது என்று சொல்லுவார்கள். அதற்கு அவர்கள் முடியாது என்று சொன்னால் மாண உணர்ச்சியோடு ராஜிநாமா செய்யப் போகிறோம் என்றாவது அறிவித்து விடுங்கள், அதுவே தக்க வழி, என்று கூறி உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. கோ. ராஜாராம்: மதிப்புக்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, அவை முன்னால் வைக்கப்பட்டிருக்கிற கல்வித் தொண்டைப் பற்றிய குறிப்பினை நான் ஆதரிக்கிறேன். இன்றைய தினம் இந்த மாநிலத்தில் ஆட்சி புரிகிற அரசு அதன் தலைமை—தலைமை ஏற்ற நாளிலே இந்த நாட்டு நிலைமை என்ன என்பதை இந்த நேரத்தில் ஒரு முறை சிந்தித்துப் பார்ப்பதும், ஒரு முறை திரும்பிப் பார்ப்பதும் நல்லது என்று கருதுகிறேன். இந்த நாட்டு மக்களுடைய அறிவுக் கண்களையெல்லாம் குருடாக்குகிற வகையில் கல்வித்

[திரு. கோ. ராஜாராம்]

[1st April 1963]

துறையில் ஒரு நிலை பிறந்தபோது, முதலை வாயில் சிக்கிய புராண கால கஜேந்திரனுக்கு மோட்சம் அளித்தது போல், இந்த நாட்டு மக்களுக்கு அறிவுத்துறையில் விமோசனம் தருவதாக, விடிவு காண்பதாக, ஒரு நல்ல தலைவரின் கீழ் நல்ல ஆட்சி பிறந்தது என்பதை யாரும் மறந்திருக்க முடியாது. அந்த ஆட்சியும், அந்தத் தலைமையும் நீடித்து நல்ல முறையில் இயங்குகிற நேரத்திலே இங்கே ஒரு கல்விக் கொள்கை உருவாகிறது என்றால், அந்தக் கல்விக் கொள்கை இந்த நாட்டு மக்கள் நலனில் அக்கறையோடும், இந்த நாட்டு மக்களுடைய நன்மையிலே நாட்டத்தோடும் திட்டப் பெற்ற திட்டமாக, வகுக்கப் பெற்ற கொள்கையாக இருக்க முடியுமே யன்றி, இந்த நாட்டு மக்களுக்கு கேடு விளைவிப்பதாக, தீங்கு பயப்பதாக இருக்க முடியாது என்று சாதாரணமாக தெளிவு உள்ளவர்கள் கூட புரிந்து கொள்வார்கள்—உணர்ந்து கொள்வார்கள். அந்த அடிப்படையிலே பின்னணியிலே இந்தக் கல்விக் கொள்கை பற்றிய குறிப்பினை, அணுகுகிற ஆராய்கிற நான் அதனை வரவேற்கிறேன்.

இன்றையக் கல்விக் கொள்கையில் மூன்று அம்சங்கள் முக்கியமான அம்சங்களாகும். உயர் நிலைப் பள்ளி அளவில் கல்வி பெறுகிற கால அளவை நிர்ணயிப்பது முதலாவது அம்சம். அந்த அம்சத்தைப் பொறுத்த வரையில் நாம் பழமைக்குத் திரும்பிச் செல்கிறோம். பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும் இயற்கை என்று சொன்னாலும் கூட பண்புள்ள பழமையில் புதுமை காண்பது பயனுள்ள பழமைக்கு திரும்பிச் செல்வதும் தவறல்ல என்பது மட்டுமல்ல சிறப்பான செயலுமாகும் என்ற வகையில் மாணவர்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும், கல்வித் துறைக்கும் பயன் அளிக்கக் கூடிய 11 ஆண்டு கால படிப்பு என்ற அந்தப் பழைய கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்வது வரவேற்கத் தகுந்தது என்று கூறிக் கொள்கிறேன். அதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிற நேரத்தில், கல்லூரியின் துழைவு வாயிலாக இருக்கிற புகுமுக வகுப்பு என்கிற மாணவர்களுக்கு இடர்மிகு வகுப்பையும் பழைய முறையில் தவிர்த்திருக்கலாம் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, பயிற்சி மொழிப் பிரச்சனை. அதுபற்றி பலவாறாகப் பேசப்பட்டது. குறிப்பாக நாங்கள் எல்லாம் தமிழுக்குப் பகைவர்கள் என்றும், சங்கம் வளர்த்த தமிழை, பாண்டியர்கள் மடியில் தவழ்ந்த தமிழை சீரிளமை திறங் குன்றாத் தமிழை, ஆர்வத்தோடு வளருந் தமிழை, கன்னித் தமிழை, தேனினும் இனிய தமிழை, கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்திற்கு முன் தோன்றி மூத்த குடிமொழிந்த தமிழைப் புறக்கணிப்பதாக, அலட்சியப்படுத்துவதாகக் கருதிக்கொண்டு சில கருத்துக்கள் இங்கே பரிமாறப்பட்டன. கல்லூரியில் தமிழ் மணம் கமழவேண்டும் என்ற ஆசைக்கு, எண்ணத்திற்கு நாங்கள் தடைகற்களாக இருப்பது போலக் கருத்துக்கள் வழங்கப்பட்டன. ஆனால் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன், கல்லூரியில் மட்டுமல்ல; இந்த மாநிலத்தில் மட்டுமல்ல; நாநிலமும் தமிழ் ஒலிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை எங்களுக்கு உண்டு. தேமதுரத் தமிழ் ஓசை உலகெங்கும் ஒலிக்கவேண்டும் என்று தேசியக் கவிவின் பாடலுக்கு மதிப்பு அளிக்கிறவர்கள் நாங்கள் ஆனால்

1st April 1963]

[திரு. கோ. ராஜாராம்]

இங்கே கல்வித் தொழிலில் பயிற்சி மொழி பற்றித் திட்டவட்டமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. எனக்கு முன்னால் பேசிய கனம் எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர் அவர்கள் இன்றையக் கல்வி அமைச்சரையும், அன்றையக் கல்வி அமைச்சரையும் பேச வைத்துப் பார்த்தார்கள்; இல்லை—மோத வைத்து வேடிக்கை பார்த்தார்கள், வேடிக்கை காட்டினார்கள். ஆனால் இங்கே தரப்பட்டிருக்கிற இந்த அறிக்கையிலே திட்ட வட்டமாக அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள், இன்றைய ஆட்சியின் இறுதி லட்சியம் கல்லூரியில் பயிற்சி மொழியாக தமிழை கொள்வது என்பதுதான் என்று. கல்லூரியில் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக அமைப்பதற்கான வாய்ப்பு வசதிகள் கல்லூரிகளில் ஏற்படுத்தத் தக்கமுறையில் இந்த ஆட்சி மேலும் சகல முயற்சிகளையும் செய்யும் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல, தனிப்பட்ட கல்லூரிகளில் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக வைக்க முன்வந்தால், அதற்கான உதவிகள் செய்யவும் அரசாங்கம் தயார் என்றும், இடைக்காலத்தில் மட்டுமே ஆங்கிலம் பயிற்சி மொழியாக இருக்கும் என்பதையும் அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனைப் படித்த பிறகும், வாதத்தை தவறான திசையில் திருப்புவது சரியாகாது. அரசியல் அறமாகாது.

முன்னரவது அம்சம் மும்மொழி கொள்கை. அதுபற்றி வேடிக்கையான கருத்துக்கள் வழங்கப்பட்டன. பாராளுமன்றத்திலே ஒலித்தது அதிகாரக் குரல் பணிந்துவிட்டது இங்கே அரசு என்றார்கள். கொள்கையிலே குழப்பம் என்றார்கள். இந்தி கட்டாயப் படுத்தப் படுகிறது—திணிக்கப்படுகிறது என்றார்கள். இன்னும் ஒரு படி மேலே போய் சிலர் “ஒடுகிறார்கள்—ஒளிகிறார்கள்—மறைகிறார்கள்” என்றெல்லாம் ஏதோ சட்டத்தின் கண்களுக்குத் தப்பி ஒடுகிற சமுதாய விரோதியை வர்ணிப்பதைப் போல நம்மை வர்ணித்தார்கள். மும்மொழி கொள்கையை ஆராய்கின்றபோது கட்டாயம்—திணிப்பு என்ற சொற்களுக்கு தேவை அவசியத்தை உணர்வதற்கான முகாந்திரம் கூட இல்லை.

இந்திப் பரிட்சை வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. யாருக்கு? இந்தி வேண்டுமென்ற மாணவர்களுக்கு. இந்தி வேண்டாத மாணவர்களுக்கு இப்போது இதனால் என்ன புது நஷ்டம் வந்து விட்டது? இந்தி வேண்டாமென்றால் யார் கட்டாயப் படுத்தப்படுகிறார்கள்? Hindi or any other Indian language என்று II Part-ல் தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தி வேண்டாம் கவின் மலை யாளம் கற்கப் போகிறேன் என்றால் கற்கட்டுமே—கனி தெலுங்கு தான் தேவையெனில் பயில்பட்டுமே’ கன்னடம் படிக்க விரும்பினால் படிக்கட்டுமே. எதற்கும் வாய்ப்பு—வசதி இருக்கிறது. மும்மொழித் திட்டம் தெளிவாக இருக்கிறது. எங்கே கட்டாயம்? எங்கே திணிப்பு? எங்கே குழப்பம்? குழப்பம் இங்கே இல்லை அது எங்கோ இருக்கிறது.

மும்மொழி கொள்கை பற்றி பேசுகின்ற போது இத்திட்டத்தினாலே “ஆட்சி ஆட்டங்கண்டு விடும்” என அனுதாபங் கலந்த எச்சரிக்கையை எதிர்க்கட்சி உறுப்பினரொருவர் அனுப்பினார்கள். அவருக்கேன் அத்தனை அக்கறை? ஆட்சி கல கலத்து விடுமோ—

12-30
p.m.

[திரு. கோ. ராஜாராம்]

[1st April 1963]

ஆட்டங்கண்டு விடுமோ என்று கவலைப்பட வேண்டியவர்கள் நாங்களல்லவா? என்றாலும் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள் வேன் அவர் கருதுவதைப் போல கையாலே கலைத்து விட இது மணல் வீடல்ல—காற்றடித்தால் குலைந்து விட அட்டையால் அமைத்த வீடு அல்ல மக்கள் ஆதரவெனும் மகத்தான சக்தி மீது உருவாகிய இந்த ஆட்சியை—ஆட்சி பீடத்தின் சிறிய தூணைக் கூட அசைக்கின்ற வலிவு இந்த நாட்டிலே எந்த கட்சிக்குமில்லை எனக் கூறி அறிக்கையை வரவேற்று, வாய்ப்புக்கு நன்றி கூறி உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

திருமதி. டி. என். அனந்தநாயகி: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைக்கு நம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சபைமுன் வைத்திருக்கும் கல்வி அறிக்கை, வெறி உணர்ச்சிக்கு இடம் கொடாமல், ஆத்திரப்படாமல் ஆராயப்படவேண்டிய ஒரு அறிக்கை. ஏதோ எனக்கு முன்னால் பேசிய எதிர்க்கட்சி கனம் அங்கத்தினர்கள் ஏதாவது புதிய ஆலோசனைகள் சொல்லுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தோம். ஆனால், அவர்கள் எந்த ஆலோசனையையும் கூறவில்லை. ஆனால், கிராமப் புறங்களில் நடக்கும் காமன் பண்டிகை, அது போலல்லவா நடக்கிறது! நாம் அனுபவித்திருந்த தக்கபடி அவ்வப்போது சிற்சில மாறுதல்களைச் செய்ய வேண்டி இருக்கிறது. அதுதான் மக்கள் ஆட்சியில் முக்கிய தத்துவம் என்பதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்வார்கள். முன்பு சோஷல் ஸ்டீட்ஸ் பாடத்தை ஏற்படுத்தினோம். அப்படி ஏற்படுத்தும்போது, சில விளைவுகளை ஆலோசித்துச் செய்தோம்; ஆனால், ஏற்பட்ட விளைவுகள் வேறு விதத்தில் இருக்கின்றன என்பது புரிந்த உடனே, அதை இன்றைக்கு இரண்டாகப் பிரித்து, சரித்திரம், பூகோளம் என்று ஏற்படுத்துகிறோம். இது இந்த நாட்டு மக்களுடைய நலனுக்கு உகந்ததாக இருக்கும் என்ற எண்ணத்தில்தான் செய்யப் படுகிறது. வெறி உணர்ச்சிக்கும், ஆத்திரத்திற்கும் உட்படுகிறார்கள் சிலர். 10 ஆண்டுப் படிப்பு என்றால், 11 ஆண்டுப் பாடத்தை திணிக்கிறார்கள் என்கிறார்கள். 11 ஆண்டுகளை 10 ஆண்டுகளாகச் செய்ததில் என்ன தவறு? அப்படியே தவறுகள் இருந்தாலும் அதைச் சீர் செய்து கொள்ளலாம். ஆனால், அப்படி யெல்லாம் இந்தக் கொள்கையை ஆராயாமல், எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள், மக்களின் நலனில் அக்கறை இல்லாமல் ஏதேதோ பேசிக்கொண்டு போனார்கள். 11 ஆண்டு தேவை இல்லை யென்றால், அதைக் குறைத்துக் கொள்ளலாம். இரண்டு எலெக்டிவ்ஸ் வேண்டாம் என்றால், அதை ஆராமர ஆலோசித்து அவசியமானால் மாற்றிக்கொள்ளலாம். அதில் ஏன் வெறி உணர்ச்சி? சட்டசபைப் பொது மேடைகளாகப் பயன் படுத்திக் கொள்வது சரி இல்லை என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

இந்தி மறைமுகமாகத் திணிக்கப் படுகிறது என்று சொன்னார்கள். இந்திப் பரீட்சை எதற்காக என்று கேட்கிறார்கள். 600 மார்க்கில் குறைந்த மார்க்குகள் எடுக்கிற பையனுக்கு; எஸ்.எஸ்.எல்.சி. யைத்தாண்ட சிறிது உதவியாக இருக்கும் என்று இதைக் கட்டாயமாக ஏற்படுத்தாமல்; மாடரேஷனுக்கு என்று வைத்திருக்கிறார்கள். இதிலே எப்படித் திணிப்பு வரும்? எங்கே

1st April 1963]

[திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி]

கட்டாயம் இருக்கிறது? ஏதோ “இங்குள்ள அமைச்சர் டெல்லி அமைச்சருக்கு பயந்துவிட்டார்கள்” என்று ஒரு கனம் அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார். இதில் நாமாகவே யோசித்து நம் மாணவர்களுக்கு உகந்த முறையில், அதைக் கட்டாயமாக வைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை; விரும்புவோர்களுக்கு வாய்ப்பு அளிக்க வேண்டும், என்ற முறையில், மாடரேஷனுக்கு இருக்கட்டும் என்று அதை வைத்திருக்கிறோம். ‘மறைமுகமாக இந்தியைத் திரைக்கிரர்கள்’ ‘டெல்லி அமைச்சருக்குப் பயப்படுகிறார்கள்’ என்று சொல்கிறார்கள் என்றால் அது ஒன்றும் எதிர்க்கட்சிக்காரர்களுக்குப் புதிதல்ல. அவர்கள் அதை என்றைக்குமே புரிந்து கொண்டதில்லை. புரிந்துகொள்ள விரும்புவதும் இல்லை. இதைப் பிரசாரத்திற்காக வேண்டுமானால் அவர்கள் பயன் படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆனால், அதைத் தமிழ் உலகம் ஏற்றுக்கொள்ளாது.

பல கல்லூரிகளில் ஏன் தமிழ் பயிற்சி மொழியாக இல்லை என்று கேட்கிறார்கள். கலைக் கல்லூரிகளில் உள்ள ஆசிரியர்களைக் கொண்டு சில புத்தகங்களை எழுதச் செய்தோம். பையனுக்கும் ரூ. 30 உதவிச் சம்பளம் கொடுத்தோம். ஆனால், இவர்கள் கேட்பது எல்லாப் பாடங்களையும், எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் ஏன் தமிழிலேயே வைக்கவில்லை என்பது. தமிழைப் பரப்புவதில் நாங்கள் யாருக்கும் குறைந்த அக்கறை கொண்டவர்கள் அல்ல. ஆனால், அதைப் பரிசீலனை செய்து தகுதியும் சாதனங்களும் உள்ள இடங்களில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஆகச் செய்துகொண்டு வருகிறோம். அதை மக்கள் ஏற்கிறார்கள். மேலும், மாறுதல்களை மேற்கொள்ள வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டால், அதைக் கட்டாயம் செய்தே ஆகவேண்டும். தமிழிலே பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க கல்லூரிகள் முன்வந்தால், சலுகைகள் கொடுக்கிறோம். இன்னும் எவ்வளவோ புத்தகங்கள் தேவைப்படுகின்றன. கனம் அங்கத்தினர் திரு. கருணாநிதி தமிழ் சினிமாத் துறைகள் எழுதுவது போல, பொருளாதாரம், விஞ்ஞானம் முதலியவை பற்றியும் எழுதலாம். ஆனால் அவர்களுக்கு நேரமும் ஆர்வமும் கிடையாது. 52 ஆசிரியர்களைக் கொண்டு “ஹயுமானிடஸ்” வகையில், ஹிஸ்டரி, எகனமிக்ஸ் போன்ற பாடங்களில் புத்தகங்கள் எழுதி இருக்கிறார்கள். இன்னும் பல ஸப்ஜெக்ட்களிலும் எழுதியாக வேண்டும். இதிலே இன்னொரு சங்கடம் என்னவென்றால், பல ஸப்ஜெக்ட்களில் வெளிநாடுகளிலிருந்து ஸ்காலர்ஷிப்புகள் கிடைக்கின்றன. மாணவர்கள் பத்தில் ஒருவராக இருந்தாலும், மேற்படிப்புக்கு அன்னிய நாடுகளுக்குச் செல்லும் வாய்ப்பும் இருக்கிறது. அதையும் நாம் இழந்து விடக்கூடாது. எதிலுமே கட்டாயப் படுத்தினால் மக்கள் விரும்பமாட்டார்கள். தமிழிலே ஆர்வம் இருந்தாலும் எப்படியும் தமிழைக் கற்கமுடியும். நாங்கள் எல்லாம் ஆங்கிலத்தில் தான் பாடங்களைக் கற்கிறோம். எங்களுக்கு என்ன தமிழ் ஆர்வம் குறைந்து விட்டதா?

பயிற்சி மொழி மிக்க அவசியமானது. பல தமிழ் அன்பர்கள் “ழ” வுக்கும்; “ல” வுக்கும்; “ள” வுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாமல் எழுதுகிறார்கள். ஆகையினாலே அறிவு இருந்து விட்டால் மட்டும் போதாது. அறிவைத்தக்க ரீதியில் பயன் படுத்தவேண்டும்.

[திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி] [1st April 1963]

அந்த அளவுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அதுதான் வளர்ச்சி. தமிழை வளர்க்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருப்பதினால்தான், தமிழிலே அக்கறை இருப்பதினால் தான் தமிழில் பி. ஏ. படிக்கும் மாணவர்களுக்குப் பலவித சலுகைகள் காட்டப்படுகின்றன. ஐம்பத்து மூன்று ஆசிரியர்களை அழைத்து 'நீங்கள் புத்தகங்கள் எழுதுவதைக் கவனித்துக்கொண்டு வாருங்கள்' என்று உத்தரவு போடப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி எல்லாம் இருக்கும்போது இந்தக் கல்வித் திட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் ஏதோ ஒரு வெறியை ஓட்டி 'இது மிக தவறுதலான திட்டம்; இதைத் தமிழகம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது' என்றெல்லாம் சொல்லுவது பொருத்த மற்றது.

இந்தக் கல்வித் திட்டத்தில் இன்னும் ஒரு சில மாறுதல்கள் செய்துவிட்டால் இது மேலும் சிறப்பாக அமையும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இஸ்டரி, ஜாகராபி இவைகளைப் படித்தால் மட்டும் போதாது. அவைகளைப் பரீட்சை வரையிலும் கொண்டு போகவேண்டும். அந்தப் பாடங்களைப் படிப்பது மிக அவசியம். அப்படி இருக்கும்பொழுது அவைகளை பரீட்சை வரையிலும் கொண்டு வருவது மிகவும் அவசியம். ஒன்பதாவது வரையில் ஜெனரல் மாத்தைப் படித்துவிட்டு அதற்கு மேலே ஸ்பெஷல் மாத்ஸ் 10, 11-வது வகுப்புக்களில் படிப்பதற்கு வாய்ப்புக் கொடுத்து, ஆப்ஷனல் ஸப்ஜெக்ட்டாக எடுத்துக் கொள்ளும்படியாகச் செய்வது நல்ல கல்வித் திட்டமாக இருக்கும். இப்பொழுது 9, 10, 11-வது வகுப்புக்களில் பொது விஞ்ஞானமும், பொதுக் கணிதமும் கொண்டுவரப்படுகிறது. ஜெனரல் மாத்தை 9-வது வகுப்பில் நிறுத்திவிட்டு, 10, 11-வது வகுப்புக்களில் ஸ்பெஷல் மாத்ஸ் ஒரு ஆப்ஷனல் ஸப்ஜெக்ட்டாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். இப்பொழுது இரண்டு விருப்பப் பாடங்கள் வைத்திருப்பதை ஒரே விருப்பப் பாடமாக வைத்தால் நலம் என்று கருதுகிறேன். காரணம் பல உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் இவைகளைப் புகுத்துவது சிரமம். பல பள்ளிகளில் லெபாரடரி பெஸிலிடஸ் கிடையாது. இரண்டு விருப்பப் பாடங்களை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றால் இரண்டு பாடங்களைச் சேர்க்கும்பொழுது, காம்ப்ளேஷன் சரியாக இருக்காமல் போகலாம். கணக்கு, ஸயன்ஸ், ஸயன்ஸ்-கிளாஸிகல் லாங்குவேஜ்; ஹிஸ்டரி-ஸயன்ஸ் இப்படிக் கண்டபடி இரண்டு பாடங்களைச் சேர்த்து விட்டால் மேல் படிப்புக்குப் போகாத பிள்ளைகளுக்கு ஊருக்கு தகுந்த முறையில் பல பிரச்சனைகள் ஏற்படலாம். ஆகவே, ஒரே ஒரு விருப்பப் பாடமாக இருப்பது சிறந்தது. ஸயன்ஸ் படிக்கிறவர்கள், ஜெனரல் ஸயன்ஸை விட்டு விட்டு, ஸ்பெஷல் மாத்ஸ் 10, 11 வகுப்புக்களில் படிக்கலாம் என்று சொன்னால்கூட சாலச் சிறந்ததாக இருக்கும்.

இந்த மன்றத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய அறிக்கை விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல் எல்லா மக்களாலும் ஏற்கக்கூடிய ஒரு அறிக்கையாகும். நடுவிலே ஏற்பட்ட மாறுதல்களினால் படிப்பின் தரம் குறைந்துவிட்டது என்று பரவலான எண்ணம் இருந்ததினால், ஆர அமர யோசித்து, அந்த முறையைத் திருத்தி அமைக்க

1st April 1963] [திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி]

வேண்டுமென்று கருதி; ஆரம்பக் கல்வி, உயர் ஆரம்பக் கல்வி, உயர் நிலைக் கல்வி, பட்டப் படிப்பு என்ற முன்றியில் மிக அழகாக அமைத்திருக்கிறார்கள். எனக்கு முன்பு பேசிய கனம் அங்கத்தினர் திரு. தக்ஷிணமூர்த்தி கவுண்டர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல, இஷ்ட பாடத்தைத் தமிழிலே போதிப்பது என்றால், ஆதிலே சில சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. 'பெண்டுலம்' என்பதற்கு 'தொங்குபாரம்' என்றும் தமிழில் படித்துவிட்டு, பின்னால் மாணவர்கள் அது என்ன என்று புரியாமல் தவிக்க நேரிடுகிறது. இஷ்டபாடங்களை ஆங்கில மொழிச் சொற்களை வைத்தே சொல்லிக் கொடுப்பது நலமாகும். 'ஆலிங்ஸ்' என்பதற்கு 'அமிலம்' என்று படித்துவிட்டு, பின்னால் மேலே போகும்பொழுது துமிலமா; அமிலமா என்று தெரியாத அளவுக்கு திணறுகிறார்கள் மாணவர்கள். மாணவர்கள் படிப்பதற்கு வசதியாக இருக்க வேண்டுமே தவிர, மொழி வெறிக்கு இதை ஒரு சொக்கட்டான் காயாக வைத்து ஆடுவது தவறு. அரசாங்கம் தமிழை வளர்ப்பதற்கு எல்லா முயற்சிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது. அரசாங்கத்தினுடைய முயற்சியினால் தான் இன்றையதினம் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக விளங்குகிறது. வருங்கால சந்ததிகள் விதியோடு விளையாடுவதற்கு மொழி வெறியைப் பயன்படுத்திக்கொள்வது மிகத் தவறு. ஸயன்ஸ், மாத்ஸ் இப்படிப்பட்ட பாடங்களைப் போதிப்பதில் கூடியவரையில் ஆங்கிலச் சொற்களையே மேற்கொள்ளவேண்டும், இல்லையேல் ஆங்கிலத்தையே சொல்லித் தரவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் பி.யு.சி. படிப்பதற்கு சற்று எளிதாக இருக்கும், புரிந்து கொள்வதற்குச் சிரமம் இல்லாமல் இருக்கும். புரியாத வார்த்தைகளை கீழே படித்து விட்டு, அங்கே மேலே வருகிறபொழுது வேறு வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறார்கள். அப்பொழுது மாணவர்கள் திணறுகிறார்கள். ஒரு ஆண்டிலே பி.யு.ஸி. வகுப்பிலே அத்தனையும் புரிந்து கொண்டு பரீட்சை எழுதுவதற்கு மிகத் திணறுகிறார்கள். பி.யு.சி.-யில் நான்கு ஸப்ஜெக்ட் ஆப்ஷனலாக வைத்திருப்பதை மூன்றாகக் குறைத்து, இங்கே இரண்டு ஸப்ஜெக்ட்ஸ் எலெக்டிவாக வைத்திருப்பதை ஒன்றாகக் குறைத்து வேறு சில மாறுதல்களையும் இந்தக் கல்வித் திட்டத்தில் செய்துவிட்டால் 10 ஆண்டு காலத்திற்கு மட்டுமல்ல, 10 தலைமுறைக்குக்கூடத் தமிழகத்திற்கு நல்ல முறையில் பயன்படத் தக்க கல்வித் திட்டமாக அமையும், வருங்கால சந்ததிகள் வாழ்த்துவார்கள் என்று கூறி என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்: மதிப்பிற்குரிய சட்டமன்றத் துணைத்தலைவர் அவர்களே, கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்களால் இந்த மன்றத்தினுடைய ஆய்வுக்கு வைக்கப்பட்டுள்ள புதிய கல்வித் திட்ட அறிக்கை பற்றி சில கருத்துக்களைக்கூற விரும்புகிறேன். கல்வித் திட்டம் புதிய ஒரு உரு கொடுக்கப்பட்டு, இந்த மன்றத்தினுடைய கருத்துக்களை அறியவும் இந்த மன்றத்தின் முடிவுகளைத் தெரிந்து கொள்ளவும் ஆய்வுக்காக இந்த மன்றத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கல்வித் திட்டம் சென்ற 15 ஆண்டுக் காலமாக பல்வேறு மாறுதல்களுக்கு உட்பட்டிருக்கிறது

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1st April 1963]

என்பதை இந்த மன்றத்தில் இருக்கிற அனைவரும் நன்றாக உணர்வார்கள். நீண்ட நெடுங்காலமாக கல்வித் திட்டம் மெல்ல மெல்ல, மெல்ல தேவையையும், நிலைமையையும் ஒட்டி வளர்த்து கொண்டு வந்து சென்ற 15 ஆண்டுகாலத்தில் அமைச்சரவை மாறுகிற பொழுதெல்லாம் கல்வி அமைச்சர் மாறுகின்ற பொழுதெல்லாம், கல்வித் திட்டத்தில் மாறுதல் ஏற்பட்டுக்கொண்டு வருகின்றன. மாறுதல்கள் ஏற்படுத்துவது தவறு என்று எதிர்க் கட்சியைச் சார்ந்த நாங்கள் எடுத்துக் கூறவில்லை. மாறுதல்கள் ஏற்படுவது முற்போக்குக்கான அடையாளமாக இருப்பவைகள்தான்.

“பழையன கழிதலும் புதியன புதுதலும்
வழுவல கால வகையினுனே.”

என்று இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியனார் தெளிவுபட எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். காலம் செல்லச் செல்ல, கருத்துக்கள் வளர, வளர, தேவைகள் ஏற்பட, ஏற்பட அவைகளை ஒட்டி மாறுதல்கள் ஏற்படவேண்டியது இன்றியமையாத ஒன்றுதான். ஆனால், ஏற்படுகிற மாறுதல்கள் வளர்ச்சியை நோக்கி, முற்போக்கு நிலையை நோக்கி, இருக்கின்ற நிலைமையிலிருந்து வேறு ஒரு நல்ல நிலைமைக்கு இழுத்துச் செல்லுகிற நிலையை நோக்கி, ஏற்படக்கூடிய மாறுதல்களாக இருக்கவேண்டுமே ஒழிய, ஏற்படுகிற மாறுதல்கள் முன்னுக்கும், பின்னுக்கும் சென்று ஒரு குழப்ப நிலையை ஏற்படுத்தக்கூடிய மாறுதல்களாக இருந்தால், அது வருந்தத்தக்கது, கண்டிக்கத்தக்கது. *நேற்று முன்தான் பேசிய ஈரோட்டு நண்பர் அவர்கள் சொன்னதுபோல், தபிர் சிலுப்பும் ஆய்ச்சியருடைய கை போல் முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் திட்டம் போய்வருகிற காரணத்தினால், பல்வேறு குழப்பங்கள் ஏற்படுகின்றன. மாறுதல்கள் முற்போக்கு நிலையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தால், மாறுதல்களை வரவேற்பார்கள். ஒரு கல்வி அமைச்சர் வருகிறபொழுது ஒரு மாறுதல் ஏற்படுகிறது; மற்றொரு கல்வி அமைச்சர் வருகிறபொழுது மறுபடியும் பழைய நிலைக்குப் போகிறது; மற்றொரு கல்வி அமைச்சர் வருகிறபொழுது மீண்டும் வேறு ஒரு நிலைக்கு வருகிறது. மற்றொரு கல்வி அமைச்சர் வருகிறபொழுது மீண்டும் பழைய நிலைக்குப் போகிறது. அந்த வகையிலேதான் கல்வி அமைச்சர் திரு. குவினாசிலிங்க செட்டியார் காலத்திலிருந்து, பிறகு கல்வி அமைச்சராக இருந்த திரு. மாதவமேனன் காலத்திலும், பிறகு திரு. ஆச்சாரியார் காலத்திலும், பிறகு கனம் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் காலத்திலும், இப்பொழுது கல்வி அமைச்சராக இருக்கிற கனம் திரு. பக்தவத்சலம் அவர்கள் காலத்திலும் பல்வேறு மாறுதல்கள், அமைச்சர்கள் மாறுகிறபொழுதெல்லாம் ஏற்படுகிற நிலைமைகளைப் பார்க்கிறோம். மாறுதல்கள் தேவையேயில்லை, கூடாது என்பது எதிர்கட்சியினரின் கருத்து அல்ல. மாறுதல்கள் முற்போக்கு வளர்ச்சிக்கு அறிகுறியாக இருக்கிற நல்லதொரு நிலைக்கு இட்டுச் செல்கிற நிலையில் அமையவேண்டும் என்பதைத்தான் வற்புறுத்திக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த 15 ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட அனுபவத்தை ஒட்டி, இனிமேல் அடிக்கடி இப்படிப்பட்ட குழப்பம் ஏற்படாத நிலையை, அடிப்படையில் மாறுதல் ஏற்படாத நிலையைப் பெறவேண்டும் என்ற உணர்வில், இந்த மன்றத்தில்

1st April 1963]

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

அத்துணை பேர்களுக்கும் ஒன்று சேர்ந்து புதியதொரு கல்வித் திட்டம் உருவாக்குவதன் மூலம் இன்னும் சிலபல ஆண்டுகளுக்காவது மாறுதல் ஏற்படாத நிலையை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்ற நல்லுணர்வுக்கு வந்திருப்பது உள்ளபடியே வரவேற்கக்கூடிய ஒன்றாகும். அந்த அடிப்படையிலே இந்த மாறுதல் செய்யப் படுகிறது என்று கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துத் தெரிவிப்பதும் வரவேற்கத்தக்க ஒன்றுதான். ஆனால், இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிற நிலைமையில் குழப்பம் அத்தனையும் நீக்கப்பட்டு விட்டதா? சர்ச்சைக்கு இடம் இல்லாமல் ஆகிவிட்டதா? கருத்துக்கள் அத்தனையும் சீர்தெரியப்பட்டுவிட்டனவா என்று பார்த்தால், இன்னும் சர்ச்சைகளுக்கு, வாதங்களுக்கு இடம் வைக்கிற நிலைமையையும், சில பல குழப்பங்கள் இருக்கின்ற தன்மையையும் எதிர்க் கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள், குறிப்பாக திராவிட முன்னேற்றக் கழக உறுப்பினர்கள், இந்த மன்றத்தில் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். தேவையை ஒட்டி, கல்வி நிலைமையும், போக்குகளும், அதனுடைய கருத்துக்களும் மாறவேண்டிய நிலைமைகள்தான் இருக்கின்றன. வெள்ளையர் நாட்டை விட்டுச் சென்ற காலத்தில் அவர்கள் எத்தகைய கல்வி நிலையை வைத்துவிட்டுச் சென்றார்களோ, அதே கல்வி நிலையை மாறாமல் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தில் நான் எடுத்துச் சொல்லவில்லை. அதில் மாறுதல் வேண்டும். அப்படி ஏற்படுகின்ற மாறுதல் எதை நோக்கி இருக்கவேண்டுமென்றால், மக்கள் தேவையை நிறைவேற்றும் முறையில் அமைந்திருக்கிற ஒரு கல்வித் திட்டமாக இருக்கவேண்டும். பொதுவாக பெற்றிருக்கக்கூடிய அறிவு தங்களுடைய பயிற்சியையும் பழக்கத்தையும் பெருக்கச் செய்யவும், அவற்றின் மூலமாக வாழ்க்கையை நடத்த வழிவகை காண வேண்டும் என்ற வகையில் கல்வித்திட்டம் அமைய வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு மக்கள் இருக்கிறார்கள்.

ஆரம்பக் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில், அதிலே விருப்பத்திற்கோ வேறு பல வகை எண்ணங்களுக்கோ இடமில்லாத அளவுக்கு உலகில் வாழ எந்தெந்த அடிப்படையில் கருத்துக்களைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமோ, அந்த அடிப்படையில் கருத்துக்களைத் தெரிந்து, அறிவைப் பெறுகிற அளவுக்கு ஆரம்பக் கல்வி அமையவேண்டும். பிறகு, உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் கடைசி மூன்றாண்டுக் காலத்தில் தன்னை ஒரு துறைக்கு ஆயத்தப் படுத்திக்கொள்வதற்கான வழியில் செல்வதற்கும், அதற்கான வழிவகைகளை அமைப்பதற்கும் உயர்நிலைக் கல்வி அமைய வேண்டும். உயர்நிலைக் கல்வி முடிந்த பிறகு, கல்லூரிக்கு வருகிறபோது, மிகத் தெளிந்து முழுவதும் ஒரு துறையைப் பற்றித் தெரிந்து, தன்னை ஒரு துறைக்கு ஆளாக்கிக்கொள்கிற அளவுக்குக் கல்லூரிப் படிப்பு அமையவேண்டும். பிறகு, தொழில் கல்வியானது வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற அளவுக்கு, வசதிக்கேற்ற அளவுக்கு அமைய வேண்டுமென்று மக்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

இந்தத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு, அத்தகைய அடிப்படையில் எந்த மொழியில் எடுத்துச் சொன்னால் நல்லது என்ற கருத்தினை அறிஞர்கள் பலரும், வல்லுனர்கள் பலரும்,

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1st April 1963]

ஆட்சியினர் பலரும் பல்லாண்டு காலமாக எடுத்துத் தெரிவித்து வந்திருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டு வந்திருக்கிற நிலை இருந்து வருவதை நாம் நன்றாக காண்கிறோம். நீண்ட பெருங் காலமாகவே மொழி பாடத்திட்டம் என்பதைத் தவிர மற்ற பாடங்களை எல்லாம் போதிக்கின்ற மொழி ஆங்கிலமாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. உயர்நிலைப்பள்ளிக் கட்டத்திலே அந்த நிலைமை முதலில் மாறிற்று. மக்கள் எதிர்பார்ப்பதெல்லாம் தாம் சிந்திப்பதையும், சொல்வதையும், செய்வதையும், செய்யவேண்டுமென்று எண்ணுவதையும், தாய்மொழி தமிழிலேயே, வட்டார மொழியிலேயே எழுத வேண்டுமென்ற ஆர்வத்துடன் இருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் ஆங்கிலம் பெற்றிருந்த இடத்தை தமிழ் மொழி, வட்டார மொழி, மெல்ல மெல்லப் பெற வேண்டுமென்ற, நீண்ட நெடுங் காலமாக எடுக்கப்பட்டு, உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஆங்கிலம் பாட மொழியாக இருந்த நிலைமை மாறி, ஆங்கிலத்தில் மொழி அறிவு பெறும் அளவு மட்டும் வைத்து, வரலாறு, பூகோளம், உயிர் தூல், கணக்கு, பொருளாதாரம் ஆகியவை அத்தனைப் பாடங்களுக்கும் தமிழிலேயே பயிற்சி பெறவேண்டுமென்று முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. அந்த நிலைமைகள் அந்த அளவோடு முடிந்து விட்டதா என்று பார்க்கும் போது, ஆராய்ச்சியாளர்களும், வல்லுநர்களும் எடுத்துக்கூறியுள்ள கருத்து என்னைக்காவது ஒரு நாளைக்கு பல்கலைக் கழகப் படிப்பு, வட்டார மொழியிலே தான் இருக்கவேண்டும், வட்டார மொழியில்தான் அந்த அறிவைப் பெறுவதற்கான வசதிகளை அளிக்கவேண்டும் என்பதுதான். நாட்டில் இருக்கின்ற நிலைமைகளை எல்லாம் தாய் மொழியிலேயே எழுதக்கூடிய அறிவையும், ஆற்றலையும் பெறுவதற்கான அந்த அடிப்படையிலே கல்லூரி போதனையாவது தாய் மொழியிலேயே பெறுவதற்கான நிலைமைகள் ஏற்படவேண்டுமென்பதைப் பல்லாண்டுகாலமாக பலரும் வற்புறுத்திக் கூறிவந்திருக்கிறார்கள். அந்த முயற்சி செய்துகொண்டு வருவதில் வெற்றிபெற்றேமா? அதை நிறைவேற்றுவதில் அரசினர் போதிய கவனம் செலுத்தினார்களா? என்பதை உன்னிப் பார்க்கும்போது எதிர்க் கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்தவர்கள், 'இந்த அரசினர் அத்தகைய முயற்சிகள் எடுப்பதிலே தயக்கம் காட்டி வருகிறார்கள், அத்தகைய முயற்சி சரியாகச் செய்யவில்லை' என்ற குற்றச்சாட்டை தெளிவுபட எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

(திரு. ந. சண்முகசுந்தரம் தலைமை.)

இன்று ஆட்சிமொழி தமிழாக இருக்கவேண்டுமென்று எடுத்துச் சொல்லும்போது, ஆட்சித் துறைகளிலே பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருக்கிற அதிகாரிகள் தமிழ் அறிவு பெற்றவர்களாக இருந்து தீரவேண்டும். ஆட்சித் துறைகளிலே அவர்கள் தமிழ் அறிவு பெற்றவர்களாக இருந்தால்தான் தமிழ்க் கொள்கையை நிலைநாட்ட முடியும். இன்றைய தமிழக அரசு ஆட்சி மொழி தமிழ் என்பதைத் திட்டவாட்டமாக எடுத்துத் தெரிவித்திருக்கிறது. திட்டவாட்டமாக எடுத்துத் தெரிவித்த கருத்தின்படி நடைமுறை

1st April 1963] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

யில் இயக்கவேண்டிய பொறுப்பு அரசினருக்கு இருக்கிறது. பொறுப்பு அரசினரிடத்தில் இருக்கிறது என்றால் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட அதிகாரிகள் தமிழ் அறிவு பெற்றவர்களாக, தமிழிலே படித்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். அந்த அதிகாரிகள் தமிழிலே படித்தவர்களாக இருந்து தீர்வேண்டுமென்றால் அவர்கள் அந்தத் தமிழ் அறிவைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்பைக் கல்லூரியிலே ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும். கல்லூரியிலே தமிழ் அறிவை ஏற்படுத்தித் தரும் வகையில், பயிற்சி மொழியாக ஆங்கிலம் இருப்பதை மாற்றி, தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக ஆக்கவேண்டும். இன்றைக்கு தமிழ் ஆட்சிமொழி என்ற திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த நிலைமையில், மின் துறையாக இருந்தாலும்; விவசாயத் துறையாக இருந்தாலும்; பொதுப்பணித் துறையாக இருந்தாலும்; பொறியியல் துறையாக இருந்தாலும்; அலுவலகத் துறையாக இருந்தாலும்; மாவட்ட ஆட்சி மன்றமாக இருந்தாலும்; உள்ளாட்சி மன்றமாக இருந்தாலும், சட்ட மன்றமாக இருந்தாலும், அந்தத் துறையிலே பணியாற்றக்கூடிய அலுவலர்களாக இருந்தாலும்; இந்த மன்றத்திலே குறிப்பெடுக்கின்றவர்களாக இருந்தாலும்; அத்தனைபேரும், தமிழ் ஆட்சி மொழியாக வேண்டுமென்றால் தமிழ் அறிவைப் பெற்றவர்களாகத்தான் இருந்து தீர்வேண்டும். அப்படித் தமிழ் அறிவு பெற்றவர்களாக இருந்து தீர்வேண்டுமென்று சொல்லும்போது அவர்கள் பத்தாவது படிக்கும் அளவுக்கு தமிழ் அறிவு பெற்றிருந்தால் மட்டும் போதாது. கல்லூரிப் பாட மொழியின் மூலமும் தமிழ் அறிவைப் பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும். ஆட்சிமொழி தமிழாக இருக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்திய இந்த அரசினர் பாடமொழியைத் தமிழிலேயே கொண்டுவர, எந்த அளவுக்கு முயற்சி எடுத்திருக்கிறார்கள் என்று பார்க்கும்போது, இந்த அரசின் இறுதி நோக்கமாக, பல்கலைக் கழகப் பயிற்சி மொழி, தமிழாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று முடிவு செய்திருப்பது வரவேற்கத்தக்க ஒன்று. அதற்கான முயற்சிகளிலே ஈடுபடுகிறோம் என்று சொல்வதும் வரவேற்கத்தக்க ஒன்று. ஆனால், கிடைத்திருக்கும் அதிகாரிகள், வைத்திருக்கும் உரிமை, பொருளாதார வசதிகளை வைத்துக்கொண்டு ஆட்சி மொழி தமிழாக இருக்கவேண்டுமென்று முடிவு செய்த பிறகு இந்த முயற்சி தீவிரமாக மேற்கொள்ளப்படுகிறதா, எண்ணம் நிறைவேற்றப்பட்டு இருக்கிறதா என்றால் நிறைவேற்றப்படவில்லை, தயக்கம் காட்டப்பட்டு வருகிறது என்ற குற்றச்சாட்டைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சாந்தவர்கள் எடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்குமானால் இத்தகைய நிலைமை ஏற்பட வழிவகை ஏற்பட்டிருக்காது.

1939 மார்ச்சுத் திங்களில் பம்பாயில் கூடிய இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்களின் மாநாட்டில் “கல்வித் துறையின் பல்வேறு நிலைகளிலும் பட்டப் படிப்பு உள்பட சூழ்நிலைகள் இடங்கொடுப்பதற்கு ஏற்ப மாணவர்களின் தாய் மொழியிலேயே பாடங்களைப் பயிற்றுவிக்க முற்படவேண்டும்” என்று தீர்மானித்திருக்கிறது.

1939-ல் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் சிண்டிகேட் அவை நிறைவேற்றிய தீர்மானத்திலும் கல்லூரிகளின் விருப்பத்

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1st April 1963]

திற்கு ஏற்ப கல்லூரிகளின் இடைநிலை வகுப்புகளிலும் பட்டப் படிப்பு வகுப்புகளிலும் இந்திய மொழி ஒன்றில் பயிற்றுவிக்க அனுமதி அளிக்கப்படுமென்றும் அதுவும் விருப்பத்தை முன்கூட்டியே தெரிவித்தால் அந்த மொழியில் தேர்வு எழுதுவதற்கான வசதி செய்யப்படுமென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

1943-ல் மறுபடியும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் சிண்டிகேட் “மாணவர்கள் ஒரு ஆண்டு முன் அறிவிப்பு கொடுத்து இடைநிலை வகுப்பின் முன்றாவது பாகத்தில் அடங்கியுள்ள பாடத்திட்டங்களை இந்திய மொழி ஒன்றில் எழுத விரும்பினால் அனுமதி அளிக்கப்படும், வசதி செய்து தரப்படும்” என்று தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறது.

1948-ல் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முடிவு “கலை இளைஞர் அதாவது பி.ஏ. பட்டப்படிப்புத் தேர்வு எழுதுபவர்கள் ஓராண்டு முன் அறிவிப்பு கொடுத்துவிட்டு இந்திய மொழியில் தேர்வு எழுதலாம், அதற்கு வசதி செய்து தரப்படும்” என்பதாகும்.

1946-ல் எடுத்துக்கொண்டாலும், மூன்று கல்லூரிகளில் தமிழ் பாடமொழியாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோவை கலைக் கல்லூரியிலும் தமிழ்ப் பாடமொழித் திட்டம் புகுத்தப்பட்டிருக்கிறது. போதுமான ஆயத்தம் சரியாக இல்லை என்று அந்த முயற்சி கைவிடப்பட்டிருக்கிறது.

1958-ல் இந்தியப் பேரரசால் அமைக்கப்பட்ட துணை வேந்தர்கள் அடங்கிய குழு “1948-ல் இருந்து ஐந்தாண்டுக் காலத்திற்கு பல்கலைக் கழக நிலையில் ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக இந்திய மொழிகள் பாட மொழியாக ஆக்கப்படவேண்டும். பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதிலும், தேர்வு எழுதுவதிலும் இந்திய மொழிகளிலேயே நடைபெற வேண்டும். 1953-க்குப் பிறகு ஆங்கிலம் பாடமொழியாகவும் தேர்வு மொழியாகவும் இருப்பதினிருந்து நீங்கவேண்டும்” என்று தெரிவித்திருக்கிறது.

மத்திய கல்வி ஆலோசனைக் குழுவின் Central Advisory Board of Education “எல்லாப் பல்கலைக் கழகங்களிலும் பல்கலைக் கழக நிலையில் ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக இந்திய மொழியைப் பயிற்சி மொழியாகக் கொண்டுவருவது குறிக்கோளாக இருக்கவேண்டும்” என்று கூறி இருக்கிறார்கள்.

1-00
p.m. மத்திய கல்வி ஆலோசனைக் குழு (சென்ட்ரல் அட்வைசரி போர்டு ஆஃப் எஜுகேஷன்) எல்லாப் பல்கலைக் கழகங்களும் பல்கலைக்கழக நிலையில் ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக இந்திய மொழியைப் பயிற்சி மொழியாகக் கொண்டு வருவதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். 15, 20 ஆண்டுக் காலத்திற்கு முன்னாலிருந்தே, ‘பல்கலைக்கழகப் படிப்பு தமிழில் கொண்டுவரப்படவேண்டும், வசதி செய்துத் தரப்படவேண்டும், தேர்வு எழுதுவதற்கு வசதி செய்து தரப்படும்’ என்று உறுதி

1st April 1963] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

மொழி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த உறுதிமொழி இவ்வளவு ஆண்டுக் காலமாக, பன்னெடுங்காலமாகக் கொடுக்கப்பட்டுவந்தும், நிறைவேற்றப்பட முடியாமல் போனதற்கு காரணம் என்ன என்பதைத்தான் நாங்கள் கேட்க ஆசைப்படுகிறோம். தக்க முயற்சிகள் எடுக்கப்படாததன் காரணமாகத்தான் அத்தகைய நிலைமை இருக்கிறது.

சமஸ்கிருதத்தில் பல்கலைக்கழகத்தை நடத்த முடியும் என்கிற அளவுக்கு உத்தரப் பிரதேசத்திலுள்ள வாராணசி பல்கலைக் கழகத்தில் சமஸ்கிருதத்தைப் பாடமொழியாக அங்கே வைத்து நடத்தும் அளவுக்கு இருக்கிறார்கள். ஐதராபாத் ஊஸ்மானிய பல்கலைக்கழகம் நீண்ட காலத்திற்கு முன்னால் உருது மொழியைக் கொண்டு பல்கலைக் கழகத்தில் பாடம் நடத்தலாம் என்கிற அளவுக்கு முயற்சி எடுத்து, அதையும் நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். பல்வேறு மாநிலங்களிலும் கல்லூரிகள் படிப்பையும், பல்கலைக்கழகப் படிப்பையும் அந்தந்த வட்டார மொழிகளில் கொண்டுவர முயற்சிகள் எடுத்திருக்கிறார்கள். மத்தியப் பிரதேசத்தில், கல்லூரியில் பட்டப் படிப்புக்கும் இந்தி மொழி பயிற்சி மொழியாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கூறப்படுகிறது. அகமதாபாத்திலுள்ள குஜராத் பல்கலைக்கழகம் குஜராத்தி மொழியைப் பாட மொழியாகக் கொண்டிருக்கிறது. எம். ஏ. பட்டம், பி.எச். டி. என்கிற டாக்டர் பட்டம் பெறுகிற தேர்வுகளுக்குக்கூட குஜராத்தியைப் பாடமொழியாக அறிவிக்கும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு தரமுள்ள முடிவு எடுக்கப் பட்டது வரவேற்கத்தக்கது என்று அந்தப் பல்கலைக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் சொல்லப்படுகிறது. மராட்டியத்தில் மராட்டிய மொழியில் நூல்களை அதிகமாகக் கொண்டுவர தீவிர முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டு, அதற்காகத் தனி இலாக்கா அமைத்திருக்கிறார்கள். இதுபோல், பல்வேறு மாநிலங்களில்கூட, வட்டாரமொழியைப் பயிற்சி மொழியாகவும், பாட மொழியாகவும் கொண்டு வருவதற்காக ஒரு தனித் துறையை வைத்தே மிகத் தீவிரமாக ஈடுபட்டு, நூல்களை அதிகமாகக் கொண்டுவரவும், தேவைகளை நிறைவேற்றவும், நடைமுறைக்குக் கொண்டுவருவதற்கு என்ன என்ன முயற்சிகள் எடுக்கவேண்டுமோ, அத்தகைய முயற்சிகளை எடுப்பதற்காகத் தனி இலாகா வைத்து, நடைமுறையில் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். நாக்புரி பல்கலைக் கழகத்தில் இந்தி, மராத்தி ஆகிய இரண்டு மொழிகளையும் பாட மொழியாக வைக்கலாம் என்கிற அளவுக்குக்கூட அந்தப் பல்கலைக்கழகம் இடம் அளித்திருக்கிறது. பஞ்சாப் பல்கலைக்கழகம் இந்தியையும் பஞ்சாபியையும் பாட மொழிகளாகக் கல்லூரி நிலையில் கொண்டுவருவதற்கான முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த மாநிலத்தை பொறுத்தவரையிலும், இறுதிக் குறிக்கோள், பாட மொழி தமிழில்தான் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்கான முயற்சிகள் எடுக்கப்படவேண்டும் என்கிற முடிவும் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கான முயற்சிகள் எடுக்கப் படவேண்டும் என்று ஏற்கனவே பத்து, பன்னிரண்டு ஆண்டுக்

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1st April 1963]

காலமாக வற்புறுத்தி வந்துங்கூட, அந்த முயற்சிகள் எடுக்கப் படாமல் தயக்கப்படுவதற்குக் காரணம் என்ன என்பதைத்தான் நாங்கள் அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறோம்.

இந்தியை அகில இந்திய ஆட்சிமொழியாக ஆக்கவும், அகில இந்தியாவில் இந்திக்கான வளப்பத்தையும் வளர்ச்சியையும் காண்பதற்காக மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 2 கோடி 40 லட்சம் ரூபாய் அந்த மொழிக்காகச் செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதல் இரண்டு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களில் 3,50,000 கலைச் சொற்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்கான முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டு பெருந்தொகை செலவழிக்கப்பட்டும் 2,90,000 கலைச் சொற்கள் இந்தியில் தெரிந் தெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் கூறப்படுகிறது. அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் அளவுக்கு நாம் தமிழ் நூல்களைக் கொண்டுவர, ஆட்சிச் சொற்களைக் கண்டுபிடிக்க, அதற்கான ஆட்சியினுடைய நேரம், நினைப்பு, உழைப்பு, பொருள் ஆகிய வற்றைச் செலவழிப்பதற்கு இந்த அரசினர் முயற்சி எடுக்கவில்லை. இப்பொழுது சிக்கல்கள் பலவற்றை மன்றத்தின் முன் கொண்டுவந்து வைக்கிறார்களே தவிர, முயற்சிகள் எடுக்கப் பட்டிருந்தால், இத்தகைய சங்கடங்கள், தொல்லைகள் ஏற்படுவதற்கு வழி இருக்க முடியாது. இப்பொழுது எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டிருக்கும் முயற்சிகள் எல்லாம் 1960-ஆம் ஆண்டில் இரண்டு மூன்று கல்லூரிகளில் 'ஹ்யூமாரியஸ்' என்று சொல்லப்படுகிற கலைப் பாடங்களைத் தமிழில் கொண்டுவர முயற்சி செய்தோம். "முதலில் 20 மாணவர்கள் இருந்தார்கள். அடுத்த ஆண்டு 9 மாணவர்கள் படிக்க வந்தார்கள். மூன்றாவது ஆண்டு மூன்று மாணவர்கள்தான் படிக்க வந்தார்கள். எனவே, மாணவர்களிடையே இதற்கு உற்சாகம் இல்லை, ஊக்கம் இல்லை, ஆகவே இதற்காகப் பணம் செலவழிக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படவேண்டுமா? ஆசிரியர்களைப் போட வேண்டுமா? இதற்காகப் பெருந்தொகை செலவழிக்கவேண்டிய நிலையை இந்த அமைச்சரவை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமா?" என்ற கருத்தை கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்து வைத்தார்கள். இப்படி எடுத்துச் சொல்லப் படுகிற நிலைமையிலுங்கூட, பல கனம் உறுப்பினர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். 'கல்லூரிகள், பல்கலைக் கழகங்கள் ஆகியவை அத்தனையிலும் இப்போதே தமிழைப் பாட மொழியாகக் கொண்டுவரவேண்டும், பாடமொழி ஆக்கவேண்டும்' என்ற கருத்தை எதிர்க் கட்சியினர் வற்புறுத்துவதாக நினைத்துக்கொண்டு, 'அது எப்படி ஆகும்? தமிழை மட்டும் வைத்துக்கொண்டால் ஆகுமா?' என்ற கருத்தைச் சொல்கிறார்கள். இதிலே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் தங்களுடைய கருத்தை மிகத் தெளிவுபட எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். தமிழில் ஆட்சின்ய நடத்த, நிர்வாக அறிவைப் பெற, பாட மொழிப் பயிற்சியைப் பெற, ஒருவர் மற்றொருவரோடு உரையாட, உள்ளாட்சி மன்றத்தை நடத்த, சட்ட மன்றத்தை நடத்த, வரி வசூலிக்க, வாணிபம் செய்ய, வியாபாரம் செய்ய, வேறு பல வகைகளில் தமிழன் தமிழனோடு தொடர்புகொள்ள தமிழர்

1st April 1963] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

களோடு தொடர்பு கொண்டு ஆக்கப் பணிகள் பலவற்றைச் செய்ய, ஆகியவற்றிற்குத் தமிழ் மொழி போதும். தமிழ் அல்லாதவர்களோடு தமிழ்மட்டும் போதாது. அதை நாங்கள் திட்ட வட்டமாக உணருகிறோம். அமெரிக்காவோடு, ஜப்பானோடு, வேறு பல நாடுகளோடு தொடர்பு கொள்ள தமிழ் மட்டுமே போதுமா என்றால் போதாது. அமெரிக்கத் தலைவரோடு தொடர்பு கொள்ள, ஜப்பானிய நாட்டுத் தலைவரோடு தொடர்பு கொள்ள, ருஷ்ய நாட்டு விஞ்ஞானிகளோடு தொடர்பு கொள்ள தமிழ் மட்டும் போதாது. ஆகவே, தமிழ் போதாது என்ற காரணத்தினால்தான், தமிழ் நிறைவேற்றித்தராத பணிகளை நிறைவேற்றித்தர, தமிழால் எங்கெங்கே இயலவில்லையோ அப்படி இயலாத இடத்தில் வந்து உதவி செய்ய, ஒரு மொழி தேவை. அந்த மொழி இன்றைக்கு உலகத்திலே இருக்கும் 999 மொழிகளில் எந்த மொழி என்று பார்க்கும்போது, அதிக வாய்ப்புடைய, வசதியுடைய மொழியாய், தமிழிலுடைய குறையை நிவர்த்தி செய்யக்கூடிய மொழியாய், தமிழுக்கு என்றைக்கும் உதவி மொழியாய் வரக்கூடிய மொழி என்ன என்று பார்க்கும் போது, சரியாகவோ தவறாகவோ, நம்முடன் 150, 200 ஆண்டுகளாகத் தொடர்பு கொண்டிருக்கிற மொழி ஆங்கிலமாக இருக்கிறது. எனவே, ஆங்கில அறிவு அவசியம் என்பதை உணர்ந்திருக்கிறோம். அதை உணர்ந்திருப்பதால்தான், ஆங்கிலத்தை முழு அளவுக்கு முன்னுவது வகுப்பிலிருந்து சொல்லிக் கொடுக்கும் கொள்கையைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் முழுமனதோடு ஆதரிக்கிறார்கள். நானும் அதை ஆதரித்து பேசியிருக்கிறேன்.

தமிழ் பாடமொழியாக இருந்து, அதன் மூலம் பாடங்கள் சொல்லிக்கொடுக்கப்பட வேண்டும். கல்லூரியிலும் தமிழ் பாடமொழியாக இருந்து அதன்மூலம் பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுக்கப்படவேண்டும். அதே நேரத்தில் ஆங்கில மொழி அறிவும் வேண்டும். அந்த அறிவு பெறுவதற்கான முறையில், முன்னுவது வகுப்பிலிருந்து பத்தாவது வகுப்பு வரையில் திட்டத்தை ஏற்றவாறு அமைத்துத்தான் வேண்டும். பத்தாவது படித்து முடிக்கும்போது, ஆங்கிலத்தின் மூலம் தெரிவிக்கும் வகையில் ஆங்கில பாட திட்டங்கள் அமையவேண்டும். அந்த ஆசிரியர்களும் நடத்தித் தீரவேண்டும் என்ற நிலை இப்பொழுது இருக்கிறது. தமிழில் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லும் நிலைமைக்கு, தமிழில் எடுத்துச் சொல்லும் அளவுக்கு, 10-வது முடிக்கும் நிலையில் இருக்க வேண்டும். அதற்கு மேலே தொடர்ந்து ஆங்கிலம் இருந்து கொண்டு வந்தது. பாடமொழி தமிழாகக் கொண்டுவரவேண்டும் என்ற கொள்கையைக் கொண்டு முயற்சி செய்ததன் காரணமாக உயர்நிலைப்பள்ளிக் கட்டம் வரையில் ஆங்கிலம் பாட மொழியாக இருந்தது மாறி, தமிழகத்தில் தமிழ் பாடமொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அளவிலேதான் தமிழ் பயிற்சி மொழி ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு போக வேண்டிய கட்டம் கல்லூரி. ஏனென்றால், கல்லூரியில் இப்பொழுது சொல்லிக்கொடுக்கப்படுகின்ற பாட மொழி ஆங்கிலமாக

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1st April 1963]

இருக்கிறது. அங்கே தமிழ் மொழியைக் கற்றுக்கொள்வது பி.ஏ. அளவோடு நின்றவிடாமல், ஆனார்ஸ், போஸ்ட்-கராஜுவேட வகுப்பினரும் தமிழ் அறிவு பெற்று இன்றைக்கு ஆங்கிலத்தில் படிக்கும் கெமிஸ்டரி, ஃபிஸிகல், அல்லது வேறு பல பாடங்களை யும் தமிழில் படிக்கும் நிலைமை ஏற்படவேண்டும். எம்.ஏ. பட்டம் பெற்று வெளியே வரும்போது, ஆங்கிலத்திலே பெற்ற அளவுக்குத் தமிழில் ஆற்றல் பெறுவதற்கு எந்த அளவு தமிழைக் கல்லூரியில் புகுத்த முடியுமோ, அந்த அளவுக்கு எம்.ஏ.-இலும் தமிழறிவோடு இலக்கணமும் அந்த அளவுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கும் முயற்சியை உடனடியாக எடுப்பதில் தவறே, கஷ்டமோ, தொல்லையோ இருக்க நியாயம் இல்லை. உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பில் ஆங்கிலத்தை மெல்ல மெல்ல அகற்றி, தமிழுக்கு எப்படி இடம் அளித்தோமோ அந்த முறையில் கல்லூரிகளிலும், பல்கலைக் கழகங்களிலும் தமிழுக்கு இடம் அளிக்கவேண்டும். உயர்நிலைப்பள்ளி முடியும் வரையில் அத்தகைய முயற்சி வெற்றி பெற்றுவிட்டது. இப்பொழுது வெற்றிபெற வேண்டிய கட்டம் கல்லூரிக் கட்டம். அதிலே பாட மொழியாக தமிழ் மெல்ல மெல்ல இடம் பெறவேண்டியதாக இருக்கிறது. அத்தகைய நிலையில் ஆங்கிலத்திலே படிப்பதற்கான வாய்ப்பு அறவே கூடாது, தூற்றுக்கு தூறு தமிழில் படித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற நிலைமையை நான் வற்புறுத்திச் சொல்லவில்லை. ஆனால், உயர்நிலைப்பள்ளிப் படிப்பில் எப்படி தமிழ், ஆங்கிலத்தின் இடத்தைப் பெற்று வெற்றி பெற்றிருக்கிறதோ அப்படி, மெல்ல மெல்ல கல்லூரிகளிலும், பல்கலைக் கழகங்களிலும் ஆங்கிலத்தின் இடத்தைப் பிடித்து வெற்றிபெறவேண்டும் என்ற கொள்கை நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும். அந்தக் கொள்கையை இந்த மன்றம் ஏற்றுக்கொண்டு 1963-64-ம் ஆண்டில் பட்டப்படிப்பைப் பொறுத்த வரையில், ('ஹ்யூமானிடீஸ்') கலையியல் பாடங்கள் தமிழில் போதிக்கப்படவேண்டும் என்று தீர்மானித்திருக்கிறது. இப்பொழுது தமிழைப் புகுத்த வேண்டுமென்று நாங்கள் சொல்லும்போது, பல கனம் உறுப்பினர்கள் இன்றைய நிலையில் நாளை காலை 6 மணிக்குக் கழகங்களில் இருக்கும் இயற்கைப் பொருட்பாடம்; கலைப் பொருட்பாடம்; உயிர் தூல்; கணக்கு, கால்குலஸ், ட்ரிக்குமெட்ரி போன்ற அத்தனையும் தமிழில் கொண்டுவந்துவிடவேண்டும் என்று சொல்வதாக நினைத்துக் கொண்டு கருத்துக்கள் சொல்கிறார்கள். இந்த ஆட்சியினர் எடுத்த முடிவு, பட்டப் படிப்பில் கலையியல் பாடங்களை மட்டும் 1963-64-ம் ஆண்டில் தமிழிலேயே மாற்றுவது என்பதுதான் விஞ்ஞானப் பாடங்களைப் பொறுத்தவரையில், எந்த மாற்றத்தையும் வெள்ளை அறிக்கையில் கூறவில்லை. மற்றவர்களும் இன்றைய நிலையில் கூறவில்லை. 1963-64-ல் கெமிஸ்டரி, ஃபிஸிகல், ஸுவாலஜி போன்ற பாடங்கள் தமிழில் சொல்லிக் கொடுக்கப்படவேண்டும். தமிழில் ஆக்கப்படவேண்டும் என்ற திட்டம் வெள்ளை அறிக்கையில் புகுத்தப்படவில்லை, இப்பொழுதும் வற்புறுத்தப்படவில்லை. வெள்ளை அறிக்கையில் சொல்லியது, 1963-64-ல் மாற்றுவதாகச் சொல்லப்பட்டது கலையியல் பாடம் மட்டுந்தான்.

1st April 1963] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

அந்தக் கலையியல் பாடங்களைத் தமிழில் மாற்றுவதிலே கடினம் ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்றால், கடினம் ஏற்பட நியாயம் இல்லை. பொருளாதாரத்தையும், தர்க்கசாஸ்திரத்தையும், பூகோளத்தையும், வரலாற்றையும் தமிழ் மயமாக ஆக்கிக் கொடுப்பதில் அதிகக் கடினம் இருக்க நியாயம் இல்லை. “கால்குலஸ், ட்ரிக்னமெட்ரி, ஜியாமெண்டரி”, ஆகியவற்றைத் தமிழ் மயமாக ஆக்குவது கடினம். கலையியல் பாடங்களைத் தமிழ் மயமாக ஆக்க முடியும் என்ற காரணத்தால் மூன்று கல்லூரிகளிலே தமிழை பயிற்சி மொழியாகப் புகுத்தியிருக்கிறார்கள். தமிழிலே கலையியல் பாடங்களை மூன்று பள்ளிகளிலே படிக்க முடியும் என்றால், 74 கல்லூரிகளிலே ஏன் படிக்க முடியாது? நாலேந்து பேர்கள்தான் வருகிறார்கள் என்றால், ஆரம்ப கட்டத்தில் அப்படித் தான் இருக்கும். இருபது பேர் 9 ஆகி, 9 பேர் 3 ஆகி விட்டதற்கான காரணங்களைக் கண்டுபிடித்து அதற்குத் தக்க நடவடிக்கைகளை எடுக்காமல் விட்டுவிட்டதன் காரணமாகத்தான் 1963-64-ல் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் கலையியல் பாடங்களைத் தமிழிலே படிக்கவேண்டுமென்ற திட்டத்தைக் கொண்டுவர முடியவில்லை. தமிழிலே படிக்கவேண்டுமென்றால் ஆசிரியர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து பயிற்சி கொடுத்திருக்கவேண்டும். ஆங்கிலமும் தமிழும் தெரிந்தவர்களாகவும், அதே சமயத்தில் தமிழார்வம் கொண்டவர்களாகவும் யார் யார் இருக்கிறார்கள் என்று கணக்கெடுத்து, அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்திருக்கவேண்டும். இன்றைய நிலையில் கல்லூரிகளில், பல்கலைக் கழகத்தில் இருப்பவர்கள் பெரும்பாலோர் தங்களுடைய கருத்தை ஆங்கிலத்தில் சொல்வதற்கு மட்டுமே ஆற்றல் பெற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். தமிழில் சொல்ல ஆற்றல் அற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். இரண்டிலும் எடுத்துச் சொல்லக்கூடிய ஆற்றல் பெற்றவர்களும் பல கல்லூரிகளில் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பேராசிரியர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்திருந்தால் இந்தக் குறையை இப்போது தீர்த்திருக்க முடியும். ஆங்கிலத்திற்குப் பதில் தமிழ் ஆட்சி மொழி என்று ஏற்படுத்தப்பட்ட பிறகு, இன்ன இன்ன துறைகளில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக்கப்பட்டு வருகிறது என்று அறிக்கை விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் துறைகளுக்கான அதிகாரிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது அந்த அதிகாரிகளாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறவர்கள் கல்லூரியிலே தமிழிலே படித்தவர்களாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், 20 மாணவர்கள் என்ற எண்ணிக்கை மூன்று என்ற அளவுக்குக் குறையாது; 40 என்ற அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கும். இன்னொரு குறைபாட்டையும் அரசினர் வைத்துக்கொண்டு சிக்கலை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பி.ஏ. படிப்பிலே தமிழ் என்று வைத்து விட்டு இடையிலே இருக்கின்ற பகுதிக வகுப்பிலே தமிழைப் புகுத்தும் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. பத்தாவது படிப்பு வரையிலே தமிழிலே படித்துவிட்டு மீண்டும் ஓராண்டுக் காலம் ஆங்கிலத்திலே படித்து விட்டு, மறுபடியும் தமிழிலே பி.ஏ. வகுப்பிலே படிக்கவேண்டுமென்று இருப்பவா சரியான முறையில், அந்த வகையில் பகுதிக வகுப்பிலும் தமிழிலே பாடம் சொல்லிக்

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1st April 1963]

கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். கலையியல் பாடங்களைத் தமிழில் படிப்பதன் காரணமாக ஆங்கில அறிவு அடியோடு அற்றுப் போய்விடுமோ என்றால், 1963-64-ல் இருந்து மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்தே ஆங்கில மொழிப் பாடத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கலையியல் பாடங்களைத் தமிழிலே படிப்பதன் காரணமாக ஆங்கில அறிவு அற்றுப்போகும் நிலைமை இல்லை. பல நூறு ஆண்டுக் காலமாக சமுதாயத்தில் புறக் கணிக்கப்பட்டவர்களாக, சமுதாயத்தில் பெற வேண்டிய வசதிகளைப் பெற முடியாத நிலைமையில் ஒதுக்கப்பட்டவர்களாக, தாழ்த்தப்பட்டவர்களாக, பிற்படுத்தப்பட்டவர்களாக இருப்பவர்களை மற்றவர்களுடைய நிலைமைக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்பதற்காகச் சில பல சலுகைகளை அவர்களுக்குத் தந்து, அவர்களுக்காகத் தனியாக நிதி ஒதுக்கி அவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதுபோல், பல்லாண்டு காலமாக ஆட்சித்துறையிலும், பாட மொழியிலும் தமிழ் புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிற நிலைமையில் தமிழுக்குச் சில பல சலுகைகளைத் தரும் வகையில் தமிழிலே படிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதன் மூலமும், அதற்கான பொருள் செலவைச் செய்கின்ற வகையிலும், தமிழிலே படித்துத் தேறுகின்றவர்களுக்கு அரசாங்க வேலை வாய்ப்பிலே முதல் சலுகை கொடுக்கப்படும் என்ற வகைகளில் முயற்சிகளை அரசினர் மேற்கொண்டிருந்தால் இந்தச் சிக்கல்கள் வர நியாயமே இல்லை. பதினைந்து, இருபது ஆண்டு காலமாக இந்தக் கொள்கை வற்புறுத்தப்பட்டு வந்த போதிலும், இந்தக் கொள்கையை ஈடேற்று வதற்காக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் குறைவு; தயக்கம் அதிகம். இதிலே எடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டிய அளவுக்கு அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கமானால் கலையியல் பாடங்களைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழிலே சொல்லிக் கொடுப்பதில் வெற்றி கண்டிருக்க முடியும். அந்த வகையிலே அதிகமான அக்கறையை இந்த அரசினர் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டைத்தான் நாங்கள் கூறுகிறோம்.

தமிழ் பாட மொழித் திட்டத்துக்காக நிதி ஒதுக்கப்பட்ட கணக்கைப் பார்த்தால்; 1961-62-ல் ரூ. 8,77,000, 1962-63-ல் ரூ. 18,37,000, தற்போது 1963-64-இல் ஒதுக்கப்பட்ட நிதி ரூ. 11,33,700 பாட மொழிப் புத்தகங்களைக் கொண்டுவரும் முழுப் பொறுப்பையும் அரசினர் பல்கலைக் கழகத்திடம் ஒப்படைத்து, அதற்காகத் தனியாக இலாகா ஏற்படுத்தித் தேவையான நூல்களைக் கொண்டு வருவதற்கான முயற்சிகளைச் செய்திருக்கலாம். அதற்குத் தேவையான நிதியை ஒதுக்கி, நூல்களைக் கொண்டு வருவதற்கான பயிற்சியை ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கலாம்.

அப்போது 1963-64-ல் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் தமிழைப் பாட மொழியாக வைப்பதற்கான முயற்சி எடுக்கப்படும் என்று கூறினர். அப்போது அரசினர் எல்லாக் கல்லூரிகளுக்கும் நோட்டீஸ் விட்டதாகவும் முன்னர் கல்வி அமைச்சர் கனம் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் எடுத்துத் தெரிவித்தார்கள். அந்த நோட்டீஸ்களுக்கு அந்த அந்தக் கல்லூரிகள் அளித்த பதில் என்ன

1st April 1963] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

என்று தெரியவில்லை. 1963-64-ல் கலையியல் பாடங்கள் எல்லாம் தமிழ் மொழியிலே பயிற்றுவிக்கப்பட வேண்டுமென்று அறிக்கை விடப்பட்டதாகக் கூறினார்கள். அந்த அறிக்கைக்கு என்ன பதில் கிடைத்தது என்று தெரியவில்லை. மேலும், அரசினர் கல்லூரிகள் அத்தனையிலும் கலையியல் பாடங்கள் அத்தனையும் தமிழிலே பயிற்றுவிப்பதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும் என்று தெரிவித்தார்கள். “தனியார் துறையிலே ஆங்கிலத்திலே சொல்லிக் கொடுப்பதுபற்றி ஆட்சேபணை இல்லை, அரசினர் கல்லூரிகள் அத்தனையிலும் தமிழிலே சொல்லிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யப்படும். ஆனால், ஆங்கிலத்திலே சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிற கல்லூரிகளுக்கு அரசாங்க மானியம் நிறுத்தி வைக்கப்படும்” என்று முன்னாள் கல்வி அமைச்சர் கனம் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். யூனிவர்சிட்டி கிரான்ட்ஸ் கமிஷன் பஸ்கலைக் கழகங்களுக்கு மானியம் கொடுத்து உதவுகிற போதுகூட சில பல நிபந்தனைகளை விதித்திருக்கிறார்கள். அந்த நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றினால்தான் மானியம் தரப்படும் என்ற கொள்கையை யூனிவர்சிட்டி கிரான்ட்ஸ் கமிஷன் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதேபோன்று நம்முடைய அரசாங்கமும், ஆரம்பக் கல்வி இலவசமாகப் போதிக்கவேண்டுமென்ற திட்டத்தை நிறைவேற்றும் வகையில், மாணவர்களிடம் இருந்து சம்பளம் பெறுகின்ற பள்ளிகளுக்கு அரசாங்கத்தின் மானியம் கிடையாது என்று சொன்னார்கள். அந்த முறையில் கல்லூரிகளில் கலையியல் பாடங்களைத் தமிழில் கொண்டுவர இயலாது. ஆங்கிலத்தில்தான் வைத்துக்கொள்வோம் என்று கூறுகின்ற கல்லூரிகளுக்கு அரசாங்க மானியம் குறைக்கப்படும் என்ற கொள்கையை நிலைநாட்டுவதில் தவறு இல்லை. அந்தக் கொள்கையை நிலைநாட்டுவதில் தயக்கம் ஏன் என்றுதான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

(கனம் சபாநாயகர் தலைமை)

மும்மொழிக் கொள்கையைப்பற்றி ஒரு கருத்தைக்கூறி என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். தமிழகத்தில் ஆட்சி நடத்த, தமிழர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பழக, தமிழ் போதும். அகில உலகத் தொடர்பு கொள்ள, அகில இந்தியத் தொடர்பு கொள்ள, திராவிடத்தின் மற்றப் பகுதிகளுடன் தொடர்பு கொள்ள ஆங்கிலம் போதும். தமிழ்நாடு அமைய வேண்டுமென்ற கொள்கையானாலும் சரி, திராவிடக் கூட்டாட்சி பெற வேண்டுமென்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் கொள்கையானாலும் சரி, இந்தியா ஒன்றாக இருக்கவேண்டுமென்ற கட்சியினரானாலும் சரி, பாகிஸ்தானும் கொண்ட அகண்ட பாரதத்தை அமைக்கவேண்டுமென்று சொல்கிற இந்து மகாசபையினரானாலும் சரி, உலகத் தொடர்பு கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னாலும் சரி, ஆங்கிலம் மொழி ஒன்று இருந்தால் போதும். இப்போது ஆங்கிலம் மூலமாகத்தான் அந்தத் தொடர்புகளை நாம் கொண்டிருக்கிறோம். அது அப்படியே நீடிக்கவேண்டும்.

1965-க்குப் பிறகு இந்திதான் முழுக்க முழுக்க இடம் பெறும் என்ற கொள்கையை வகுத்திருந்தார்கள். இந்தி பேசும் மாநிலத்

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1st April 1963]

தவர் தங்களுக்கு இந்திதான் வேண்டுமென்றால் இந்தியை வைத்துக்கொள்ளட்டும். ஆனால், விந்தி பேசாத மாநிலங்கள் தொடர்ந்து அகில இந்தியத் தொடர்பு கொள்ள, அகில உலகத் தொடர்பு கொள்ள, தேவைப்படுகிறபோது ஆங்கிலம் இருக்கட்டும் என்ற நிலை இருக்கிறது. முதல் மொழி வட்டார மொழியாக இருக்கும், மூன்றாவது மொழியாக ஆங்கிலம் அகில உலகத் தொடர்பு கொள்ள, அகில இந்தியத் தொடர்பு கொள்ள கட்டாய பாடமாக இருக்க வேண்டுமென்று வைக்கப்பட்டது. இரண்டாவது மொழி தேவையற்றது என்ற நிலையில் எடுத்துச் சொல்லப்படுகிறது. வடநாட்டு மாநிலங்களைச் சற்றி பார்த்துவிட்டு, அங்குள்ள பல்கலைக் கழகங்களின் படிப்பை, மற்றவற்றை உணர்ந்திருப்பவர்கள் சொல்கிறார்கள். இந்திக்கு இடம் கொடுத்து விட்டு, ஆங்கிலத்திற்கு இடம் கொடுத்துவிட்டு வேறு எந்த மொழிக்கும் ஆசிரியர்களோ அல்லது மாணவர்களை சேர்க்கும் நிலை இல்லாமல் இரண்டு மொழிகளுக்கு மட்டும் இடம் கொடுத்து கல்விப் பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது. மாணவர்கள் வேறு மொழி பயில்வதோ அல்லது இந்தி அல்லாத ஒரு மொழியில் ஆசிரியர்கள் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் பழக்கமோ பல இடங்களில் இல்லை. ஏட்டில் மும்மொழி என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தும் இரண்டு மொழிகள்தான்—இந்தியும், ஆங்கிலமும்—சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிற முறை வட மாநில பல்கலைக் கழகங்களில் இருக்கிறது. அங்கு இந்தி, ஆங்கிலம் என்றிருப்பதுபோல் இம்மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் தமிழ், ஆங்கிலம் இவை போதும். ஆகவே, நாம் ஏற்கனவே கடைப்பிடித்துவரும் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென்றுதான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கூறுகிறது. ஸ்டாடஸ்கோ'-வை மாற்றாதீர்கள். இருக்கிற கொள்கையை நிறைவேற்றுங்கள். 1963-64-ல் கல்லூரிகளில் கலையில் பாடங்களைத் தமிழில் போதிப்பது என்ற விதியை மாற்றாதீர்கள். இரண்டாம் மொழிக்குப் பரீட்சை தேவையில்லை, ஆனால் இப்பொழுதுள்ள திட்டத்தில் பரீட்சை உண்டு, மார்க்குகள் கணக்கிடப்படமாட்டாது என்றிருக்கிறது. இதில் 'ஸ்டாடஸ்கோ'-வைக் கடைபிடியுங்கள் என்றுதான் சொல்கிறோம். இந்தி பரீட்சை மொழியாக இருக்க வேண்டாம். இருக்கிற விதிப்படி, 1963-64-ல் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் தமிழில் கலையியல் பாடங்கள் வரவேண்டும். ஆனால் அரசினர் அந்த நிலையை மாற்றுகிறார்கள். அரசினர் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்றுதான் நாங்கள் கூறுகிறோம். அதில் எத்தனை கஷ்டம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இந்த மன்றத்தில் முன்னர் விவாதம் செய்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு கொள்கையைத்தான் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று கூறுகிறேன். தற்போது கையாண்டு வருகிற கொள்கையை அரசினர் முன்பு வசூத்த கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென்றுதான் கூறுகிறோம். புதுக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்தவில்லை. ஸ்டாடஸ்கோ இருக்கட்டும், வரலாற்றையும், புவியியல் நூலையும் தமிழில் கற்பிக்க நாங்கள் திருத்தம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அதை ஏற்றுக்கொள்ளும்போது மாற்றம் ஒன்றும் செய்யவேண்டிய

1st April 1963] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

தில்லை. இப்போதிருக்கும் முறையைத்தான் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்க முயலவேண்டும், இதுவரைக் கடைப்பிடித்துவந்த கொள்கையை தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறி அமைச்சர் அவர்களும், ஆளும் கட்சியினரும் எங்கள் திருத்தத்தை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தத் திங்கள் அன்று முக்கியமான இந்தக் கல்விப் பிரச்சனை பற்றிய விவாதம் முடிவு பெறுகிறது. திங்களில் ஒரு களங்கம் உண்டு என்று கனம் எதிர்க்கட்சி உப-தலைவர் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஏப்ரல் முதல் தேதிக்கும் ஒரு களங்கம் உண்டு. இந்த களங்கங்களை எல்லாம் மாற்றவேண்டும். இந்தக் களங்கங்களை எல்லாம் அடியோடு அகற்றி, நம் பிள்ளைகள் நல்ல உயர்ந்த அறிவு பெறும்படிச் செய்ய வேண்டும், எந்தவிதமான களங்கத்திற்கும் இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்ற நோக்கத்தில்தான் இந்தப் பிரச்சனையில் சிந்தனையைச் செலுத்துகிறோம். இந்த மன்றமும் சிந்தனை செலுத்துகிறது. இந்த 15 ஆண்டுகளில் எவ்வளவோ மாறுதல்கள் ஏற்பட்டு, அதனால் மாணவர்கள் அறிவு பெறவில்லை, அறிவு வளர்ச்சி ஏற்படவில்லை என்று சில கனம் அங்கத்தினர்கள் கூறினார்கள். அதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது, இந்த மன்றமும் ஏற்றுக்கொள்ளாது. அறிவு வளர்ந்து கொண்டதான் வருகிறது. நேற்று நம் ஜனாதிபதி அவர்கள் கோவையில் ஒரு கருத்தரங்கில் கூறினார்கள், கல்வித் துறையில் பண்பாட்டை அமைக்கிற வகையில் செய்யவேண்டுமென்று கூறி கருத்தரங்கைத் துவக்கி வைத்தார்கள். இன்னும் இரண்டு நாட்கள் அது நடக்கும் “பண்பாடோடு கூடிய அறிவு இருக்கவேண்டும், வெறும் ‘இன்டெலக்ட்’ மட்டும் போதாது” என்று குறிப்பிட்டார்கள். அவ்வகையில் பண்பாடோடு கூடிய அறிவு வளர்ந்து கொண்டதான் வருகிறது. இம்மன்றத்தில் 207 கனம் அங்கத்தினர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களில் ஒரு கனம் உறுப்பினர், அரசாங்கத்தினிடம் கல்வித் திட்டம் குரங்கின் கையில் கொடுத்த பூமாலே போல் இருக்கிறது என்று சொன்னார். 207 பேர்களில் ஒருவர்தானே அப்படிச் சொன்னது? ஆக நாம் எவ்வளவோ தூரம் முன்னேறியிருக்கிறோம். இன்னும் களங்கம், குறைபாடு இருக்கிறது. இன்னும் பண்பாட்டை நாம் சீராக அமைத்துக் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. இருந்தாலும், நாம் வேகமாக முன்னேறிக்கொண்டிருக்கிறோம். சுதந்திரம் பெற்ற இந்த 15 ஆண்டுகளில் நாம் அறிவு வளர்ச்சி அடைந்து கொண்டிருக்கிறோமா, இல்லையா என்று பார்த்தால் பண்பாடோடுகூடிய அறிவை நாம் அதிகமாகப் பெற்றிருக்கிறோம் என்பதைக் கண்டு நாம் திருப்தி அடையலாம். திருப்தி என்றால், இதோடு போதும் என்ற அளவில் சொல்லவில்லை. ஒரு முன்னேற்றமும் அடையவில்லை, அறிவு வளரவில்லை என்று நினைக்க வேண்டாம் என்பதற்காகத்தான் கூறினேன். கல்வித் துறையில் எவ்வளவோ மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கின்றன என்று கனம் அங்கத்தினர்கள் கூறினார்கள். எதிர்க்கட்சித்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [1st April 1963]

தலைவரோ அல்லது மற்றவர்களோ கூறியதுபோல், மாறுதலே கூடாது என்று யாரும் சொல்ல மாட்டார்கள். அப்போதைக்கப் போது நிலையை உணர்ந்து, தேவையை உணர்ந்து மாறுதல் வேண்டுமானால் வைத்துக் கொள்ளலாம். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சொன்னதுபோல் சில சமயம் பின்னால் போகவேண்டுமானாலும் போகத்தான் வேண்டும். 70, 75 மைல் ஸ்பீடில் போகக்கூடிய நல்ல மோட்டார்கார்கூட சில சமயங்களில் பின்னால் போக வேண்டியிருக்கிறது. பின்னால் இழுத்து, பின்னர் மேலே செல்ல வேண்டியிருக்கலாம். பின்னால் போனாலும் சிலர் பள்ளத்தில் விழுவார்கள். சிலர் முன்னால் போனாலும் பள்ளத்தில் விழுவார்கள். நல்ல முறையில் சவாரி செய்ய சில சமயங்களில் பின்னால் போக வேண்டியிருக்கிறது. பின்னால் போக வேண்டியிருந்தால் போகத் தான் வேண்டும். அந்தந்த நிலையை உணர்ந்து பார்த்து, மாறுதல் அவசியம் என்றால் செய்கிறோம். ஆனால், அடிக்கடி மாறுதல் கூடாது. நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்துத்தான் மாறுதல் செய்வோம். ஒரு நிரந்தர அமைப்பு இருக்கவேண்டும், அதுவும் கல்வித் திட்டத்தில் அவசியம் என்றுதான் குறிப்பிட்டேன். 'அமைச்சருக்கு அமைச்சர்' என்று கனம் எதிர்க்கட்சி உப தலைவர் அவர்கள் எதை எதையோ படித்தார்கள். அவர்களுக்கு நான் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். அவர்கள் குறிப்பிட்ட அதே கல்வி அமைச்சரை எடுத்துக்கொண்டாலும், இன்று நான் பேசுவது போல்தான் அவரும் பேசுவார். இன்று இங்கிருந்துகொண்டு எதிர்க்கட்சியினரின் வாதத்திற்கு விடை அளிக்க, அல்லது சமாதானம் அளிக்கவேண்டுமென்றால் இன்று நான் பேசுவதுபோல்தான் அவரும் பேசுவார். இதில் கருத்து வேற்றுமை ஒன்றும் இல்லை. அப்படியிருப்பதாக பிரமையிருக்கலாம், அல்லது அப்படி பிரமை ஏற்படுத்த நினைக்கலாம். ஒரே கல்வி அமைச்சர் காலத்திலேயே மாறுதல் செய்யவேண்டியிருந்தது என்பதைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் உணர்வார்கள். இதற்கு கட்சி மாறவேண்டியதில்லை. இன்று காங்கிரஸ் ஆட்சி நடக்கிறது. ஆனால் கல்விக்கொள்கையை நிர்ணயிக்க காங்கிரஸ் சர்க்காருக்குத்தான் ஏகபோக உரிமை. ஆகவேதான் அதை அனுசரிக்கிறோம் என்று சொல்லவில்லை. மாறுபட்ட கருத்துக்கள் கல்வித்துறையில் இருக்கின்றன என்பதை நான் உணராமல் இல்லை. நம் குழந்தைகள் நல்ல படிப்பு பெறவேண்டும், நல்ல அறிவு பெறவேண்டும், அவர்கள் உயர்ந்த மக்களாக எதிர்காலத்தில் விளங்கவேண்டும், உயர்ந்த அந்தஸ்தை அவர்கள் பெறவேண்டும், அவர்கள் அபிலாஷைகள் எல்லாம் பூர்த்தி அடைந்து உயர்ந்த அறிவு பெற வேண்டும் என்பதுதான் பெற்றோர்களின் ஆசை. அது பூர்த்தி பெறவேண்டும். நம் நாட்டிற்குத் தொன்றுதொட்டே கல்வியில் சிறந்த நாடு என்ற பெயர் உண்டு. ஆக, இன்றையத் தேவைக் கேற்றவாறு குழந்தைகள் அதிக அறிவு பெறவேண்டுமென்று சிந்திக்கும்போது, அவசியம் இருந்தால் மாறுதல் செய்கிறோம். ஆனால், எந்த மாதிரிச் செய்தாலும், இந்த மன்றத்தில் வைத்து, இந்த மன்றத்தினுடைய கருத்துக்களை அறிந்துதான் செய்கிறோம். 'பாட மொழியைப்பற்றி முன்பு ஒரு முடிவு செய்யப்

1st April 1963] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

பட்டது. அது இப்போது மாற்றப்பட்டிருக்கிறது' என்று குறிப்பிட்டார்கள். 1959-ஆம் ஆண்டிலே போடப்பட்ட உத்தரவு அது. அந்த உத்தரவுதான் இப்போது நடைமுறையில் இருக்கிறது. அதிலே ஒன்றை நான் படிக்க விரும்புகிறேன்.

"There is conflict requiring reconciliation between, two objectives, viz., the need for raising higher educational standards and the need also to develop the potentialities of the mother-tongue as the vehicle of culture."

மேலும் "The Government of Madras have not yet taken a decision on how this recommendation is to be effected. The present indications are that the answer will have to be found."

என்பது தான் 1959-ஆம் வருஷத்தில் போடப்பட்ட உத்தரவு. இந்த அடிப்படையில்தான் இதுவரையில் நடைபெற்று வந்தது. மேலும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்பது கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். இந்த அடிப்படையிலேதான் நான் இன்று சமர்ப்பித்த அறிக்கையிலே அரசாங்கம் என்ன செய்வதாக இருக்கிறது, என்ன கொள்கையை அனுசரித்து வருகிறது என்பதை யெல்லாம் அறிவித்திருக்கிறேன். கனம் எதிர்க்கட்சி-உபதலைவர் அவர்கள், பாடமொழிக்காக அமைக்கப்பட்ட குழுவின் தலைவர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் தெரிவித்த கருத்துக்களை எல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். கருத்துக்களில் வேற்றுமை ஒன்றும் இல்லை. திரு. தாமோதரன் அவர்கள் தலைவராக இருந்த குழுவின் பெயரை இப்போது 'ப்யூரோ ஆப் ஃபிளின் பப்ளிகேஷன்ஸ்' என்று மாற்றி அமைத்திருக்கிறோம். அவர் கடந்த இரண்டு, மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பாகக்கூட தலைவராக இருந்தார். இப்போது அந்தப் பொறுப்பை வேறு ஒருவர் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். திரு. தாமோதரன் அவர்கள் அந்த அறிக்கையில் 'அரசாங்கம் எங்களுக்கு ஒத்துழைப்பைத் தரவில்லை, போதிய நிதி ஒதுக்கவில்லை' என்று புகார் சொல்லி இருக்கிறாரா? அப்படிச் சொல்லி இருந்தால் நிச்சயமாக கனம் எதிர்க்கட்சி உபதலைவர் திரு. கருணாநிதி அவர்கள் படித்து இருப்பார்கள். (திரு. கருணாநிதி: 'ஒத்துழைக்கிறார்கள்' என்றே நான் படித்தேன்). 'ஏன் இவ்வளவு ரூபாயைச் செலவு செய்யவில்லை' என்று விவசாய இலாக்காவிலோ, அல்லது மராமத்து இலாக்காவிலோ கேட்பார்கள். எவ்வளவு தான் செலவுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்தாலும், செலவு ஆகக்கூடிய தொகைதான் செலவாகும். 'ப்யூரோ ஆப் ஃபிளின் பப்ளிகேஷன்ஸ்' என்ற நிறுவனத்திற்கு 10 லட்சம் ரூபாய் நிதி ஒதுக்கி இருக்கிறோம். அதைச் செலவழித்துக் கொண்டும் வருகிறோம். எதாவது ஒரு புத்தகத்தை ஒரு கட்டையில் வாங்கிச் செய்வது போல் அல்ல. அது நல்லதும் அல்ல. இந்தக் காரியத்தைச் செய்வதில் ஆசிரியர்கள் உற்சாகம் உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள்' என்று திரு. தாமோதரன் அவர்கள் குறிப்பிட்டதை எதிர்க்கட்சி உபதலைவர் அவர்கள் எடுத்துக் குறிப்பிட்டார்கள். அதிக உற்சாகம் இன்று இருக்கிறது. 'செல் ஆப் ஃபிளின் ஆதர்ஸ்' என்று அமைக்கப்பட்டு அதன் கட்டம் கோவையில் முன்பு நடைபெற்றது. இப்போது பல்கலைக்

[திரு எம். பக்தவத்சலம்]

[1st April 1963]

கழக வைஸ்-சான்ஸலர் அவர்கள் பரிபூர்ண ஒத்துழைப்பை அளிக்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள் பல விஷயங்களைப்பற்றித் தமிழில் நூல்கள் எழுத உதவி அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டு, அவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டு மனப்பூர்வமாக ஒத்துழைக்கிறார்கள். 50 ஆசிரியர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அப்போதைக்கப்போது நூல்களை எழுதுவதற்கு 'செல் ஆப்ஸ் ஆதர்ஸ்' என்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இது ஏப்ரல் 10-ம் தேதி துவக்கப்படும். 50 ஆசிரியர்கள் முன்வருவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். கோவையிலிருந்துகூட அவ்வளவாக மனுக்கள் வரவில்லை. மொத்தத்தில் 58 பேர் மனுப் போட்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பணியிலே உற்சாகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. திரு. தமோதரன் அவர்களுக்கு இருக்கிற உற்சாகம், நம்பிக்கைபோல் எங்களுக்கும் உற்சாகம், நம்பிக்கை இருக்கிறது என்று சொன்னால் எதிர்க் கட்சியினர் நம்பாமல் இருக்கலாம். ஆனால், முன்பு இருந்த கல்வி அமைச்சருடைய உற்சாகத்தில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. அவருடைய ஆர்வத்தைப்பற்றி நம்புகிறார்கள். திரு. தாமோதரன் அவர்களுடைய உற்சாகத்தையும் எதிர்க் கட்சினர் நம்புகிறார்கள்.

திரு. மு. கருணாநிதி: அந்தக் கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் இப்போது இருந்தால் இப்படித்தான் பேசுவார்கள் என்று இன்றைய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். அதற்குப் பிறகு அந்த நம்பிக்கைகூட இப்போது கொஞ்சம் குறைந்து விட்டது.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: இது புதிது அல்ல. கனம் அங்கத்தினர் அவர்களும் ஐந்து ஆண்டுகளாக இங்கிருக்கிறார்கள். நானும் அவர்களை ஐந்தாண்டுகளாகப் பார்த்துத் தெரிந்தவன். எதிர்க் கட்சி உப-தலைவர் அவர்கள் அப்போது அங்கத்தினராக இருந்தார். உண்மையில் கருத்தில் மாறுதல் இருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டத்தான் சொன்னேன். திரு. தாமோதரன் அவர்கள் அதிகமாகப் புத்தகம் வெளியிடுவதில் யார் குறுக்கே நின்றார்கள்? யார் மீதும் குற்றம் சாட்ட முடியாது. திரு. தாமோதரன் அவர்களும் யார் மீதும் குற்றம் சாட்ட மாட்டார்கள். அந்த மாதிரி புத்தகம் எழுதுவது என்றால் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டு புத்தகம் எழுதிவிட முடியாது. புத்தகங்களை மொழி பெயர்த்தால் மட்டும் போதாது. அசல் நூல்களை எழுத வேண்டும், சிந்தனையைச் செலுத்தி எழுத வேண்டும். இப்போது சில நூல்களை எழுதி வருகிறார்கள். சில நூல்களை எழுதுவதற்கு ஆசிரியர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தோம். அவர்களிடமிருந்து ஒரு பதிலும் வரவில்லை. சீக்கிரத்தில் ஆறு மாதம், ஒரு ஆண்டில் எழுத வேண்டுமென்றால் கூட மூல நூலை வைத்துக் கொண்டு 'அடாப்ட்' செய்துதான் எழுத வேண்டும். புதிய நூல்கள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. புதிய கருத்துக்களும் அப்போதைக்கப்போது கூறப்படுகின்றன. 'ஹ்யூமானிடீஸ்' என்பதில்கூட ஆராய்ச்சி உண்டு. விஞ்ஞானத்தில் மட்டும்தான் ஆராய்ச்சி என்பதில்லை. கலைப்

1st April 1963] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

பாடங்களிலும் ஆராய்ச்சி வேண்டியிருக்கிறது. 'இகனா-
மிக்ஸ்' கலையியலைச் சேர்ந்தது. நேற்றுதான்
மைசூர் கல்வி அமைச்சரோடு கோவையில் பேசிக் கொண்டிருந்
தேன். அவர்கள், நாங்கள் 'ஹ்யூமானிடினை'க் கன்னடத்தில்
சொல்லிக் கொடுக்க எல்லா இடங்களிலும் ஏற்பாடு செய்திருக்
கிறோம். ஆனால், 'இகனாமிக்ஸ்'-க்கு விலக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம்',
என்று சொன்னார்கள். "என் அவ்வாறு விலக்குக் கொடுத்திருக்
கிறீர்கள்?" என்று கேட்டதற்கு "இகனாமிக்ஸ்ஸை'ப் புரிய
வைக்க முடியாது. 'இகனாமிக்ஸில்' மேன்மேலும் ஆராய்ச்சி
நடக்கிறது, புதிய புதிய கருத்துக்கள் வருகின்றன. பழைய
கருத்துக்களை எல்லாம் வைத்துக் கொண்டிருந்தால் பயனில்லை"
என்று சொன்னார்கள். கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள்,
'வேறு சில பல்கலைக் கழகங்களில் தங்கள் பிராந்திய மொழியிலே
பாடங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்க முற்பட்டிருக்கிறார்கள்' என்று
சொன்னார்கள். அந்த ஜாபிதாவிலே சென்னைப் பல்கலைக்
கழகத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். சென்னைப் பல்கலைக்
கழகமும் அறிக்கைவிட்டு அவர்களும் தமிழில் சொல்லிக் கொடுக்க
ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அந்த அளவிலே சென்னைப் பல்கலைக்
கழகத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். அது பிராந்திய மொழி
யிலே பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதாக நினைத்துக் கொள்வதற்குத்
தான் பயன்படுமே தவிர, நடைமுறையில் எவ்வளவோ கஷ்டங்கள்
இருக்கின்றன. நான் மகாராஷ்டிர அமைச்சரோடு பேசிக்
கொண்டிருந்தேன், பிறார் கல்வி அமைச்சரோடும் பேசிக்
கொண்டிருந்தேன். அவர்களும், 'உடனடியாகப் பிராந்திய மொழி
யிலே, இந்தியிலே, பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க முடியாது, அவசரப்
படுவதில் பயனில்லை' என்று சொன்னார்கள். குஜராத் கல்வி
அமைச்சர் அவர்களும் கூட இதிலே தீவிரமான கருத்து உடையவர்
கள். இருக்கக்கூடிய சங்கடங்களை அவர்களும் எடுத்துக்
காட்டினார்கள். ஒரேயடியாக அவர்களும் இதை மாற்றிவிடவில்லை.
கனம் எதிர்க் கட்சி உப-தலைவர் அவர்கள்

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சர்க்கா
ருடைய 1959-ம் வருஷ ஜி.ஓ.-வில் இருந்து ஒரு பகுதியை எடுத்துக்
காட்டினார்கள்.

"There is a conflict requiring reconciliation between two
different objectives, viz., the need for raising higher educational
standards and the need also, to develop the potentialities of the
mother-tongue."

என்று படித்தார்கள். 1955-ம் வருஷம் 'அபிஷியல் லாங்வேஜ்
கமிஷனு'-க்குச் சமர்ப்பித்த மெமொரான்டத்தில் இருப்பதுதான்
இதில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. 1959-ம் வருஷம் வந்த அந்த
உத்தரவில் மற்றொன்றையும் பற்றி திட்டவட்டமாக முடிவு
செய்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பகுதியை கனம் அமைச்சர் அவர்கள்
கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

"In order to commence the change-over during the year
1963-64, all necessary preparations will have to be completed before

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்] [1st April 1963]

the end of 1962-63. The adequacy of these preparations should be demonstrated by the fact that those who have made to preparation have actually succeeded in providing the instruction in Tamil successfully for all the three years of the B.A. degree course Text books, Technical terms, Instructional machinery and procedure should be involved in the actual process of imparting instruction in the Tamil medium.” என்று அதிலே தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“It will be open to private Colleges to continue to provide English medium instruction in the B.A. degree course even after this change-over is effected but no grant will be payable by the State Government in respect of such courses.” என்று 1959-ம் வருஷ உத்தரவில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இது பழைய வாதம் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: இப்போது வாசித்ததை கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் கேட்டிருக்கிறார்கள். அது 1963-64-இல் துவக்குவது பற்றியது. In order to ‘Commence’ என்று இருக்கிறது. ‘Adopt’ என்று இல்லை. (திரு. கே. ஏ. மதியழகன்: இன்னொரு பாஸேஜ் படித்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.) இன்னொரு பாஸேஜைப் படித்துக் கொண்டிருப்பதில் பிரயோசனம் இல்லை. இதிலே ‘கமென்ஸ்’ என்று தான் இருக்கிறது. அவர்கள் ஒரு லட்சியம் வைத்துக் கொள்ளலாம்; நிறைவேற்றவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு போடலாம்; அப்படிப் போட்டால்—இப்போது இருக்கிற மந்திரி சபை சென்ற ஆண்டு, 1962-ம் ஆண்டு, மார்ச் மாதம் 15-ம் தேதிதான் வந்தது—அதற்கு முன் இருந்தவர்கள் வேறு கருத்துக் கொண்டிருந்தால், இவர்கள் மாற்றி விட்டார்கள் என்றால், அவர்கள் ஏற்பாடுகளெல்லாம் செய்திருக்கலாமே? நான் அவர்களைக் குற்றம் சாட்டவில்லை. எதிர்க் கட்சியிலுள்ளவர்கள் குற்றம் சாட்டுவார்கள். நான் ஒன்றும் அப்படிக் குற்றம் சாட்ட மாட்டேன். இதிலே சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. அனுபவ உணர்ச்சி யோடு காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். நான் சொல்ல வந்ததை மறந்துவிடக் கூடாது—எதிர்க் கட்சி உபதலைவர் அவர்கள், நான் இந்த மன்றத்தில் பேசுவது போல இல்லை என்று அந்த வெளியீடு பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். ‘அதில் கொஞ்சம் கடுமீ கொடுக்கள் இருக்கின்றன’ என்று குறிப்பிட்டார்கள். உண்மைதான்—ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இந்த மந்திரி சபையைப் பொறுத்த மட்டில் குறை கூறுகிறார்கள். இந்த ஆட்சியைப் பற்றிக் குறை கூறுகிறார்கள். ஏன்? தனிப்பட்ட முறையில் அமைச்சர்களை, முதலமைச்சர் உட்பட எல்லோரையும் குறை கூறுகிறார்கள். சரியாகத் தெரியாமல் இருக்கலாமே தவிர, வேறு ஒன்றும் இருக்காது என்று நாங்கள் அவர்கள் பேரில் ஆத்திரப்படமாட்டோம். அதைக் கண்டு உணர்ச்சிவசப்பட மாட்டோம். சில சமயத்தில் ரொம்பவும் தவறு தலாகக் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கிறார்கள். என்றாலும், நாங்கள் கடுமையான முறையில்தான் நடந்து கொள்கிறோம். அப்படியும் ஆத்திரம் வருகிறது என்றால், எதற்கும் ஒரு வரம்பு உண்டு. வரம்பு உண்டு என்று சொன்னால், என்னைப் பொறுத்தமட்டில், எது

1st April 1963] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

வரம்பு என்றால் நம் குழந்தைகளைப் பாழாக்கக் கூடாது; நம் குழந்தைகளுடைய அறிவு வளர்ச்சியில் குறுக்கிடக் கூடாது; யாராவது குறுக்கே நின்றுல் அப்போது ஆத்திரம் வருகிறது. அந்த முறையில் ஆத்திரம் வரும்போது அதை அடக்கிக் கொள்ள முடியாது. அந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொள்ள நான் பழகிக் கொள்ளவில்லை. அடக்கிக்கொள்வது என்பது ஒரு நடிப்புத் திறமை. இப்படிக் குழந்தைகளுடைய வளர்ச்சியில், அறிவு வளர்ச்சியில் ஒரு குறுக்கிடு ஏற்படுகிறது என்றால், அப்போது ஆத்திரம் வரத்தான் செய்கிறது. ஏதோ எனக்கு எழுதியவர்கள் தவறுகளை எடுத்துக் காட்டக் கூடாது என்று சொன்னார்கள். அதில் எடுத்துக் காட்டிய குறை என்ன? தமிழில் வல்லின 'ற'-வுக்கும் இடையின் 'ர'-வுக்கும் வித்தியாசம் தெரியவில்லை, 'ல'-வுக்கும், 'ள'-வுக்கும் வித்தியாசம் தெரியவில்லை; இவர்கள் மேல் படிப்புப் படிக்கிறவர்கள். இந்த மாதிரிப் படிக்க வேண்டும் என்று கூறுவது தவறு என்று சொன்னேன். மேல் படிப்பு ஒரு சிலர் படிக்கிறார்கள். நாம் இங்கே உட்கார்ந்து யாரும் படிக்கக் கூடாது என்று சொன்னால்

திரு. மு. கருணாநிதி: தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக ஆக்க வேண்டுமென்று எழுதியது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த நெடுஞ்செழியனாகவோ, தமிழரசுக் கழகத் தலைவர் ம. பொ. சிவஞானமாகவோ, கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் கல்யாண சுந்திரமாவோ, தவறு செய்திருந்தால் அதைச் சுட்டிக் காட்டுவது என்றால் அது பொருத்தமாக இருந்திருக்கும். ஆங்காங் குள்ள பெற்றோர்கள் தங்களுடைய குழந்தைகளுக்குப் போதன மொழியாகத் தமிழை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று எழுதிய கடிதத்தை, அவர்கள் எழுதிய கடிதம்தானா என்றுகூடச் சந்தேகப்படும் நேரத்தில் அதைப் பிரசுரித்திருப்பதைத்தான் குறிப்பிடுகிறோம்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: இதைத்தான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஒரு நாவலரும், ஒரு புலவரும், திரு. மதியழகனும், திரு. கருணாநிதி அவர்களும் படித்திருந்தால் போதும் என்று நான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. எல்லோரும் நன்றாகப் படிக்க வேண்டும். எல்லோரும் தமிழ் அறிவு பெற வேண்டும். திரு. மதியழகன் சொன்னார்கள். அது எனக்குப் புரியவில்லை. தமிழை எதற்காகப் படிக்க வேண்டும்? தமிழில் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தால் போதும், தமிழ் இலக்கியங்கள் வேண்டாம். (திரு. கே. ஏ. மதியழகன்: குறுக்கீடு.) இவர் எப்படிச் சொல்வது? தமிழ் இலக்கியங்கள் எதற்காக? இதெல்லாம் வேண்டியதில்லை. பாடத்தைப் படித்தால் போதும். இந்த மாதிரியெல்லாம் சொன்னார்கள். கனம் எதிர்க் கட்சி உப-தலைவர் அவர்கள் கூறியதற்குச் சொல்லுகிறேன். இம்மாதிரி ஒன்றும் தமிழ்கூடப் படிக்காதவர்கள் மேல் படிப்பு இப்படித்தான் படிக்கவேண்டும் என்று 'டிக்டேட்' செய்தால் அது நியாயம் இல்லை. பல்கலைக் கழகங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு உரிமைகள் இருக்கின்றன; பொறுப்புகள் எல்லாம் இருக்கின்றன. உயர்ந்த படிப்புகள் எல்லாம் இருக்கின்றன.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [1st April 1963]

கின்றன. உயர்ந்த படிப்பு என்பது வேறு விஷயம். ஒரு சிலர் உயர்ந்த படிப்பு வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். நாம் குறுக்கே நிற்கொண்டு இப்படித்தான் படிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவது ஒன்று. தமிழ் இலக்கியங்கள் வேண்டியதில்லை என்று கனம் அங்கத்தினர் திரு. மதியழகன் அவர்கள் கூறியது போல் சொல்லுவது மற்றொன்று. தமிழ் இலக்கியங்கள் முக்கியம் என்று நான் சொல்லுவேன். கம்பன், இளங்கோ, வள்ளுவர், இப்படிப்பட்டவர்களுடைய நூல்களை யெல்லாம் படிக்காதவர்கள் எத்தனைபோ பேர்கள் இருக்கிறார்கள். தவறுதல் இல்லாமல் எழுத்தத் தெரிந்தால் போதும் என்று சொல்லுவது சரியல்ல

திரு. மு. கருணாநிதி : ஆன் எ பாயிண்ட் ஆஃப் பர்ஸனல் எக்ஸ்ப்ளனேஷன்

MR. SPEAKER : The time now is 1-45 p.m. I will give the hon. Member a chance to say what he has to say at the end. The Hon. Minister may continue.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : மற்றொன்று, எதிர்க் கட்சியில் வீற்றிருக்கிற பல கனம் உறுப்பினர்களைப் போல, எனக்கும் தமிழ் ஆர்வம் உண்டு. புலவன் என்றே பண்டிதன் என்றே நான் சொல்ல மாட்டேன். ஆனால், தவறுதல் நன்றாகத் தெரிகிறது. இம்மாதிரி ரொம்பவும் தவறுதல் இருப்பது தெரிகிறது. இப்போது சங்கீதம் இருக்கிறது. பாடத் தெரியாதவனாக இருந்தாலும் யாராவது பாடும்போது அபஸ்வரம் வந்தால் அவன் காதில் நாராசமாக விழுகிறது. தப்பிதம் இருக்கிறது. பிழைகள் இருக்கின்றன. ஏதோ வெளியீட்டில் தவறுகள் என்று சொன்னார்கள். ப்ரூஃப் கரெக்ட் செய்கிற வழக்கம் எனக்குக் கிடையாது. (திரு. மு. கருணாநிதி : குறுக்கீடு.) அச்சிட்டதா? அச்சிட்டதில் எல்லினத்திற்கு இடையினம் இருக்கிறதா? அது வேறு இருக்கட்டும். நான் பண்டிதனாக இல்லாததால்தான் எல்லோரும் படிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன். கனம் அங்கத்தினர் திரு. மதியழகன் நன்றாகப் படித்துவிட்டார்கள். மற்றவர்கள் படிக்கவேண்டாம்

(திரு. கே. ஏ. மதியழகன் எழுந்தார்.)

கனம் சபாநாயகர் : இரண்டு நிமிஷங்களுக்கு ஒரு தடவை சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் என்ன செய்வது? அப்புறம் சொல்லுங்கள் I will give the hon. Member a chance afterwards. The Hon. Minister will please carry on. Hon. Members need not interrupt but can say what they have to say at the end of the Hon. Minister's speech.

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : தமிழே கூடாது என்று சொல்லுகிறார்

MR. SPEAKER : Let the Hon. Minister continue.

(Sri V. Krishnamoorthi rose.)

1st April 1963]

MR. SPEAKER : I don't allow. The hon. Member need not raise any point now. I will give the hon. Member a chance at the end.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : இன்னொன்று, அப்போது போட்ட உத்தரவில் எப்படி இருக்கிறது?

“The medium of instruction of the reorganized B.A. degree course in the State will accordingly be changed to Tamil. It is obvious that the best time schedule for this change will be one of when will link it with the reorganization of Secondary Education.”

என்று அவர்கள் அப்போது ஒரு திட்டம் போட்டார்கள். ஹையர் செகண்டரி கோர்ஸ் வைத்துவிடுவது என்று திட்டம் போட்டார்கள். அதை வைத்து அதோடு 1963-64-இல் காலேஜில் தமிழ் மீடியம் என்ற முறையில் வைத்தார்கள். அதற்குப் பிறகு பீரீ-யூனிவர்ஸிட்டியில் வைத்திருக்கலாம். அதே கருத்து இருந்தால் வைத்திருக்கலாம். 1963-64-ல் இந்தக் கருத்துடன் போட்டது, ஹையர் செகண்டரி கோர்ஸ் எதிலே வைப்பது என்பது இதுவரையில் முடிவு செய்யப்படாமல் இருந்தது. எல்லாவற்றையுமே நாம் எல்லோரும் அறிவோம். இப்போது ஹையர் செகண்டரி கோர்ஸ் முடியாது என்று தெரிந்து விட்டது. ஹையர் செகண்டரி கோர்ஸ் இருக்கலாம் என்று ஒரு கனம் அங்கத்தினர் பேசினார்கள். அது ஒருகாலும் முடியாது. இன்றையதினம் நம் மாநிலத்தில் 1,800 உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. இந்த நிலையில் ஹையர் செகண்டரி வைப்பது என்பது முடியாத காரியம். எல்லோரும் இதை இன்று உணர்கிறார்கள். ஹைஸ்கூலில் ஹையர் செகண்டரி வைக்க வேண்டுமென்று சொன்னவர்கள்கூட இப்போது முடியாது என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலை இருக்கிறது. ‘1963-64-ல்’ என்று போட்டார்கள். இப்போது எப்படி வைப்பது? நூல்கள் போதாது, அதிகமாக ஆக்க வேண்டும் என்று ஏதோ ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், புதிய நூல்கள் ஏராளமாக வேண்டும். இன்றையதினம் இதையே நம்பினால்கூட நாளையே புதிய நூல்கள் வருகின்றன. மற்ற நாடுகளில் இம்மாதிரி இல்லையா என்று கேட்கலாம். ஆனால், இங்கேயே கொஞ்ச காலத்தில் வரலாம். “Ultimately Tamil should be the medium” என்று போட்டிருக்கிறது. இப்போது அந்த நிலை இல்லை என்பதை உணரவேண்டும். மாணவர்களுடைய நிலை என்ன என்று உணர வேண்டும்.

இன்றைக்கு எக்னாமிக்ஸ் எடுத்துக் கொண்டால், என்ன விதமான புத்தகங்கள் வேண்டும் என்று பார்க்க வேண்டும். எதைப் படித்தால் நலம் என்று பார்க்க வேண்டும். புத்தகம் மட்டும் போதாது. ஜர்னல்கள், பத்திரிகைகள் எல்லாம் படிக்க வேண்டும். எல்லாவற்றையும் படிக்க வேண்டும். ஆகவே, தமிழின் முன்னேற்றத்திற்கு எதெல்லாம் குறுக்கே நிற்கிறது என்று பார்க்க வேண்டும். நான் திரும்பவும் சொல்லுகிறேன். மொழியைக் கற்பது ஒன்று, பாடத்தைக் கற்பது வேறொன்று. கல்லூரிக்குப் போனால் பாடம் தீவிரமாக ஏற்படுகிறது. அதைப் புரிந்து கொள்வது எப்படி? 40, 50 புத்தகங்கள் இருக்கின்றனவே, அவை

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [1st April 1963]

போதாதா என்று கேட்டார்கள். ஒன்று கவனிக்க வேண்டும். கல்லூரியிலே மற்ற உயர்நிலைப் பள்ளிகள் போல டெக்ஸ்ட் புக் என்று வைப்பதில்லை. 'ரெபரன்ஸ்' புத்தகங்கள்தான் சொல்லுவார்கள். 10, 15 புத்தகங்களின் பெயர்களைக் கொடுப்பார்கள். ஹிஸ்டரியாக இருந்தாலும் சரி, வேறு பாடங்களாக இருந்தாலும் சரி, அப்படித்தான் படித்தாக வேண்டும். இதை எல்லாம் இன்றைக்கே ஒரேயடியாக மாற்ற வேண்டுமென்றால், அது மாணவர்களுக்கு நல்லதல்ல. இதிலே எங்களுக்குத் தயக்கம் என்று சொன்னார்கள். இதிலே இருக்கும் சிரமங்களைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆர்வம் குறைவில்லை. நாம் செய்வது மாணவர்களைப் பாதிக்கும் முறையில் இருக்கக் கூடாது. நிர்வாகத்தைத் தமிழிலே நடத்த முற்படுகிறோம். அதிலும் சலுகைகள் கொடுத்தால், இன்னும் அதிகமான பலன் ஏற்படும் என்றார்கள். அதில் தடை ஒன்றும் இல்லை. மாணவர்கள் ஆயிரக்கணக்காக வரவேண்டும். அவர்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கான புத்தகங்கள் வெளியிட வேண்டும். அப்படியே படித்தாலும், அவர்களுக்கெல்லாம் உத்தியோகம் கொடுப்போம் என்று 'காரண்டி' பண்ண முடியாது. முன்பெல்லாம் இருந்தது, இந்தியன் எஞ்ஜினியரிங் சர்வீஸ் என்று. அதிலே, கல்லூரியில் முதலாகத் தேறுபவர்கள், உடனடியாக உத்தியோகத்திற்குச் சென்று விடுவார்கள். ஐ.இ.எஸ். என்று இருந்தது. அதேபோல ஐ.ஸி.எஸ். இருந்தது, இன்றைக்கு ஐ.எ.எஸ். என்று இருப்பதுபோல. அதிலும் கூட, எவ்வளவு உத்தியோகஸ்தர்கள் தேவையோ, அவ்வளவுக்குத்தான் எடுப்பார்கள். பரீட்சைக்கு வந்தவர்களுக்கெல்லாம் உத்தியோகம் என்று கிடையாது. இன்னொன்று. இன்றைக்கு வேறு மாநிலங்களிலே தமிழர்கள் உத்தியோகம் பார்க்கிறார்கள். மத்தியப் பிரதேசத்தில், மகாராஷ்டிராவில், இன்னும் எவ்வளவோ இடங்களில் உத்தியோகம் பார்க்கிறார்கள். 'பரம்'களிலும் தொழிற்சாலைகளிலும், அரசாங்க அலுவலகங்களிலும் வேலை பார்க்கிறார்கள். எங்கே போனாலும் தமிழர்களைப் பார்க்கிறோம். ராஜஸ்தானில், ஜம்பூரில், பஞ்சாபில், எங்கு போனாலும் நம் தமிழர்கள் உத்தியோகங்களில் இருக்கிறார்கள். டெல்லியில் மட்டும் 20,000 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு நாம் அவசரப்படுவதனால் மாணவர்களுக்குப் பாதகம் ஏற்படாதா, அது நியாயமா, சரியா என்பதையும் நாம் யோசிக்க வேண்டும். நாளாவட்டத்தில் தமிழிலேயே செய்வது என்பது சாத்தியப்படும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. அவசரப்படுவது மாணவர்களுக்கு நல்லதல்ல. மேலும், தனித்து இயங்குவது நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டிற்கும், அறிவு வளர்ச்சிக்கும் உகந்ததல்ல. மற்றொன்று. மாணவர்களைக் கட்டாயப் படுத்துவதில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. படித்தால் படிக்கட்டுமே. மாணவர்கள் உயர்ந்த படிப்பு படிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறார்கள். ஆகவே, இப்பொழுது நாங்கள் கல்லூரிப் பாடமொழி பற்றித் தெரிவித்திருக்கிற கருத்து மாணவர்களுடைய அறிவு வளர்ச்சிக்கு உகந்த கருத்து. 1963-64-ல் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் வரும் என்று அந்த ஜி.ஓ.-வில் இல்லை. கொண்டுவந்து விடவேண்டும் என்று திருத்தம் கொடுத்தால், அது மாணவர்களுக்கு நன்மையா

1st April 1963]

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

என்று பார்க்க வேண்டும். தமிழை நன்றாகக் கற்க வேண்டும். ஷேக்ஸ்பியர் படிக்காத ஆங்கில இளைஞர்கள் இருப்பார்களா? தமிழ் இளைஞர்கள் தமிழ் கற்க வேண்டும் என்று கோட்பாடாகச் சொல்லலாம். தமிழையும் நன்றாகக் கற்க வேண்டும். இன்றைக்கு 'தமிழ்க் கல்லூரி' என்று வைத்தால், அதற்கு வேண்டிய ஆதரவு அரசாங்கம் அளிக்கும் என்று சொன்னேன். தமிழிலே போதிய அளவு புலமை வேண்டும். விஞ்ஞானம் ஆக இருந்தாலும், எக்னமிக்ஸ் ஆக இருந்தாலும், 'அப்டேட்'-டாக இருக்க வேண்டும். இன்றைக்கு ஒரு நாட்டிலே ஒரு தூல் வெளியிடப்பட்டால், உடனே அது ஆங்கிலத்தில் ஒரு க்ஷணத்திலே மொழிபெயர்க்கப்பட்டு விடுகிறது. மேலும் மேலும் அறிவை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றால், வசதி இருக்கிறது. தமிழிலே வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. அதை ஒரு கட்சியாக வைத்துக்கொண்டு, வாதாடுவது மாணவர்களுக்கு நல்லதல்ல. நாட்டிற்கு நல்லதல்ல, அறிவு வளர்ச்சிக்கு நல்லதல்ல.

ஹிந்தியைப் பற்றி ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கனம் அங்கத்தினர்கள் மும்மொழிக் கொள்கையை ஏற்கலாம். வேண்டாம் என்று சொல்லலாம். அரசாங்கம் தடுக்க முடியாது. தாய் மொழி படிக்க வேண்டும். ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டும். இந்தியாவிலேயே பெரும்பாலோரால் பேசப்படுகிற மொழி—கனம் அங்கத்தினர் திரு. நல்லசிவத்திற்கு என்ன மொழி என்று தெரியும்—ஒன்று இருக்கிறது என்றால், அது ஹிந்திதான். அகில இந்தியாவும் ஒன்று என்று ஏற்றுக்கொள்பவர்கள் யாரும் அதை மறுக்க முடியாது. நம்மைப் பொறுத்த வரையில், ஹிந்தியைப் போதிய அளவுக்குக் கையாள முடியாது. தமிழ்நாட்டு இளைஞர்கள் பாதகம் அடைவார்கள். ஆகையால்தான், ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறோம். ஆனால், ஹிந்தியைக் கற்றுக் கொள்ளவில்லை யென்றால், நம் மாணவர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். மாணவர்களின் எதிர் காலத்தில் நாம் குறுக்கே நிிற்கக் கூடாது. பழைய பிரிட்டிஷ் ஆட்சி சபையிலே நடந்த ஒரு விவாதத்தைப் பத்திரிகையில் படித்தேன். அப்பொழுது நான் ஒரு மாணவன். சில கனம் அங்கத்தினர்கள் ஏதோ கல்லூரிப் படிப்பு வேண்டாம் என்று சொன்னார்கள். எனக்கு விசித்திரமாக இருந்தது. இன்றைக்கு ஹிந்தி தெரிந்து கொள்வது நல்லது என்றால், தெரிந்து கொள்ளட்டுமே. அதில் கட்டாயம் வேண்டியதில்லை. கட்டாயப் படுத்துவதில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஆனால், மாணவர்கள் நன்றாகப் படிக்கிறார்கள் என்பதைக் காண்கிறோம். ஆகவே, மூன்று மொழிகள் கற்க வேண்டும். இந்தி அல்லது வேறு மொழி என்று சொல்லுகிறோம். குறைந்த பட்ச மார்க்கு என்று இல்லை. ஆனால், ஒரு பர்ப்சம் இல்லாமல் பரீட்சை என்பது என்ன பயன்? இந்த ஆண்டுக்குப் பரீட்சை வேண்டாம் என்று போட்டோம். பரீட்சை என்றால் அதற்கு ஒரு அர்த்தம் வேண்டும். ஒரு பர்பஸ் இல்லாத பரீட்சை பரீட்சையே இல்லை. இப்பொழுது அது மாடரேஷனுக்கு உபயோகப்படும். குறைந்த பட்ச மார்க்கு எவ்விதிலிடிக்கு வேண்டியிருக்கிறது. அதில்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[1st April 1963]

என்ன ஆட்சேபணை? சிலருக்குப் பரீட்சை என்றால் ஒரு 'அலர்ஜி', அதற்கு என்ன தமிழ் வார்த்தை சொல்வது என்று தெரியவில்லை. பல 'அலர்ஜி'-கள் உண்டு. ஒரு பெண்மணிக்குப் பட்டு சேலை கட்டுவதால் தலைவலி இருந்தது. ஆனால், அது இங்கு தெரியவில்லை. அமெரிக்காவிற்குப் போய் பட்டு சேலை கட்டுவதில் 'அலர்ஜி' என்று கண்டுபிடிக்கப் பட்டது. அது அங்கேதான் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. பிறகு அந்தப் பெண் கைத்தறிச் சேலை கட்ட ஆரம்பித்ததும் தலைவலி நீங்கி விட்டது. அது சிக்கனம் கூட. அந்த பேரல, ஒரு ஆணுக்குப் பஞ்சணை அலர்ஜி. அதுவும் அமெரிக்காவில்தான் கண்டுபிடித்தார்கள். பஞ்சணை, பருத்தி அவருக்குக் கூடாது. அப்படிப் பல 'அலர்ஜி'-கள் உண்டு.

2-00
p.m.

அப்படி 'அலர்ஜி' இருக்கிறது மாதிரி இந்தியையும் பரீட்சை யையும் சேர்த்தால் 'அலர்ஜி' ஏற்பட்டுவிடுகிறது. இந்தி, பரீட்சை இரண்டும் சேரவில்லை. இரண்டையும் சேர்த்து விட்டால் உடனே 'அலர்ஜி' ஏற்பட்டுவிடுகிறது. படிக்க வேண்டாம் என்று எண்ணுபவர்கள் படிக்காமல் இருக்கட்டும். அவர்களுக்கு ஒன்றும் இடைஞ்சல் இல்லை. படிக்கிறவர்கள் படிக்கிறார்கள். படிக்கிறவர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளட்டும், மாடரேஷனுக்குப் பயன்படும். படிக்காதவர்கள் பற்றி ஒன்றும் கவலை இல்லை. நாமும் படிக்கக் கூடாது. அவர்களும் படிக்கக் கூடாது என்று சொல்லுவது நியாயமா? படிக்கிறவர்கள் படித்து மாடரேஷனுக்குப் பயன் படுத்திக் கொள்ளட்டும். படிக்காதவர்கள் பற்றி ஒன்றும் பாதகமில்லை. வேண்டாம் என்றால், பரீட்சையில் வினாத் தாளைச் சும்மா ஒன்றும் எழுதாமல் கொடுத்துவிட்டட்டும். அப்படி மாணவர்கள் கொடுக்க வேண்டுமென்று தூண்டக்கூடிய வகையில் நான் சொல்ல மாட்டேன். வாதத்திற்காகத்தான் சொல்கிறேன். ஏதோ மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆட்சேபணை இதற்கு இருந்தது. அதனால்தான் இப்பொழுது மாற்றிவிட்டோம் என்றெல்லாம் சொல்லுவது தவறு. என்ன மாற்றிவிட்டோம்? பரீட்சையில் மார்க்கு வாங்க வேண்டியவர்கள் படிக்கலாம் என்று தான் சொல்லுகிறோம். அதிலும், மத்திய அரசாங்கம் சில ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கிறார்கள். அப்படி ஸ்காலர்ஷிப் வாங்குபவர்கள் படிப்பதில் மற்றவர்களுக்கு என்ன ஆட்சேபணை இருக்க முடியும்? வேண்டுமென்று படித்தவர்கள் மார்க்கு வாங்குகிறார்கள், படிக்காதவர்கள் மார்க்கு வாங்க வேண்டாம். நானும் படிக்க மாட்டேன், மற்றவர்களும் படிக்கக் கூடாது என்று சொல்லுவது நியாயமா? படிக்காதவர்களுக்கு இதனால் பாதகம் இல்லை. அபிஷியல் லாங்குவேஜ் கமிஷனில் இருந்தவர்கள் இந்தி பரீட்சையைக் குறித்துச் சொன்னார்கள். பல பரீட்சைகளிலும் சேர்ந்து குறைந்த மார்க்கு வாங்குபவர்களுக்குப் பாதகம் ஏற்படும் என்று சொன்னார்கள். அதனால் இம்மாதிரிச் செய்கிறோம் என்று சொன்னோம். என்ன மாறுதல் வந்துவிடுகிறது? ஒரு மாறுதலும் இல்லை.

கனம் அங்கத்தினர் ஒருவர் இண்டர்மீடியட் இருக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது 11 ஆண்டுகள் இருக்க வேண்டுமென்பது திட்டம். கனம் அங்கத்தினர் சொன்னது

1st April 1963] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

பழைய பாடம். பத்து ஆண்டு படிப்பு ஹையர் செகண்டரி கோர்ஸ் இதெல்லாம் நடக்கக்கூடிய காரியமல்ல. ஹையர் செகண்டரி கோர்ஸ் வரப்போகிறது என்று பத்து வருடங்களாகக் குறைக்கப்பட்டது. ஏதோ 'துக்லக்' என்று சொன்னார்கள். துக்லக் செய்திருக்கிற அருமையான காரியங்களை யெல்லாம் கனம் அங்கத்தினர் நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறார்கள். நல்லதைச் செய்ய வேண்டியது தான். அதில் தயக்கம் கூடாது. பத்து ஆண்டுப் படிப்பு எந்த சூழ்நிலையிலே நிர்ணயிக்கப்பட்டது? ஹையர் செகண்டரி கோர்ஸ் வரும் என்று நினைத்து நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஹையர் செகண்டரி கோர்ஸ் ஒருகாலும் முடியாது என்பதை எவரோம் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஒரு கனம் அங்கத்தினர் அதையும் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று பழைய பாடத்தைத் திருப்பிப் படிக்க வேண்டும் என்ற வகையிலே சொன்னார்கள். அது நடக்காது. நல்ல படிப்பு படிக்க வேண்டும், அதை வேண்டாமென்று சொன்னால் எப்படி?

ஏழாவது, எட்டாவது ஸ்டேன்டேர்ட்களில் இருப்பவர்களுக்கு ஒரு குழப்பம் ஏற்படும் என்று கனம் எதிர்க்கட்சி உப தலைவர் அவர்கள் சொன்னார்கள். நான் சொல்கிறேன், இப்போது செய்திருக்கக் கூடிய மாறுதல்படி எந்த மாணவரும் பதினேழு ஆண்டுகள் படித்து கடைசியில் பரீட்சைக்கு போக வேண்டும். இது வரையில் எட்டாண்டுகள் படித்தவர்கள் இன்னும் மூன்று ஆண்டுகள் படிக்க வேண்டும். இதுவரையில் ஏழு ஆண்டுகள் படித்தவர்கள் இன்னும் நான்கு ஆண்டுகள் படிக்க வேண்டும். மொத்தத்தில் ஆரம்பத்தில் இருந்து கடைசி வரையிலே 11 ஆண்டுகளுக்கு மேல் போகாது. பதினேழு ஆண்டுகள் படிக்க வேண்டும். இந்த ஆண்டு பத்தாவது ஸ்டேன்டேர்ட்டில் பரீட்சைக்குப் போகிறவர்கள் 11 ஆண்டுகள் படித்தவர்கள். ஒன்றும் குழப்பத்திற்கு இடம் இல்லை.

இன்டர்மீடியட் கோர்ஸ் வைத்து விட்டு காலேஜ் படிப்பை இரண்டு ஆண்டுகளாக ஆக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அப்படிச் செய்தால் தரம் குறைக்கப்பட்டு விடும். மூன்று ஆண்டுகள் டிக்ரீ கோர்ஸ் என்று இப்போது வைத்திருக்கிறோம். ஆகவே பள்ளிக் கல்வி 11 ஆண்டுகள், அதற்குப் பிறகு பி.யு.ஸி. ஓர் ஆண்டு, பிறகு, பட்டப் படிப்பு 3 ஆண்டுகள். ஆக மொத்தம் 15 ஆண்டுகள் என்று வைத்திருக்கிறோம். பதினேழு ஆண்டுகள் உயர்நிலைக் கல்விக்குப் பிறகு ஓராண்டு பி.யு.ஸி. தொடர்ந்து இருக்குமென்று வைத்திருக்கிறோம். இப்போது புது முக வகுப்பில் பிரின்ஸிப்பால்ஸ்ஸைக் கலந்துகொண்டு பல்கலைக் கழகம் சில மாறுதல்களைச் செய்திருக்கிறார்கள்.

ஆதாரக் கல்வி பற்றிச் சொன்னார்கள். நான் முன்பே குறிப்பிட்டேன். ஆதாரக் கல்வியின் அடிப்படைக் கொள்கையை இந்த அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்கிறது, வற்புறுத்துகிறது. நம்புகிறது. ஆனால், நூற்பதோ, தறியில் நெய்வதோ ஏதோ ஒரு தொழில்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[1st April 1968]

இருக்க வேண்டும். அந்தத் தொழிலை அடிப்படையாக வைத்து அந்தக் கல்வி அமைய வேண்டும். எல்லாக் கல்வித் துறையிலும் தொழில் 'பையாஸ்' இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் அரசாங்கத்தின் கருத்து. இதை மத்திய அரசாங்கத்தின் ஒரு குழு ஆராய்ந்து பார்த்தது. இதை யெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்து ஆதாரக் கல்வியின் அடிப்படைக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டு ஒரு சில மாறுதல்களைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது; செய்ய வேண்டுமென்பது தான் இந்த அரசாங்கத்தின் கருத்து. அந்த வகையிலே இந்த அரசாங்கம் கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறது.

எலெக்டிவ் ஸப்ஜக்ட்ஸ் இரண்டு வேண்டாம், ஒன்று போதும் என்று கனம் அங்கத்தினர் திருமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் சொன்னார்கள். இப்பொழுது விஞ்ஞானப் படிப்புக்கு ரொம்ப முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டு வருகிறது. சரித்திரம் படிக்க வேண்டுமென்றும் முக்கியத்துவம் இருக்கிறது. அதற்காகத்தான் இரண்டு எலெக்டிவ் ஸப்ஜக்ட்ஸ் கொடுத்திருக்கிறோம். நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்துத்தான் இரண்டு எலெக்டிவ் ஸப்ஜக்ட்ஸ் கொடுத்திருக்கிறோம். ஹிஸ்டரி ஜாக்ரபி எலெக்டிவ் ஸப்ஜக்ட்ஸில் வராது. மாணவர்கள் ஹிஸ்டரி, ஜாக்ரபி படிக்க வேண்டும் என்பதில் ஒன்றும் அபிப்பிராயபேதமே இல்லை. அந்த ஸப்ஜக்ட்ஸுக்குப் பரீட்சை இருக்க வேண்டுமென்று ஒரு கருத்து தெரிவிக்கப் பட்டது. அதுபற்றி முன்பு ஒன்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது ஒன்று சொல்லுகிறார்கள் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். எலெக்டிவ் ஸப்ஜக்ட்ஸ் பற்றி கனம் அங்கத்தினர் திருமதி அனந்தநாயகி சொன்ன அதே கருத்தின் அடிப்படையில்தான் முதலில் ஹிஸ்டரி, ஜாக்ரபி ஆகிய பாடங்களில் பரீட்சை கிடையாது என்று வைத்தோம். ஏனென்றால், 'பர்டன்' அதிகமாகப் போய்விடும் என்று நினைத்தோம். ஹிஸ்டரி, ஜாக்ரபி ஆகிய பாடங்களில் பரீட்சை இல்லாமல் இருந்தால் அது நல்லதல்ல என்று பல ஆசிரியர்களும் பின்னால் சொன்னார்கள். 'லிம்ஸ் அண்டு பாஸ்ஸிஸ்' என்றெல்லாம் 'கோட்' செய்தார்கள் கனம் அங்கத்தினர். 'லிம்ஸ் அண்டு பாஸ்ஸிஸ்' இல்லை, அம்மாதிரி ஒன்றும் பிடிவாதம் இல்லை என்று நான் கூறினேன். மற்றவர்கள் சொன்னதினால்தான் அதை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். முதலில் ஹிஸ்டரி, ஜாக்ரபி ஆகிய பாடங்களில் பரீட்சை வேண்டாமென்றுதான் நினைத்தோம். பின்னால் பல ஆசிரியர்கள் அந்தப் பாடங்களில் பரீட்சை வேண்டுமென்று சொன்னதினால், பரீட்சை வைக்கலாம் என்று உத்தேசம். இரண்டு எலெக்டிவ் ஸப்ஜக்ட்ஸ் இருப்பதனால் பர்டன் அதிகமாகப் போய்விடும் என்ற காரணத்தினால் சரித்திரம், புவியியல் பாடங்களில் பரீட்சை உண்டு ஆனால் மார்க்குகள் கல்லூரிப் படிப்பில் சேரும் எலிஜிபிலிடிக்குக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. ஆனால் மாடரேஷன் விதிக்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். அதாவது இந்தக்கு எப்படி வைத்திருக்கிறோமோ அதேமுறையில் செய்யலாம் என்பது தான் கருத்து. ஹிஸ்டரி ஜாக்ரபி படிக்க வேண்டுமென்பதுதான் கருத்து. ஆகவே, இதைப்பற்றி கனம் அங்கத்தினர் திரு. பழனி

1st April 1963] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

அவர்கள் கொடுத்த திருத்தத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். இப்பொழுதே நேரம் அதிகமாகி விட்டது. மேலும் இந்த மன்றத்தின் காலத்தை எடுத்துக்கொள்ள நான் விரும்பவில்லை.

சீரான ஒரு கல்விக் கொள்கையை இப்பொழுது நாங்கள் சமர்ப்பித்திருக்கிறோம். இது ஒரு அவுட்லைன். 'காப்ஸ்' இருப்பதை 'பில்அப்' பண்ணிக் கொள்ளவேண்டியதுதான். ஆனால், பொதுவாக ஒரு அவுட்லைன், ஒரு கொள்கை நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை அவசரப்பட்டுச் செய்யவில்லை. ஓர் ஆண்டுக் காலம் நன்றாக ஆராய்ந்து, இதிலே அனுபவப்பட்டவர்கள், இதிலே ஈடுபட்டவர்களுடைய கருத்துக்களைத் தெரிந்துகொண்டு, நம்முடைய குழந்தைகளுக்குச் சீரான படிப்பு முறை ஒன்று வேண்டும், கூடியவரையில் அடிப்படையில் மாறுதல் இல்லாமல் கொஞ்ச காலத்திற்கு அது அப்படியே நடைபெற வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு இது அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பண்டைக் காலத்தில்—பண்டைக் காலத்தில் மட்டுமல்ல, சென்ற காலத்தில்—நமது தமிழ்நாட்டுக் குழந்தைகள் உலகப் புகழ் பெற்றவர்கள் என்று வாழ்த்தப்பட்டிருக்கிறார்கள், அறிவு வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்கள், அதற்கேற்றவாறு குழந்தைகள் நல்ல முறையில் மேலும் அறிவு வளர்ச்சியில் ஈடுபட்டு அவர்கள் சிறந்த மக்களாக இருந்து, தமிழ் நாட்டிற்குப் பணிபுரிவதோடு மட்டுமல்லாமல், பாரத் நாட்டிற்குப் பணி புரிவதோடு மட்டுமல்லாமல், உலகில் பெரிய அந்தஸ்து பெறக்கூடிய அளவுக்கு அவர்கள் கல்வி பெறக்கூடிய வகையிலே எல்லோரும் ஒத்துழைக்க வேண்டும், ஆதரவு காட்ட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : நான் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டேன். தமிழ் பாடமொழியாக எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் வரவில்லையே என்று நான் நேரிடையாகக் கேட்டேன். அவர்கள் அதற்குப் பதில் சொல்லாமல் காரைக்குடி இலக்கிய வகுப்பிற்குப் போனார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் பாணியை நான் உணர்ந்திருக்கிற காரணத்தினால்தான் அப்துல்காதருக்கும் அமாவாசைக்கும் இருக்கிற சம்பந்தம்போல் இருக்கிறது என்று சொன்னேன். இங்கி லாந்தில் இலக்கிய வகுப்பில் ஷேக்ஸ்பியர் 4, 5 பேர்கள்தான் படிக்கிறார்கள். எனக்குத் தமிழில் அக்கறை இல்லை என்று சொல்லுவது சரியானதல்ல, பொருத்தமில்லை. அதை நாட்டு மக்களும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள், அமைச்சர் அவர்களும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : திருப்பிச் சொல்லுகிறேன். முன்பு சொன்ன கருத்தை கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் ஊர்ஜிதப் படுத்துகிறார்கள். ஷேக்ஸ்பியர் 4, 5 பேர்கள்தான் படிக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதனால் தமிழ் இலக்கியத்திலும் அப்படித்தான் படிக்க வேண்டுமா? தமிழ் இலக்கியத்தை அதிகமான பேர்கள் படிக்க வேண்டும், ரொம்பப் பேர்கள் எம். ஏ.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[1st April 1963]

படிக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்து. பெரும்பாலும் தமிழ் மக்கள், தமிழ்ப் பெற்றோர்கள், தமிழ் மாணவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்வார்கள்.

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : இந்த நாட்டில் மணிமேகலை, சிலப் பதிகாரம் போன்றவைகளை 5, 6 பேர்கள்தான் கல்லூரியில் ஹானர்ஸில் படிக்கிறார்கள் என்றால், எனக்குத் தமிழிலே அக்கறை இல்லை என்று அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளுவதா?

SRI V. KRISHNAMOORTHY : On a point of personal explanation, Sir.

MR. SPEAKER : No personal explanation can be allowed now.

SRI V. KRISHNAMOORTHY : On a point of order, Sir.

MR. SPEAKER : Nobody can enter into a discussion now. First the Hon. Member said 'explanation' and now he says 'point of order'. No point of order now.

திரு. மு. கருணாநிதி : யாரோ சிலர் தவறாக எழுதியதாக நாம் புரிந்துகொள்ளலாமே தவிர, அதை கேலி செய்யக் கூடாது என்ற முறையிலேதான் அந்தக் கருத்தைத் தெரிவித்தேன். அதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் தமிழ்க் குழந்தைகள் தவறாக எழுத வேண்டுமென்று நான் குறிப்பிட்டது போலச் சொன்னார்கள். அமைச்சர் இது மாதிரி பொய்ப் பிரச்சாரம் செய்வது சரியல்ல. ஆகவேதான் நான் இதை விளக்குகிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : கனம் அங்கத்தினருக்கு 'பொய்' என்ற வார்த்தைக்கு அர்த்தம் தெரியவில்லை. நான் அவமைப் பண்டிதன் என்று நினைத்தேன். பொய்ப் பிரச்சாரம் என்று சொல்வது பொருத்தமல்ல. ஏதோ நேற்று முன் தினம் 'பொய்' என்று சொன்னதற்கு, திருப்பிக் சொல்வது சரியல்ல. தமிழ்ப் படித்தவர்கள்கூட இம்மாதிரி இருப்பது நல்லதல்ல. அர்த்த மற்றது. பொய்ப் பிரச்சாரம் என்ற வகையிலே சொல்வது அர்த்த மற்றது. பொருத்தமற்றது.

(SRI K. A. MATHIALAGAN rose.)

MR. SPEAKER : I won't allow anymore explanation. When the Chair is on its legs, nobody should stand.

திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : கனம் உறுப்பினர்கள் திரு. மதியழகன் அவர்களும், திரு. கருணாநிதி அவர்களும் கொண்டு வந்த திருத்தங்களை அமைச்சர் ஏற்றுக்கொள்கிறாரா, இல்லையா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : நான் ஒரே ஒரு திருத்தத் தைத்தான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். கனம் அங்கத்தினர் திரு. பழனி அவர்கள் பிரேரேபித்த திருத்தத்தைக்கான் நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். மற்ற திருத்தங்களை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு இல்லை என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1st April 1963]

திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த கனம் உறுப்பினர்கள் திரு. மதியழகன் அவர்கள் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தையும், திரு. கருணாநிதி அவர்கள் கொண்டுவந்த தீர்மானத்தையும் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு இல்லை என்று கூறுவதின் காரணமாக எங்களுடைய அதிருப்தியைக் காட்டுவதற்கு அறிகுறியாக வாக்கெடுப்பில் கலந்து கொள்ளாமல் வெளியேறுகிறோம் என்பதைத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த கனம் அங்கத்தினர்கள் சபையைவிட்டு வெளியேறினார்கள்.)

திரு. க. ர. நல்லசிவம் : மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, கல்லூரிப் படிப்பில் ஆங்கிலம் பயிற்சி மொழியாக இருப்பதை நீக்காததைக் கண்டித்தும் பொதுமொழிக் கொள்கை தெளிவற்ற முறையில் இருப்பதைக் கண்டித்தும் வருத்தம் தெரிவிக்கும் வகையில் நானும் வெளிநடப்பு செய்கிறேன்.

(கனம் அங்கத்தினர் திரு. க. ர. நல்லசிவம் அவர்கள் வெளியேறினார்)

MR. SPEAKER: I will now put the amendment of Sri K. B. Palani.

Add the following at the end—

“and on such consideration the House while approving the Educational Pattern enunciated in the note is also of the opinion that History and Geography should also be subjects for examination.”

The amendment was put and carried.

MR. SPEAKER: The other amendments are deemed to have been withdrawn since the hon. Members concerned are not in their places now. I will now put the main motion as amended to vote :—

The question is—

“That the Educational Pattern as enunciated in the note placed on the Table of the House on the 25th March 1963 be taken into consideration and on such consideration the House while approving the Educational Pattern enunciated in the note is also of the opinion that History and Geography should also be subject for examination.”

The motion, as amended, was put and carried.

IV. ANNOUNCEMENTS—cont.

(3) ELECTION TO THE COMMITTEE OF PRIVILEGES.

MR. SPEAKER: I have to announce to the House that the following fifteen members were duly nominated for the election of